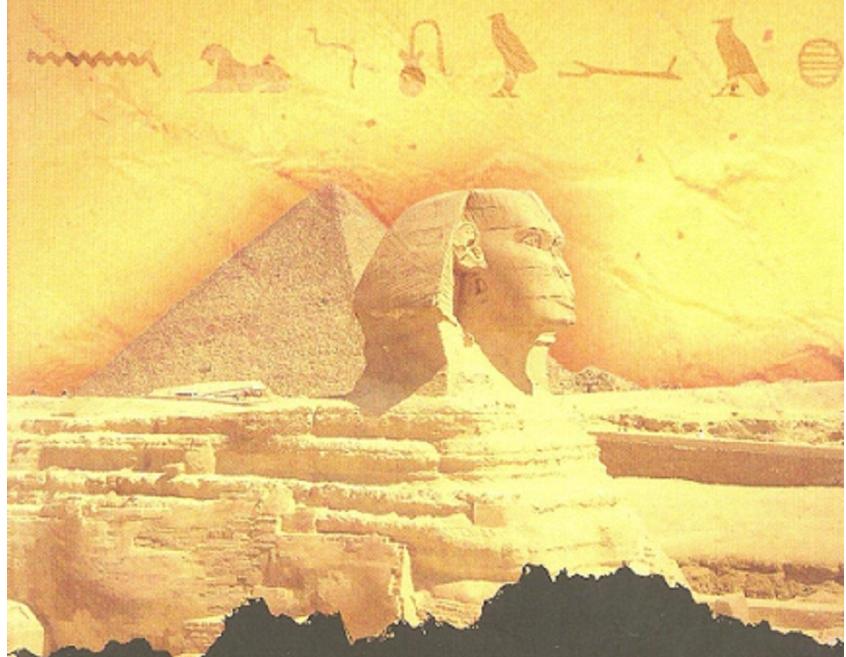

TOM MARTIN

PIRAMIDA

NISIPUL TIMPULUI SE APROPIE DE SFÂRȘIT...

THRILLER

www.virtual-project.eu

TOM MARTIN

PIRAMIDA

www.virtual-project.eu

Traducere din limba engleză
CARMEN IULIA BOURCEANU

TOM MARTIN PYRAMID

RAO International Publishing Company

Octombrie 2010

Pentru J.

Mulțumiri

Pentru priceperea și inteligența lor, aș vrea să mulțumesc lui Peter Straus, agent literar, Mariei Rejt, editor la Pan MacMillan, și Annei Valdinger, editor asistent.

Inspirația pentru această carte vine din mai multe surse, cele mai notabile ar fi următoarele: Charles H. Hapgood *Maps of Ancient Sea Kings: Evidence of Advanced Civilization în the Ice Age* (în trad. „Hărți ale regilor antici ai mării: Dovezi de civilizație avansată în Epoca de Gheață” — n. Tr.); Giorgio de Santilla și Hertha Von Dechend *Hamlet's Mill: An Essay Investigating the Origins of Human Knowledge and Its Transmission through Myth* (în trad. „Moara lui Hamlet: Un eseu de investigare a originilor cunoașterii omului și a transmiterii ei prin mit”); Manly Palmer Hall, *The Secret Teachings of All Ages* (în trad. „Învățăături secrete din toate epocile”); Edward Goldsmith, *The Way: An Ecological World-View* (în trad. „Calea: O privire ecologică asupra lumii”); operele lui Lee Child și James Twinning; precum și lucrările lui Joseph Campbell.

Prolog

La înălțime, în aerul rarefiat de munte al Anzilor, profesorul Kent se uită pentru o ultimă oară peste frumoasele ruine antice de la Machu Picchu, scăldate de razele lunii, ce se întindeau de-a lungul marginii văii la aproape o sută de metri mai jos. Cu nici zece minute în urmă, dormea buștean în patul lui cald de la hotelul Ruinas, nu departe de zona protejată de UNESCO, vestită în toată lumea, când brusc, fără niciun avertisment, fusese trezit de doi necunoscuți din somnul său adânc.

Înainte de a apuca să strige după ajutor aceștia îi puseră deja un căluș la gură și-l dădură cu forța jos din pat. Fără să scoată o vorbă, atacatorii îl târâră desculț pe coridor spre o ieșire de incendiu și apoi afară în răcoarea nopții.

„Deci au venit, în sfârșit, după mine, după atâția ani”, gândi profesorul.

Era o confirmare oribilă. În ultimele luni, începuse să se îndoiască de sănătatea sa mintală, însă răpirea aceasta în miez de noapte îi demonstra că descoperirile sale recente erau foarte importante, așa cum considerase...

Bănuia de ani buni că, dacă-și va continua activitatea, forțele răului vor fi tentate să iasă la suprafață. Fiecare dintre descoperiri probabil le ademenise puțin câte puțin, până când în cele din urmă acestea nu mai putuseră să-i îngăduie prezența pe pământ.

„Oare unde mă duc?”

Aerul rece al nopții îl făcu să dârdâie. Profesorul Kent se împleticea pe cărarea îngustă și abruptă, ce înainta spre sălbăticia culmii muntoase. În comparație cu statura zdravănă a individului care îl înghiontea să meargă în întuneric, silueta lui fragilă inspira milă. Barba albă și părul rar îi erau pline de transpirație, iar fața lui palidă arăta aproape cadaverică, însă chiar și în momentul acela se simțea consolată de ceea ce vedea în jurul lui. Luminat doar de lucirea lunii, peisajul radia o frumusețe sacră.

Ajunseră la un mic platou, iar cel mai scund dintre cei doi răpitori, care urcase înainte, se întoarse spre el, scoase o cutiuță din buzunarul hainei și o deschise. În întuneric, profesorul Kent nu reuși să vadă ce era

înăuntru. Matahala care îl ținea strângându-l cu brațele îl împinse cu putere pe bătrânul îngrozit, făcându-l să cadă în genunchi.

Panicat, profesorul Kent dădu să se împotrivească, însă uriașul îl împinse și mai tare, culcându-l cu fața în praf și ținându-i cu bocancul. O clipă mai târziu, simți cum o mână aspră îi smulge călușul de la gură.

Când îl văzu pe celălalt agresor cum se lasă pe vine lângă el cu o seringă în mână, profesorul Kent începu să țipe. Încet - de parcă s-ar fi mișcat cu încetinitorul -, bărbatul apropie seringă de fața profesorului. La lumina lunii, o picătură de fluid ca de mercur se zărea lucind în vârful seringii, apoi individul scund șopti cu o voce diabolică asemenea unui șuierat la urechea profesorului:

— Mai ai ceva de adăugat, la mulțimea de minciuni pe care le spui, bătrâne?

Vorbea cu un accent străin, de origine necunoscută. Profesorul Kent își răsuci gâtul, dându-și capul pe spate cât de tare putu, până când reuși să vadă cu coada ochiului chipul celui care îl interoga. Făcu un efort imens să îngaiască scrâșnit:

— Dacă sunt minciuni, atunci de ce-ați venit după mine? Bărbatul sinistru pufni într-un râs disprețuitor, apoi se aplecă înainte și atinse vârful seringii de gâtul profesorului. Kent aproape că nu simți zgârietura, dar știa că era suficient; abia mai respira.

În timp ce simțea cum otrava îi curge prin vene, își dădu seama că fusese eliberat de o răspundere imensă. Nu-și mai dorea acum decât să fie lăsat să moară în pace, dar călăul lui continuă să-l ocărăască.

— Ești un demon, profesore Kent! Iar demonii trebuie să fie trimiși înapoi în iad, unde le e locul!

— În filosofia mea nu există nici demoni, nici iad.

— Destul! strigă ascutit bărbatul scund.

Complicele lui continua să-i strivească de pământ fața profesorului. Bătrânul simțea cum i se scurgea viața din el.

— Nu vreau să-ți ascult minciunile! Te-ai gândit vreodată că trecutul și viitorul sunt un fel de proprietate particulară și că nu-ți aparțin, profesore Kent? Sunt ale unor persoane mai importante. Vocea călăului exprima furie. Ai crezut că o să fii mai deștept ca noi? Chiar ți-ai imaginat că ți-ar fi fost îngăduit să dezvălui ce ai descoperit?

În timp ce vorbea, ceva luci în mâna lui. O lamă de ras. „Ce face?” gândi profesorul, aruncându-i o privire îngrijorată. „M-a condamnat deja la

moarte cu otrava.”

Individul scund continuă să-i vorbească pe un ton sarcastic:

— Suntem generoși! Suntem de părere că asemenea filosofului grec, Socrate, căruia i s-a dat șansa de a-și lua singur viața, și ție ar trebui să-ți fie permis să faci „gestul nobil”... Nu-ți propunem o moarte șocantă. Ar putea stârni anchete, un interes brusc în consecințele obscure ale presupuselor tale teorii. Sinuciderea, în schimb, nu e deloc senzațională, așa cum ar fi crima, nu crezi?

În clipa aceea, profesorul Kent simți că namila își slăbește strânsoarea. Instinctiv, încercă să se miște, dar trupul nu-l asculta: era paralizat.

Cu o mișcare firească aproape, torționarul îl întoarse pe spate. Îi prinse mâna dreaptă și-i tăie venele de la încheietură cu lama. Sângele stropi iarba din jur, după care începu să se prelingă din rană. Individul lasă brațul să cadă la loc, apoi îi apucă mâna stângă, îi puse lama în palmă și strânse degetele în jurul ei, după care îi așează cu grijă brațul pe pământ.

Încheie zicând:

— O să-l lăsăm pe Dumnezeu să-ți hotărască pedeapsa pentru blasfemiile tale. Timpul tău pe pământ s-a sfârșit, bătrâne!

Profesorul își concentrează toată voința în încercarea de a-și deschide pumnul și a da drumul lamei, dar nu se întâmplă nimic. Zăcea paralizat: propriul său călău.

— Niciun Dumnezeu biblic nu mă va pedepsi. Dovada mea se va găsi... Glasul profesorului se stinse pe măsură ce mușchii coardelor vocale cedau sub efectul otrăvii.

Bărbatul scund rânji spre tovarășul lui:

— Oare cât îl mai ține încăpățânarea? Până unde merge crezul lui bolnăvicios? E ca un gândac de bucătărie: imposibil de exterminat!

Se aplecă peste bătrân și-i tamponă gâtul cu o bucată de vată. Apoi reluă:

— Când te gândești că un simplu profesor universitar ne-a creat atâtea probleme. Așa... nu vrem să apară niciun fel de dubii. Hai să ne întoarcem la hotel și să-i răscolim camera! Trebuie să distrugem orice urmă de dovadă!

Mai întârziară câteva secunde cu privirea pe trupul inert, după care se pierdură fără zgomot în noapte.

*

*

Profesorul Kent, complet imobilizat, privi în gol stelele. De ani și ani, studiase cerurile misterioase, în căutarea adevărului absolut și chiar și acum, deși lipsit de vlagă, mintea lui reuși să deslușească numaidecât toate tiparele familiare ale constelațiilor. Ajuns la capătul puterilor, gândul îi zbură la ultima lui descoperire.

„Deci intuiția mea a fost corectă. Am descifrat misterul final. Dar asta înseamnă că lumea se află într-un mare pericol. Oare hărțile sunt în siguranță? Și dacă eu mor, va mai înțelege cineva ce reprezintă ele?”

Apoi se lăsă bezna totală.

PARTEA ÎNTÂI

Era ora douăsprezece fără cinci într-o dimineață de marți însorită și surprinzător de caldă pentru luna martie. Catherine Donovan, la douăzeci și nouă de ani una dintre cele mai tinere cercetătoare de la Universitatea Oxford, trecu prin cadrul îngust al deschizăturii din porțile masive de lemn ale gheretei de la intrarea campusului și păși în scuarul frumos din fața colegiului All Souls. Peluza era scăldată de razele soarelui care încălzeau aleea pietruită, în vreme ce clopotele universității răsunau voios, anunțând momentul iminent al mijlocului zilei.

Colegiul All Souls, unde Catherine își desfășura activitatea, era unul dintre cele mai prestigioase, dar și mai secretease dintre toate cele cinci colegii ale Oxfordului. Nu avea studenți fără diplomă la studii, pe când majoritatea colegiilor aveau cel puțin două sute, iar cel mai mare chiar patru sute. Pe scurt, colegiul All Souls era exclusiv destinat studiilor postuniversitare de prim rang, iar membrii săi erau specialiști de elită în discipline diverse de la fizica nucleară la arta islamică.

Singura modalitate prin care cineva din afară putea să se alăture acestui club de elită era prin parcurgerea celui mai riguros proces de recrutare care se aplica în lumea academică. Dar pentru cei care reușiseră să-l treacă, merita efortul. Bursierii erau tratați regește. Pivnița de vinuri a colegiului era una dintre cele mai fine din universitate, iar acei bursieri care își ocupau apartamentele în colegiul aveau posibilitatea de a alege să fie treziți dimineața de un majordom care le aducea ceai, pâine prăjită și ziarul, toate servite pe o tavă de argint. Dar lucrul cel mai important era faptul că niciunul dintre bursieri nu era obligat să predea, fiecare putând să-și dedice timpul cercetării și să facă descoperiri răsunătoare în specialitatea aleasă de ei.

Pentru Catherine, o tânără americană frumoasă, colegiul All Souls era un mediu foarte ciudat. Ceilalți bursieri - obișnuiți cu tot felul de excentricități - o priveau pur și simplu ca pe un alt soi de personaj necorespunzător într-un colegiu de ciudați, așa încât era bine primită, mulțumiți să știe că era deja un lider mondial în domeniul ales de ea: astronomia.

Catherine Donovan își privi ceasul de la mână. „Mai am cinci minute și încep.”

Intră în ghereta de la poartă, își verifică rapid cutia de corespondență de pe perete: vreo două comunicate neinteresante de la catedra de astronomie și un plic mare maroniu, cu timbre de străinătate. Îl examinează în grabă și recunoscuse imediat scrisul de mână al profesorului Kent. În niciun caz nu-și dorea să întârzie tocmai la ultimul curs din semestrul, așa că vârî plicul în geantă și cu pași iuți înconjură scuarul spre sală.

Cum se întâmpla de obicei la cursurile doctorului Donovan, sălița veche și frumoasă din piatră, din inima colegiului, era plină de studenți veniți de peste tot din universitate. Prelegerile ei se bucurau de o mare popularitate. Fusesse alegerea ei să le țină, dorindu-și să aibă un oarecare contact cu studenții, iar aceștia le urmăreau constant, numărul lor crescând pe durata semestrului. Cu numai o zi în urmă, la o pauză de cafea în salonul seniorilor, unul dintre colegii ei mai prietenoși glumi pe seama ei, spunându-i că îi auzise pe doi studenți comentând că este cea mai atrăgătoare profesoară din universitate.

Cu păr castaniu lung până la umeri, pomeții obrazilor înalți, eleganți și grația unui atlet, era normal să atragă priviri indiferent unde se afla, iar ea știa asta.

Însă, în dimineața aceea, Catherine avea emoții. Potrivit tradiției, cursul final trebuia să-i inspire pe studenți pe timpul vacanței. Astăzi, Catherine intenționa să-i surprindă, explicându-le unul dintre cele mai stranii și indescifrabile mistere din cosmos, un mister care avea implicații realmente de temut pentru umanitate. Studenții erau isteți, dar erau tineri și era important să li se reamintească fragilitatea cunoașterii umane în fața necunoscutului.

Își ridică privirea de pe podiumul unde stătea și cuprinse marea de fețe care o urmăreau. Își dresе glasul și începu:

— Bună ziua, tuturor! Mii de mulțumiri că ați venit! Vreau să văd azi dacă vreunul dintre voi va reuși să descifreze unul dintre cele mai mari mistere ale tuturor timpurilor.

Un murmur de încântare umplu sala, iar ochii nerăbdători ai studenților o fixară curioși.

— După cum știți, continuă ea, cea mai strălucitoare stea pe cerul nopții este Sirius! Mai există una sau două stele care sunt ceva mai

apropiate de sistemul nostru solar, dar niciuna nu strălucește la fel de tare. Poate de aceea Sirius ocupă o poziție centrală în aproape toate mitologiile lumii antice. Catherine privi marea de chipuri: „Bun - par curiosi să afle.” După care adăugă pe un ton conspirativ: Dar poate că - zic poate - mai sunt și alte motive!

Tăcu din nou, de data asta ca să ia o gură de apă din paharul pe care îl avea la catedră. Se uită la laptop, dădu click și imediat pe ecranul alb, mare de pe peretele din spatele ei apăru un diapozitiv.

Diapozitivul conținea două imagini alăturate. Prima părea fotografia unui desen care fusese mângălit în nisip sau pe pământ.

A doua imagine era evident generată de un software astronomic de ultimă generație. Era o ilustrație grafică a unui obiect îndepărtat de pe cer pe măsură ce se mișca maiestuos de-a lungul traseului său. Și mai era un obiect mic, rotund lângă. Acesta părea să se învârtă în spirală în jurul vecinului său mai mare, de parcă ar fi fost prins de o forță de atracție de care încerca să scape.

Catherine verifică dacă imaginile se vedeau clar și începu să le descrie:

— Așadar, cu cât distanța dintre stele dispare, Sirius ajunge, practic, vecinul nostru. Știe cineva cât de aproape înseamnă asta?

Își îndreptă iar privirea spre sală. Din rândul al treilea de bănci, un tânăr cu păr zburlit ridică mâna. Catherine îi zâmbi încurajator, dar când privirea blândă a ochilor ei verzi, frumoși se opri asupra lui, băiatul păru să se piardă. Catherine continuă să zâmbească îngăduitor și pe un ton ușor imperativ îl îndemnă să vorbească:

— Da?

Cu fața îmbujorată, băiatul răspunse poticnit:

— Este... Este la 2,67 parseci¹ distanță... ceea ce înseamnă 8,7 ani-lumină sau 83 de trilioane de kilometri.

Catherine era impresionată.

— Așa el Foarte bine! Mulțumesc! În 1844, Friedrich Bessel, astronomul german, a venit cu o teorie potrivit căreia Sirius are un geamăn invizibil. Bessel a petrecut mult timp făcând măsurători extrem de atente ale mișcărilor aproape imperceptibile ale lui Sirius și a observat o mică șerpuire în traiectoria lui obișnuită. Bessel considera că acest lucru poate fi cauzat numai de atracția gravitațională a unui vecin

¹ Un parsec (parallax secundă) = 3,26 ani lumină — (n. Tr.)

apropiat invizibil, dar n-a putut dovedi asta. La vremea aceea, nu reușise nimeni să construiască un telescop cu care să vadă până la sistemul solar al lui Sirius. Catherine se apropie de proiecția de pe ecran.

— Abia în 1862, fabricantul american de telescoape Alvan Clark, folosindu-și una dintre invenții, vede pentru prima dată în istoria umanității tovarășul abia vizibil al lui Sirius - demonstrând, prin urmare, că teoria lui Bessel era corectă. Dar era oare pentru prima dată? Întrebă ea misterios.

Dinspre studenți se auzi un murmur de nerăbdare.

— Astăzi, evident, putem vedea foarte bine ambele obiecte folosind telescoapele noastre imense și puternice. Steaua mai mare, Siriusul inițial - cea care este vizibilă și cu ochiul liber -, o numim Sirius A, iar pe tovarășul ei, Siriusul greu, invizibil - Sirius B. Întrebarea mea pentru voi este foarte simplă, dar dacă puteți răspunde corect, NASA probabil că vă va numi în fruntea departamentului lor de cercetare. Catherine se opri o secundă, inspiră adânc și apoi le adresează întrebarea: Dacă Sirius B este complet invizibil cu ochiul liber, cum de există un trib african care a păstrat o atestare destul de corectă și completă din punct de vedere astronomic despre ea de mai bine de două mii de ani?

Sala înmărmuri de uimire.

— Tribul la care mă refer se numește Dogon. Trăiește în țara cunoscută azi drept Mali, în vestul Africii. În tradiția lor orală antică, steaua luminoasă Sirius este însoțită de un obiect foarte întunecat, extraordinar de greu, denumit Po. Trebuie observat că Sirius B este, de fapt, o pitică albă - conține tot atâta materie cât soarele nostru -, dar este minusculă în comparație: o linguriță din ea cântărește aproape un sfert de tonă. Prin urmare, se pare că tribul Dogon nu numai că știa de existența lui Sirius B - ceea ce e oricum foarte straniu -, dar știa, de asemenea, că este un tip de stea deosebit de densă... Mai mult decât atât, știa totodată că încheie o orbită în jurul fratelui ei mai mare la fiecare cincizeci de ani. Catherine zâmbi văzând chipurile surprinse ale studenților care o ascultau.

— Credința populară a tribului Dogon - dacă putem denumi astfel astronomia lor - a fost pentru prima dată făcută cunoscută în afara lumii lor în anii '40, unui antropolog francez, dar știm că teoriile lor erau vechi de cel puțin o mie opt sute de ani și cu siguranță datează de mult, mult mai mult timp. Tribul Dogon folosea diagrame în nisip ca să deseneze

mișcările cerești. În prelegerea mea, vă voi spune cum s-au păstrat acestea, dar aici pe partea stângă a diapozitivului puteți observa diagrama dogonă a orbitelor întrepătrunse ale lui Sirius și ale geamănului lui întunecat, iar pe dreapta este înregistrarea astronomică modernă a mișcărilor lui Sirius A și B.

Studentzii exclamă din nou înfiorați.

— După cum vedeți - identice! Astăzi, știm că ciclul orbital al lui Sirius B sau Po este de exact 49,1 ani - deci cincizeci de ani nu este deloc o apreciere rea pentru un trib neolitic, iar cunoașterea cosmosului de către dogoni nu se limitează doar la asta. De exemplu, ei susțineau că Jupiter are patru luni, iar Saturn are inele. Ca și în cazul lui Sirius B, inelele lui Saturn și lunile lui Jupiter nu pot fi văzute cu ochiul liber - trebuie să folosești un telescop, și încă unul bun, ca să vezi asta. Deci, îmi poate spune cineva: cum credeți că tribul Dogon știa toate astea?

Liniștea se instalează peste sala arhiplină. În sinea ei, Catherine era sigură că într-o zi se va găsi o explicație rațională, științifică pentru misterul cunoașterii lui Sirius de către dogoni. La urma urmei, era aproape de neconceput ca în trecutul primitiv omenirea să fi dispus de o tehnologie foarte avansată pentru a vedea steaua mai mică. Și, cu toate acestea, rămânea în continuare unul dintre misterele cosmice preferate ale ei și nu înceta să producă efectul scontat. Cu gurile căscate și ochii larg deschiși, studenții din primele rânduri își rotiră capetele să vadă dacă cineva din spate avea vreo idee. Tăceau cu toții.

În momentul acela, ca la un semn parcă, ușa din fundul sălii se deschise. Întreaga asistență se foi în scaune.

Era unul dintre portarii de la intrarea în campus. Bărbatul părea destul de intimidat de atmosferă și tuși emoționat înainte de a face un semn cu mâna.

— Vă rog să mă scuzați un minut! le spuse Catherine studenților.

Își îndreptă agitată poalele fustei, coborî nedumerită de pe podium și se îndreptă spre portar. Acesta se grăbi să-i iasă în întâmpinare la jumătatea distanței.

— Îmi cer scuze că v-am întrerupt, doamnă! Directorul dorește să vă vadă urgent!

— Poftim? Nu poate aștepta încă o jumătate de oră?

— A zis că nu, doamnă! A spus că are niște vești foarte proaste.

Inima lui Catherine începu să bată nebunește. Se întoarse spre sală și

îi anunță:

— Vă rog să mă scuzați! Din păcate, a intervenit ceva grav, și sunt chemată de urgență. Îmi pare rău că trebuie să ne oprim aici. Sper ca acest mister - și credeți-mă pe cuvânt, chiar este un mister - va continua să vă preocupe în săptămânile următoare. Sunt sigură că în vacanță vă veți petrece timpul citind bibliografia pentru trimestrul următor, dar, dacă aveți un moment liber, încercați și poate veți reuși să descifrați enigma descoperirii lui Sirius de către tribul Dogon. Succes! Dacă reușiți, atunci vă dau liber în trimestrul al treilea!

Locuința directorului de la All Souls era un apartament mare cu camere cu lambriuri din stejar, cu ferestre care dădeau spre grădina frumoasă a colegiului, împrejmuită cu gard-viu din tufe pline cu flori și cu o peluză moale, impecabilă, veche de secole. La 65 de ani, directorul era un veteran al vieții universitare. Era un bărbat cărunt, energic, cu un nas mare și sprâncene stufoase. Atitudinea sa impunea respect imediat. Pe lângă faptul că se ocupa de administrarea zilnică a colegiului, era și un filosof eminent și logician.

Și totuși, astăzi, era pus în situația nefericită de a se ocupa de o sarcină ingrată. Un ofițer de poliție din Thames Valley tocmai îl informase că profesorul Kent, un bun coleg și prieten, fusese găsit mort pe munte la Machu Picchu în Peru. Cauza morții fusese un infarct; însă se părea că aproape sigur acesta survenise ca urmare a unei tentative de sinucidere. Polițistul nu dorise să intre în detalii, pentru că ancheta era abia la început. Ofițerul de legătură din Serviciul Special din Lima urma să li se alăture curând celor din poliția peruană.

Așezat la biroul lui mare, din stejar, cu umerii încovoiați și capul aplecat, directorul își cuprinse fruntea cu palma stângă și o masă ușor. Oftă adânc și pentru prima dată după foarte mult timp își dădu seama că nu știa cum era mai bine să procedeze în situația dată.

„Ce-aș putea să-i spun lui Catherine? Profesorul Kent îi era ca un tată.”

În clipa aceea, se auzi un ciocănit la ușă.

— Intră!

Catherine era radioasă ca de obicei. La vederea purtării ei tinerești, directorul simți din nou o strângere de inimă - de ce trebuia tocmai el să-i dea vestea îngrozitoare? Fața ei deja exprima teamă și îngrijorare.

— Domnule director, vă rog, spuneți-mi ce s-a întâmplat!

— Draga mea, regret enorm că trebuie să-ți spun, profesorul Kent a murit!

Catherine se prăbuși în scaunul cel mai apropiat, pământie la față. După care reuși să se adune.

— Cum? Când?

— Se pare că a murit acum două nopți în Peru, la Machu Picchu...

lângă ruinele incașe. Cei de la poliție au venit să mă anunțe... abia au plecat. Am trimis să te cheme imediat după aceea.

Catherine avea privirea pierdută a cuiva care tocmai a suferit un șoc.

— Nu cred! Adică, ce s-a întâmplat? Sigur e vreo greșeală. Profesorul mi-a zis că trebuie să plece în Mexic, urma să revină aseară târziu.

Directorul se strădui să-i răspundă cu cât mai mult tact.

— Încă nu se știe sigur, dar poliția peruană a constatat că a fost sinucidere.

Într-o secundă, expresia feței lui Catherine se schimbă de la șoc la stupefacție. Se îndreptă în scaun.

— Nu! Imposibil! Niciodată... cu siguranță este o greșeală regretabilă!

Directorul se ridică la rândul lui și ocoli biroul. Neștiind ce altceva să facă, umplu un pahar cu apă și i-l duse fetei.

— Draga mea, îmi pare foarte rău! Poliția se ocupă de toate... Cred că ar trebui să încerci să te liniștești.

Catherine scutură din cap și îl privi în ochi.

— Profesorul Kent nu avea pe nimeni. Singura lui soră a murit acum trei ani. Nu mai e nimeni altcineva pe care să anunțăm, nimeni care să se ocupe de înmormântare. Totul este mult prea tragic... Dar vreau să aflu. S-a făcut o greșeală. Vă garantez asta! Este imposibil ca profesorul să se fi sinucis... Vreau să vorbesc și eu cu polițiștii!

Directorul îi zâmbi cu blândețe.

— Catherine, draga mea, te înțeleg perfect! Dar hai să așteptăm raportul final din Peru. Sunt sigur că biroul poliției britanice de la Lima se ocupă de tot. Dacă vrei, de îndată ce sosește raportul, te însoțesc la secția de poliție. Azi, nu pot face prea multe, mai am câteva întâlniri la care trebuie să ajung, nu le pot anula, oricât mi-aș dori!

O hotărâre de nezdruccinat se putea citi pe chipul tânăr al lui Catherine.

— Nu, vă înțeleg! Mulțumesc că m-ați anunțat imediat. Ați procedat bine! Trebuie să mă asigur că este totul în regulă. A fost cel mai apropiat prieten al meu din această țară, știți asta! Trebuie să mă duc acasă și să mă gândesc la ce am de făcut.

— Da, desigur, draga mea. Este o zi îngrozitoare! De-a dreptul cumplită... Profesorul Kent era un savant remarcabil și, mai important, un om foarte bun. Îmi pare nespus de rău!

Catherine se ridică, își luă geanta și se îndreptă spre ușă. În momentul

când atinse clanța, directorul adăugă:

— Ar mai fi ceva...

Tânăra se întoarse spre el. I se păru că tonul lui se schimbase cumva... sau poate era ea prea turburată.

— Ultima, dată când te-ai văzut cu profesorul, ți-a zis ceva? Sau poate ți-a dat ceva?

Undeva în subconștientul ei, sună o alarmă.

— Poftim, cum adică? Directorul o privea fix.

— Mă întrebam dacă nu cumva ți-a spus ceva despre munca lui sau poate dacă nu cumva ți-a dat ceva? Aș putea să le transmit mai departe polițiștilor... poate le-ar fi de folos!

Păstrându-și calmul, Catherine îi susținu privirea.

— Nu, nimic de care să-mi amintesc... Ultima dată, l-am văzut acum zece zile, am băut un ceai amândoi la ferma lui din Cotswold. Fără cadouri sau altceva! Și vă asigur că era la fel de vesel și binedispus ca de obicei.

După ce deschise ușa și păși în hol, auzi vocea seacă a directorului:

— Cumplită treabă, absolut teribilă!

Catherine închise ușa cu un gest ferm. Inima îi bătea mai-mai să-i sară din piept. Se uită pe coridor în stânga și în dreapta, apoi, fiind absolut sigură că nu se afla nimeni în preajmă, deschise geanta: scrisoarea din Peru era încă acolo.

Catherine se duse direct la apartamentul din campus al profesorului Kent. Avea o cheie a ei, întrucât folosea des biroul și biblioteca lui foarte bine dotată când acesta era plecat în călătorii. De fapt, chiar și când se afla în țară, profesorul obișnuia să lucreze mai mult acasă - o fermă izolată din comitatul Oxford, care era sediul perfect pentru studiile sale. Era o locuință fermecătoare, tipică zonei Cotswold, cu o grădină plină de culoare, împrejmuată de ziduri de piatră și câmpuri cu coline blânde. Catherine petrecuse multe ore fericite acolo și se întristă la gândul că în lipsa profesorului ferma avea să fie de acum pustie.

Ieși în curte și traversează pasajul medieval spre scările care duceau la locuința profesorului. Amintirile o năpădeau în timp ce străbătea peluza scuarului. Vestea tragică era pur și simplu greu de suportat...

— Pot să v-ajut? o întreabă portarul colegiului.

Catherine îi simți mâna pe braț, și asta o făcu să-și dea seama că se oprișe în mijlocul peluzei, cu obrajii scăldați în lacrimi.

— Scuză-mă, Fred! Sunt un pic derutată, asta-i tot! Încercă să zâmbească și se strădui să-și șteargă lacrimile.

— Pot să v-aduc ceva?

— Nu... scuză-mă! O să-mi revin... O să mă duc până la apartamentul profesorului Kent și o să mă așez puțin acolo!

Un minut mai târziu, intra în camerele ticsite de cărți ale profesorului Kent. Neștiind ce să facă mai întâi, se așeză în fotoliul ei preferat de lângă șemineu și încercă să reflecteze la ce se întâmpla. Se afla în tihna biroului confortabil din Oxford al profesorului, în vreme ce la mii de kilometri distanță, acesta murise tragic pe cine știe ce versant singuratic. Era imposibil să se fi sinucis... ce tot vorbeau? Era mult prea cumplit să conceapă asta... nu avea sens. Își scotoci mintea, încercând să-și amintească dacă îi spusese ceva ultima dată când se văzuseră sau dacă îi dăduse de înțeles că ar intenționa să facă asta.

Dar nu era nimic. Cu numai două săptămâni în urmă, îl vizitase la fermă. Se arătase amabil și elocvent ca de fiecare dată. Discutaseră despre problemele de la colegiu, îi arătase o orhidee rară pe care i-o trimisese un prieten. Profesorul o așezase la fereastra de la bucătărie, în

speranța că va înflori și-i va merge bine. Îi zisese că abia aștepta s-o revadă când se întorcea din călătorie, că voia să-i facă apoi cunoștință cu un prieten vechi de-al lui interesat de domeniul ei. După care își luaseră rămas-bun.

Catherine își așează geanta în poală, scoase plicul și-l examinează din nou cu atenție. Da, categoric era scrisul de mână al profesorului. De ce oare nu-i pomenise directorului despre el? Ce o făcuse să tacă?

Cu strângere de inimă, Catherine îl rupse la un capăt. În interior, era o mapă de plastic ce conținea un teanc de hărți. Peste hărți era prinsă cu o clamă de dosar o bucată de hârtie, cam de mărimea unei ilustrate, pe care era scris ceva.

Emoționată din cale afară, Catherine își strecură mâna în interiorul mapei și scoase hârtia, întorcând-o pe verso. Când văzu ce era scris, îngheță:

În caz că nu mă întorc.
Evrika!

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5
100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10
20 800 10 300 10 200 0051172543672

„Ce se întâmplă? Ce Dumnezeu înseamnă astea?” Catherine se ridică și se duse repede la birou. Dădu toate hărțile profesorului într-o parte și așează colecția de hărți pe masă. Erau șapte în total. Numărul ei norocos, constată cu amărăciune. Le întinse și începu să le studieze cu luare-aminte. Trei dintre ele erau hărți făcute de computer - genul pe care le vezi în atlas. Celelalte patru erau copii ale unor documente mai vechi. Originalele erau, cu siguranță, hărți foarte vechi, posibil premedievale, ce indicau diferite locuri din lume.

Nu putu recunoaște imediat ce reprezenta fiecare, dar erau clar hărți fidele realității, nu simple ilustrații imaginare: indicau linii de coastă, sisteme fluviale, lanțuri de munți și insule. Calitatea hârtiei era necorespunzătoare, la fel și cea a copiilor.

Catherine reciti biletul și se uită nedumerită la hărțile misterioase, simțind cum o cuprinde brusc panica.

„Dar ce reprezintă hărțile? Și ce vrea să spună biletul profesorului?”

James Rutherford se uită la ceasul din colțul ecranului laptopului său - arăta 12.55 p.m. Își vârî grăbit cărțile de pe birou în geantă și închise computerul. Trebuia să plece de la bibliotecă. Avea o întâlnire cu profesorul Kent, una dintre mințile strălucite ale universității, și nu voia să întârzie.

Rutherford îl cunoscuse pe profesorul Kent în urmă cu două săptămâni. Acesta fusese invitat la o cină organizată de unul dintre colegii lui Rutherford. Spre norocul lui, stătuseră unul lângă altul la masă. Cum profesorul era foarte interesat de mitologiile antice, intraseră numaidecât în vorbă. De fapt, i se păruse surprinzător de interesat, ținând cont că domeniul de activitate al acestuia nu avea nimic de-a face cu specialitatea lui - sau, cel puțin, așa crezuse Rutherford -, dar ceea ce îl impresionase era orizontul larg al cunoașterii profesorului Kent. Timp de trei ore nu vorbiseră despre nimic altceva.

James Rutherford era unul dintre specialiștii de vârf ai universității în materie de mitologie. Deși toată lumea din universitate știa că bătrânul profesor era un erudit, mai era recunoscut și ca ecologist. Dar ecologia părea foarte departe de lumea textelor antice ale lui Rutherford cu miturile și legende fabuloase și stranii. Și asta îl intriga.

*

*

*

La două zile după cina aceea festivă, profesorul îl contactase, cam pe neașteptate, ca să fixeze o întrevedere. Rutherford tocmai se întorsese în apartamentul său spațios din nordul Oxfordului, suburbia cea mai elitistă a orașului, după o alergare lungă prin parcul universității. Când intră în casă, o găsi pe Anne, femeia care-i făcea curățenie, dând cu aspiratorul.

James se prăbuși epuizat pe un fotoliu imens. La 38 de ani, era zvelt și în formă, cu părul negru și des tuns foarte scurt. Avea grijă ce mânca și bea și i se spunea adesea că arăta cu cinci ani mai tânăr, dar o alergare de șaisprezece kilometri era totuși foarte obositoare.

— V-a căutat cineva, îl anunță menajera. Rutherford ridică privirea. Femeia adăugă imediat: Din păcate, nu era o tânără!

Anne era de părere că ar fi fost cazul ca James să se însoare, să se

așeze la casa lui și să-și întemeieze o familie în loc să piardă atâtea ore „studiind cărți vechi”, vorba ei.

— A, ei, speram și eu! glumi Rutherford... Și, dacă n-a fost femeia visurilor mele, cine a fost musafirul?

— Profesorul Kent de la colegiul All Souls!

Anne ridică un plic de pe masa din bucătărie și i-l dădu lui Rutherford, explicând:

— Mi-a zis să vă dau biletul ăsta!

James sări în picioare, luă plicul de la Anne și ieși în balconul spațios care avea vedere spre terenurile de sport ale colegiului și mai departe peste colinele unduioase de dincolo de ele. Simțindu-se în tihnă acolo, începu să citească:

Dragă domnule Rutherford,

Mi-a făcut mare plăcere discuția pe care am purtat-o deunăzi la cină. Cu riscul de a vă pune la încercare răbdarea, mi-aș dori să continuăm conversația despre mitologiile antice.

Cred că s-ar putea să fi făcut o descoperire monumentală am descoperit ascuns în toate miturile și religiile disparate ale lumii un mesaj terifiant din trecut. Acest mesaj, pe care am reușit să-l decodific, este un avertisment din partea popoarelor de mult dispărute, un avertisment pentru noi, care la rândul nostru am putea evita un cataclism care ne-ar distruge.

Este de importanță vitală pentru supraviețuirea umanității să facem cunoscut acest mesaj, ori același cataclism se va abate și asupra noastră și a planetei noastre. Anticii știau că omenirea se va reconstrui din ruine și că într-o zi vom fi în stare să înțelegem conținutul mesajului. Însă există forțe care acționează, care vor ca mesajul să nu fie cunoscut, și cred că am aflat și de ce.

Mi-ar face o mare plăcere dacă ați veni în apartamentul meu din campus să bem o cafea nu săptămâna viitoare, ci următoarea. Ce-ați zice de marți la ora 1? Dacă nu intervine altceva, abia aștept să ne vedem atunci.

Cu cele mai calde urări,

prof. Kent.

Lui Rutherford aproape nu-i venea să creadă. Ceea ce sugera profesorul Kent părea uluitor. Un mare profesor - un adevărat om de știință - și un bărbat cu capul pe umeri să pretindă a fi descoperit niște dovezi care nu numai că zguduiau din temelii ideile preconcepute curente despre evoluția societății omenеști, dar demonstau totodată că omenirea se afla în pericol de moarte.

Totul suna extrem de bizar, dar Rutherford se obișnuise de-a lungul timpului să nu aibă prejudecăți. Se ghida după mottoul Societății Regale: *Nullius în verba* - „Nu lua de bun ce vine dinspre autorități!”

Catherine se simțea amorțită. Ce-ar trebui să facă acum? Se uita de jur împrejurul biroului profesorului Kent la mobila și rafturile cu cărți familiare, și ochii i se umplură de lacrimi. Totul îi amintea de faptul că nu avea să-și mai revadă un vechi prieten drag.

Își aminti prima vizită la ferma profesorului - se întâmplase cu mulți ani în urmă. Era studentă la Yale, avea o bursă ca student străin și, din moment ce profesorul Kent era prieten apropiat de-al părinților ei, se oferise să aibă grijă de ea pe durata șederii ei în Anglia. Încă de pe atunci purta barbă, și era albă, aceasta devenind mai târziu un fel de semn distinctiv al lui.

*

*

*

— O, viața mea de savant solitar nu se prea potrivește multor persoane, îi spusese râzând.

Se plimbau prin grădină - o grădină plină de flori și arbuști pitici, cu un iaz mic în mijloc -, după care traversaseră pajiștile scăldate în lumina soarelui spre una dintre cele două crânguri mari care se învecinau cu proprietatea. Peisajul era minunat, tipic englezesc, iar Catherine înțelesese perfect de ce profesorul Kent își găsea aici inspirația.

— Desigur, n-am nevoie de treizeci și cinci de acri! Nu-s vreun moșier. Am cumpărat așa mult teren doar din cauza a ce s-a întâmplat în satul în care am locuit înainte. În cei zece ani cât am stat acolo, am văzut cum este distrus, de parcă ar fi fost invadat de hoardele lui Gingis Han. L-au scormonit mai să-i scoată inima când au demolat poșta și cârciuma, apoi școala din sat a fost și ea dărâmată, după care zona rurală frumoasă din jur a căzut în mâinile marilor afaceriști. Când m-am dus prima dată acolo, câmpurile și pășunile erau mândria comitatului cu maci roșii și florile de un albastru intens ale firelor de neghină din lanurile aurii de grâu. Într-o zi de vară, sub un cer bleu precum cobaltul, nu cred că există priveliște mai frumoasă și mai incandescentă pe partea asta a Jupiterului! Dar duse sunt de mult pășunile cu flori sălbatice și, în locul lor, cât vezi cu ochii, e doar iarbă înaltă și parcuri lipsite de suflet.

Profesorul avea un fel poetic de a se exprima, gândi Catherine. Îi

pomenea de o legătură străveche care îi unea pe oameni de pământul lor și de anotimpuri, și de pierderea brutală a acelei legături. Existau unii care luau în derâdere astfel de aprecieri. Când le atrăsese atenția simpatizanților din mișcarea verde din Oxford, care veneau cu bicicletele să-l viziteze, unul dintre îndrumătorii de an îl poreclise gurul colegiului și îl luase peste picior în consiliu. Însă Catherine îl considerase întotdeauna o persoană foarte liniștită și blândă.

Se duseseră până la râu, se așezaseră pe mal, ascultând murmurul blând al apei. Își aminti că profesorul se descălțase, lucru care i se păruse aproape comic, să-l vadă pe eminentul profesor universitar cum se joacă în apă cu degetele de la picioare.

— Oriunde te-ar purta pașii pe planeta noastră, îi spusese el, dai peste același lucru: pădurile se taie, mlaștinile se asanează. Poluarea este endemică. În fiecare zi, alte specii sunt pe cale de dispariție, câmpul magnetic al pământului se schimbă, fără ca să știe cineva cu ce consecințe. Stratul de ozon, care protejează toate ființele vii de radiația ultravioletă a soarelui, se subțiază tot mai mult, iar însăși aerul pe care-l respirăm are oxigen din ce în ce mai puțin și mai mult dioxid de carbon - o otravă care ne gazează și care ne încălzește planeta. De ce facem asta? Pentru că suntem robii ideii de progres economic, iar instituțiile noastre sociale sunt complet incapabile să recunoască problema ca atare, s-o abordeze și s-o rezolve cât mai rapid. Presupune, pur și simplu, prea multă imaginație și sacrificiu. De ce nu încerci apa, draga mea? E foarte plăcută!

Așa că, zâmbind, Catherine își scosese pantofii și șosetele și își vârâse picioarele în apă. Profesorul avusese dreptate, era plăcut să simți cum apa îți gădilă pielea. Iar ea, glumise la rându-i, spunând că, fiind o tânără americană în vizită, trebuia să cunoască și să respecte obiceiurile locului.

— Absolut! O să vezi ce logice sunt. În Marea Britanie, pe o zi frumoasă și toridă ca asta, trebuie să te destinzi cât poți de mult! replicase profesorul.

Apoi revenise la un ton mai sobru:

— Dar ca să răspundem la întrebarea de mai devreme trebuie să vedem că societatea noastră industrială, cu instituțiile ei tot mai puternice și fascinația ei pentru dezvoltare și tehnologie, pierde din ce în ce mai mult din vedere care ar trebui să fie rostul vieții. Trebuie să ne

trezim și să înțelegem că tocmai structura societății noastre permite să apară aceste mari aglomerări de putere, aglomerări care capătă o viață proprie și care înseamnă mai mult decât suma componentelor lor. Obiectivul nostru astăzi în secolul XXI ar trebui să fie să ne asigurăm că puterea este dispersată, că nu li se îngăduie marilor vârtejuri distructive de putere să se dezvolte. Dacă se dezvoltă, ne vor absorbi pe toți în interior și ne vor distruge. Dar sunt optimist; puterea are propria ei rațiune de a fi și știe cum să se facă atrăgătoare aspectelor celor mai urâte din firea umană.

Catherine, relaxată de atingerea răcoroasă a apei, privise peste câmp și reflectase la punctul de vedere al profesorului.

— Dar te-am plictisit, zisese el, și ar trebui să mergem să bem niște ceai! E urât să-l inviți la tine acasă pe un student nou și apoi să-i vorbești întruna, fără să-i oferi ceva de băut!

Merseseră cu picioarele goale prin iarba înaltă de la marginea pajiștii și ajunseseră veseli și lipsiți de griji în grădina casei lui.

— Cu siguranță nu m-așteptam la asta când am fost anunțată că o să plec la Oxford, exclamă Catherine. Vă mulțumesc, domnule profesor!

*

*

*

Catherine tresări, smulsă din reveria amintirilor fericite și azvârlită în realitatea teribilă a prezentului: cineva bătea cu putere în ușa biroului...

Cuprinsă de panică, tânăra îndesă biletul în geantă, strânse hărțile și le ascunse repede sub niște hârtii, după care trase adânc aer în piept, merse la ușă și o deschise. În hol aștepta răbdător un tânăr chipeș, înalt, brunet. Acesta îi zâmbi și întinse mâna să se prezinte. Vocea îi era caldă și plăcută:

— Bună ziua, sunt doctorul James Rutherford... ne-am întâlnit o dată la o petrecere acasă la decan. Sunt clasicist la Colegiul Brasenose.

Catherine era dezorientată. Figura *îi era* cunoscută - la urma urmei, nu întâlneai mulți profesori extrem de atrăgători tineri la universitate -, numai că era încă în stare de șoc și nepregătită să poarte o conversație normală, amicală. Neștiind cum să reacționeze, Catherine deschise larg ușa, iar Rutherford păși înăuntru. Părea îngrijorat și, înainte ca ea să apuce să zică ceva, vorbi tot el:

— Tocmai am aflat vestea de la portar! Îmi pare foarte rău! Nu-mi vine să cred!

Instantaneu, Catherine lăasă un pic garda jos. Oftă și scutură din cap. Pe moment, uită de bilet și de hărți.

— Da, este absolut îngrozitor! Eu...

Preț de câteva secunde, tăcură amândoi, după care Rutherford își explică vizita.

— Îmi cer scuze! Nu vreau să deranjez! Portarul mi-a zis că sunteți aici și voiam doar să vă întreb dacă mai știți și altceva despre ce s-a întâmplat. Vă pot ajuta cu ceva?

Catherine se apropie de birou, văzu un colț de hartă ce ieșea de sub teancul de hârtii și încercă să se așeze în dreptul lui ca musafirul să nu observe.

— Nu, dar vă mulțumesc! Este un șoc cumplit și, deși eram unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui, nu știu mai mult decât dumneavoastră. Este un mister total; n-are absolut nicio logică!

Rutherford rămăsese stingher în dreptul ușii.

— Urma să mă întâlnesc cu dumnealui, știți, plănuiserăm de curând asta! Abia îl cunoscusem pe profesor. Adică, îl știam, desigur, de la televizor, și îi citisem cărțile, dar l-am văzut o singură dată. Am fost

foarte flatat că mi-a trimis un bilet propunându-mi să ne întâlnim și spunându-mi că are nevoie de părerea mea de specialist în privința unei chestiuni... Ei, mă scuzați, o să plec! Doar că este foarte ciudat, părea un om așa de fericit!

Dădu să plece, dar Catherine tocmai se gândea. „Poate că James Rutherford m-ar putea ajuta. Ar putea recunoaște hărțile antice. Doar este un expert în studii clasice.”

Simțea nevoia să găsească o soluție la acel mister și hotărî să riște, era o posibilitate. N-avea nimic de pierdut.

— Știți, *ați putea* să mă ajutați într-un fel!

— Bineînțeles... o să încerc... ce pot să fac? Ați vrea cumva să iau legătura cu vreun coleg de la facultate, să le dau vestea cumplită?

Catherine ezită un pic. „Oare pot să am încredere în el? Să fie pur și simplu o coincidență că dintre toate diminețile posibile tocmai azi avea întâlnire cu profesorul sau la mijloc e ceva mult mai sinistru?”

Înainte să-i arate hărțile și biletul, trebuia să afle de ce voia profesorul să se întâlnească în ziua aceea cu el.

— Vă deranjează să-mi spuneți exact despre ce voia profesorul să discute cu dumneavoastră?

În timp ce formula întrebarea, Catherine îi studia fața musafirului, încercând să vadă dacă acesta îi putea spune ceva mai multe despre el. Rutherford ridică din umeri.

— A, deloc! Haideți să v-arăt ce bilet mi-a lăsat!

Se scotoci în buzunarul hainei și scoase mesajul pe care profesorul i-l lăsase lui Anne. Veni spre Catherine și i-l întinse. Tânăra își aruncă repede ochii pe foaie, încruntându-se. Apoi își ridică privirea.

— Sunt niște afirmații destul de îndrăznețe pe care le-a făcut profesorul aici. Știți despre ce e vorba? Ați mai discutat cu el înainte despre ideile astea?

Rutherford încercă să-și amintească.

— Păi, pentru început, am avut o singură conversație cu el. Dar i-am admirat dintotdeauna opiniile. Îi dau dreptate când spune că ceea ce facem ne va distruge... Dar nu mă cunoștea - s-a întâmplat doar să stăm alături la masa de la dineul organizat la Colegiul Balliol. De îndată ce a aflat că sunt interesat îndeosebi de mitologia clasică, am vorbit până la sfârșitul mesei. Sau, mai exact, el punea întrebări, iar eu încercam să-i răspund.

— Ce fel de întrebări?

— Păi, cel mai mult îl interesau legendele despre existența unui cataclism antic. Considera că acestea sunt relevante într-un anume fel pentru studiul său. Ca, de exemplu, mitul potopului lui Noe din Biblie. Vedea potopul lui Noe ca fiind un dezastru natural care s-a petrecut în timpuri străvechi.

— Cum adică? Mai sunt și alte mituri în lume care pomenesc despre potop și care ar putea corobora această teorie?

— Sigur că mai există! Rutherford nu se putu abține să nu adauge râzând: Sunt în jur de șapte sute, dacă nu mai mult!

— Așa de multe! Deci povestea lui Noe nu e unică?

— Păi, nu prea are cum! Oriunde în lume, dăm peste aceeași poveste!

— Oriunde?

Rutherford, încântat că poate fi de ajutor, începu înflăcărat:

— Da! Să luăm de exemplu, China! Au un mit despre potop care este aproape identic cu al nostru. Povestea lor spune că oamenii au devenit aroganți și i-au ignorat pe zei, iar aceștia s-au răzbunat răsturnând tot universul cu susul în jos și scuturându-l ca pe o jucărie, astfel încât stelele și planetele s-au prăbușit din ceruri. S-a pornit ploaia, și tot pământul a fost acoperit de ape.

Catherine făcu ochii mari de uimire, dar n-apucă să-l îndemne pe Rutherford să continue, că acesta continuă:

— Mai aproape de noi, în Europa, grecii au un mit despre un potop mare - au și ei un Noe al lor, pe care îl cheamă Deucalion. La fel și celții, și vikingii... și indienii. Haide să-ți spun versiunea lor! Manu, eroul din poveste, vede un peștișor într-o băltoacă de lângă casa lui. Peștele este de fapt zeul Vishnu, care îi cere lui Manu să-l apere de pericolele din lume și-i promite că răsplata lui va fi mare dacă va face așa. Manu îl ia în palmă și-l pune într-o baltă mai mare, dar a doua zi peștele a crescut, așa că Manu trebuie să-l mute într-un lac. În curând, peștele crește prea mare și pentru lac, încât, în cele din urmă, Manu trebuie să-l ducă în mare. Drept mulțumire, Vishnu îl avertizează pe Manu că va veni un potop și-i spune să construiască o barcă mare, îi cere să adune semințe de la toate plantele din lume, precum și câte o pereche din fiecare specie de animal, după care să urce și el în barcă. Potopul vine, Manu este salvat, și Vishnu îi trage barca peste oceane și i-o lasă pe un munte în Nord. Manu, Deucalion, Noe - același personaj sau figură mitică, mai bine zis. Mai vrei

și alte exemple?

Fără să răspundă, Catherine zâmbi încurajator. Era impresionată.

Rutherford reluă, de data asta pe un ton mai serios:

— Cred că profesorul Kent considera nu numai că toate aceste mituri au la origine o întâmplare reală, ci și că erau folosite pentru a transmite un mesaj secret - *același mesaj secret* - și că strămoșii noștri, prin aceste mituri, ne avertizează din timpuri străvechi de venirea unui dezastru iminent.

— Deci de asta spunea profesorul în bilet că a descifrat străvechiul mesaj secret!

— Da, așa cred! Eram nerăbdător să aflu care ar fi. Descoperirile răsunătoare adesea vin din partea unor novici într-un anume domeniu de cercetare, și aceasta promitea a fi descoperirea cea mai de seamă din toate timpurile. Speram ca profesorul să ajungă un nou Heinrich Schliemann!

— Cine a fost?

— Schliemann a fost arheologul care în 1871 a descoperit antica Troie. Era un amator. Un afacerist de succes, care la 50 de ani, având o avere imensă, și-a dat seama că nu va mai fi nevoit să muncească pentru tot restul vieții, așa că și-a reluat studiile și a făcut un masterat în clasicism la Sorbona, în Paris. Acolo a studiat *Iliada*, care este povestea cetății Troia. S-a gândit că până la un punct nu este doar un mit, ci purul adevăr, că poetul Homer descria, de fapt, o cetate adevărată, un război adevărat și că Ahile și Elena din Troia au fost persoane reale, nu doar invenții poetice. Nu e cazul să mai amintesc că nu l-a crezut nimeni și că întreaga comunitate academică a râs de el, dar după trei ani de căutări în jurul Egeei, a dat peste ruinele cetății Troia și le-a demonstrat tuturor că s-au înșelat. Mi-am imaginat că profesorul Kent ar fi putut fi un alt Schliemann, știi... un novice în acest domeniu, care face o descoperire zdrobitoare pentru că el sau ea nu se limitează la a primi idei preconcepute, ci este cineva care își ascultă intuiția!

Catherine căzuse pe gânduri. Simțea că ezoterica cercetare a profesorului era cumva legată de hărțile ciudate, și intuiția îi spunea că James Rutherford era o persoană de încredere, dar tot mai avea îndoieli. Se uită lung în ochii lui și suspină ușor. Se hotărâse. Avea să-i arate hărțile, dar deocamdată nu va pomeni nimic despre bilet.

— Vreau să-ți arăt ceva important! O să sune ciudat, dar e legat de ce

s-a întâmplat azi. Studiezi texte clasice, dar știi oare ceva despre hărțile vechi?

Rutherford fu luat pe nepregătite.

— A, da, puțin!

Catherine se întoarse spre birou și scoase hărțile de sub hârtii. Le întinse din nou, fiind convinsă acum mai mult decât înainte că reprezentau locuri adevărate.

— Vreau să te uiți pe hărțile astea și să-mi spui dacă le-ai mai văzut sau dacă înseamnă ceva. Poate că sună ciudat, dar *au* relevanță! Mi-au fost trimise de profesorul Kent chiar înainte să moară.

Rutherford se apropie de birou și începu să le studieze de aproape, pe fiecare. După un minut și ceva, ridică ochii la ea cu o expresie gravă.

— Mă tem că nu pot să te ajut.

Catherine se simți descumpănită, însă Rutherford îi zâmbi.

— Dar cunosc pe cineva care ar putea ști, adăugă el numaidecât. Pe doctorul Von Dechend, profesor emerit de geografie! Am fost la câteva prelegeri de ale lui, este de-a dreptul genial!

Ochii lui Catherine se înseninară.

— Desigur! Profesorul Von Dechend - cum de nu m-am gândit la el? E aici, la All Souls!

Rutherford păru surprins.

— Îl cunoști?

— Da, chiar nu mi-a trecut prin minte - nu discutăm niciodată despre munca noastră, dar vorbim despre tot felul de fleacuri ori de câte ori ne întâlnim în biroul profesorilor!

Expresia de pe fața lui Rutherford deveni solemnă. Nu-și dorea ca aici să se încheie această întâlnire cu frumoasa și misterioasa Catherine Donovan. Totul părea mult prea interesant. Și era ceva cu totul deosebit față de rutina lui zilnică de la universitate.

— Vrei să merg cu tine? Poate că îți mai pot fi de ajutor, deși n-am făcut prea mult până acum.

Catherine nu știa exact ce să-i răspundă. Oare în ce se băga? Acum câteva ore, ținuse ultima prelegere din trimestru, ceva mai târziu, încerca să înțeleagă moartea tragică a bunului ei prieten și faptul că fusese implicat într-o cercetare destul de ciudată, iar în clipa de față, era pe punctul de a merge pe urmele lui în întuneric...

Se uită la James. Îi era recunoscătoare pentru calmul și prezența lui

liniștitoare. Gândul de a înfrunța de una singură misterul întunecat al morții profesorului Kent o făcea să simtă un gol în stomac... Dar pentru prima dată de când ieșise de la curs, gândi pozitiv și luă o decizie:

— Da! Mi-aș dori mult asta!

PARTEA A DOUA

Clădirea reprezentativă a Națiunilor Unite din New York stă de strajă ca o santinelă la intersecția 46th Street cu First Avenue, chiar pe malul East River, de unde are o priveliște minunată asupra întregului Manhattan. De la etajele superioare ale clădirii, spre vest se poate vedea Central Park, iar spre est se desfășoară întinsele suburbii Queens și Brooklyn, precum și rețeaua de poduri care fac legătura între insula Manhattan și malul de est. Clădirea a fost proiectată după Al Doilea Război Mondial, iar construcția celor treizeci și nouă de etaje a fost încheiată în 1962. Faimoasa Sală de Conferință a Adunării Generale, care are câte un loc pentru reprezentantul fiecărei națiuni de pe pământ, se află la etajul trei, chiar în inima clădirii.

Este prea puțin cunoscut faptul că sediul Națiunilor Unite, pe lângă faptul că se înalță spre ceruri, mai coboară și adânc în subteran. Are în total unsprezece nivele subterane din oțel armat cu beton care se înfundă drept în mîlul Insulei Manhattan. Trei nivele conțin spații de parcare pentru adăpostirea numeroaselor vehicule diplomatice care fac drumuri frecvente între diversele ambasade și clădirea Națiunilor Unite. Un alt nivel găzduiește enormele sisteme de instalații, țevi și sisteme de ventilație necesare funcționării unui edificiu de o asemenea mărime. Dar sub toate aceste straturi de utilități funcționale, mai există și alte nivele, proiectate cu multă clarviziune în vremurile de dinainte de criza rachetelor din Cuba, capabile să adăpostească întreaga Adunare în eventualitatea unui atac major asupra orașului New York. Având acces printr-un sistem de lifturi separat, situat în colțul de nord-est al clădirii, toate facilitățile cruciale de la etajele superioare sunt duplicate și în subsol, ca în cazul oricărei unități militare sau federale a Statelor Unite: există o cantină uriașă, trei etaje cu spații pentru birouri și un etaj întreg pentru cazare. Dar cel mai important aspect dintre toate acestea este replica fidelă a vestitei Săli de Conferință a Adunării Generale care să fie folosită în cazul unui dezastru mondial neprevăzut.

Această sală de rezervă, situată la nivelul unsprezece subteran, nu a fost folosită niciodată pentru găzduirea Adunării Generale. Imediat după atacurile din 11 septembrie 2001, secretarul-general al Națiunilor Unite a cochetat pentru scurtă vreme cu această idee, dar a ajuns la concluzia

că ar putea trimite un mesaj greșit în toată lumea. Prin urmare, întreaga unitate de urgență este destinată a fi ținută pe deplin goală și încuiată.

*

*

*

Era o dimineață de marți, în martie, la 7 a.m. ora New York-ului, și cele două lifturi încăpătoare care coborau la nivelele din subteran fuseseră folosite în permanență în ultima oră. De la ora 6 a.m. un șir mai mult sau mai puțin întrerupt de limuzine și BMW-uri trăseseră în fața clădirii Națiunilor Unite și debarcaseră pasageri pe esplanada din față. Toți erau bărbați, toți sosiseră neînsoțiți, toți purtau costume scumpe. Cei mai mulți erau caucazieni, dar se pare că erau și reprezentanți ai fiecărei rase de pe planetă. Fără să se uite în stânga sau dreapta, merseseră drept înainte până la cordonul de securitate din fața intrării principale a clădirii, care fusese întărit după evenimentele din 11 septembrie și, arătându-și rapid legitimațiile, trecuseră prin masivele uși rotative din sticlă, devenind parcă invizibili în lumina orbitoare a razelor de soare răsfrânte în unghiurile de refracție.

Dincolo de ușa de sticlă este o distanță scurtă de străbătut pe holul de marmură care duce la colțul de nord-est al clădirii și lifturile spre nivelele subterane. Nimerii din personalul clădirii Națiunilor Unite, gărzi sau altcineva, nu clipise măcar văzând afluxul de nou-veniți, bine îmbrăcați. Sediul ONU are mai mulți vizitatori pe an decât aproape orice altă clădire publică din lume, fiecare dintre vizitatorii matinali părea să aibă legitimații în regulă. Era destul de normal ca bărbați de vârstă mijlocie, îmbrăcați oficial, să circule pe coridoarele pavate cu marmură.

Toți vizitatorii știau exact unde merg și li se dăduseră carduri de acces pentru lifturi. La 7.15 a.m., etajul șapte subteran roia de activitate. Sala de rezervă, încă nefolosită, a Adunării Generale găzduia o întâlnire absolut sinistă și cu totul neprogramată. La 7.30 a.m., un număr de peste trei sute de persoane se strânsese în sala de la subsol, șezând confortabil în scaunele albastre dispuse în formă de potcoavă. Ședința Corporației era pe cale să înceapă.

În față, la pupitrul, unde însuși secretarul ONU ar fi trebuit să stea, se afla un bărbat palid, brunet, în vârstă de 60 de ani, care aștepta răbdător, cu mâinile împreunate pe masă, și privea în sală.

Acesta era secretarul Miller și, ca secretar al Corporației, era de datoria sa - în rarele ocazii în care i se cerea - să convoace consiliul global

de guvernare. Azi, era una dintre acele ocazii.

La ora 7.40 a.m., împinse scaunul de lângă pupitru și se ridică în picioare. Avea cam 1,70 în înălțime și ca toți ceilalți bărbați din sală arăta ca un bancher de succes de pe Wall Street sau ca un avocat de seamă. Singurul lucru remarcabil în înfățișarea lui erau ochii negri cu gene dese care scrutau sala din spatele unei perechi de ochelari cu lentile groase.

Părea agitat. În mod normal, ar fi făcut schimb de amabilități cu oaspeții care soseau și ar fi dat mâna cu ei, dar azi nu era în apele lui. Ieși din sala de ședințe și începu să se plimbe cu pași mari prin fața lifturilor, cu fruntea încruntată de concentrare.

Era foarte neobișnuit ca ultrasecretul comitet de conducere al Corporației să-l roage pe el să convoace consiliul global de guvernare. Nu mai avusese loc o asemenea ședință de la prăbușirea Uniunii Sovietice. Oare ce-o fi? Ce-o avea de transmis conducerea? Pe cine vor trimite ca reprezentant?

Dar Miller n-apucă să cugete mai mult că liniștea de pe hol fu întreruptă de piuitul clopoțelului de la lift. Reprezentantul comitetului de conducere sosise. În timp ce ușile liftului se deschideau, secretarul Miller îngheță. În cabina macabră a liftului se afla senatorul Kurtz.

Secretarul Miller nu-și putu ascunde șocul. Senatorul Kurtz era un politician remarcabil și bine-cunoscut. Era prieten apropiat cu mulți din cercul restrâns al președintelui și apărea deseori la emisiuni de televiziune.

Sprijinul solid de care se bucura în comunitatea religioasă din circumscripția sa din sud însemna că avea susținerea necesară pentru a ajunge pe culmile cele mai înalte ale politicii. Interesele sale private în industria de armament era un secret cunoscut de toată lumea, la fel cum era și faptul că avea să fie următorul secretar al Apărării.

Deși Corporația se putea lăuda că avea în rândurile sale două duzini de senatori ieșiți la pensie, pe lângă politicieni de diverse orientări și ideologii din toată lumea, era fără precedent ca un membru senior al unei administrații puternice să fie activ în comitet.

Secretarul Miller însuși era un bun exemplu al genului de persoane care alcătuiau coloana vertebrală a Corporației. Om de finanțe care, în domeniul său, exercita o putere pe care și un împărat roman ar fi invidiat-o. Moștenise de la tatăl său controlul asupra Grippen AG, o bancă privată elvețiană, pe lângă faptul că poseda numeroase acțiuni la

companii care activau în domeniul resurselor naturale și avea mii de angajați în toată lumea. Dar el era eminența cenușie - în niciun caz nu căuta să se afle în centrul atenției.

Era un slujitor loial al Corporației, și loialitatea îi fusese răsplătită înmii, dar nu avea acces la sursa supremă a puterii de la nivelul comitetului de conducere. Nici măcar nu știa cum erau aleși membrii comitetului. De fapt, nu știa nici măcar câți membri erau în comitet. Însă știa că era atipic ca un politician în funcție, de un rang atât de înalt ca senatorul Kurtz, să fie implicat fățiș. De fapt, existau mulți oameni din imediata apropiere a senatorului Kurtz, inclusiv președintele Statelor Unite, care ar fi fost scandalizați de adevăratele proporții ale puterii Corporației.

Făcând un pas în față, secretarul Miller înghiți cu noduri.

— Bine ați venit, domnule senator! Este o plăcere să vă avem aici cu noi, azi!

Senatorul ieși din lift. La 1,85 în înălțime, arăta la fel de bine și sănătos ca la televizor. În timpul facultății, fusese un atlet reputat și era clar că încă mai făcea mișcare. Părul său, cândva negru, încărunțise la tâmples, făcându-l să arate și mai distins, dar era încă un bărbat chipeș într-un fel patrician. Întinse mâna:

— Dumneata trebuie să fii secretarul Miller!

— Da, domnule, așa este. Bine ați venit! Trebuie să spun că este într-adevăr o onoare!

Ochii negri ai senatorului scanară coridorul. Gărzile sale de corp din Serviciul Secret așteptau sus la parter. Nu existau excepții, nici măcar pentru membrii activi ai Senatului Statelor Unite.

Secretarul Miller anunță emoționat:

— Totul este pregătit. Am convocat consiliul de guvernare al Corporației, așa cum a cerut comitetul.

După amabilitățile de început, senatorul Kurtz vorbi din nou, pe un ton tăios:

— Chiar ești sigur că aici nu poate da nimeni peste noi? Se uită în jur și apoi continuă cu voce aspră: Oricât de ironic este să folosim sediul Națiunilor Unite ca rampă de lansare pentru ultima noastră ascensiune spre putere, ar fi foarte neplăcut să atragem inutil atenția asupra noastră în această ultimă etapă!

Secretarul păru puțin deranjat și cu o fluturare din mână, ca de paj în

fața unui rege, îl pofti spre sala principală.

— Locul de întâlnire nu a fost ales în glumă. Clădirea Națiunilor Unite pune la dispoziție cea mai bună acoperire pentru sosiri și plecări. Terenul se află în proprietatea Autorității Portuare a orașului New York, pe care tot noi o controlăm. Dar, spre deosebire de alte dăți, va fi prima și ultima noastră întâlnire în această locație.

Senatorul se relaxă puțin și zâmbi călduros.

Miller își îngustă ochii imperceptibil. Nu se simțea deloc în largul lui sub privirile cercetătoare ale senatorului. Instinctele îi spuneau că nu era bine că se afla acolo. Dar de ce, când erau pe punctul de a obține victoria finală, să fi fost senatorul atât de obsedat de profesor și de eradicarea oricărei dovezi a muncii sale? Oare ce amenințare putea să existe într-o colecție de hărți vechi? Secretarul Miller nu-și putea închipui că bunăoară comitetul ar fi avut propriile motive obscure - din punctul lui de vedere toată treaba asta era ciudată. Îl privi pe senator în ochi și, înghițind greu, dădu din cap afirmativ.

— S-a rezolvat!

Senatorul Kurtz mormăi aprobator. Încruntat continuă:

— E o treabă urâtă, domnule secretar, o treabă urâtă. Dar cum a spus Shakespeare? „Nevoile te învață...” Apoi se întoarse brusc și îl bătu ușor cu mâna pe spate. Nu te simți vinovat, domnule secretar! Suntem în război, și profesorul era o amenințare directă la adresa intereselor Corporației. Războaiele sunt complicate și murdare - există pierderi.

Senatorul schiță un zâmbet subțire. Dar aproape la fel de repede cum apăruse, dispăru, fiind înlocuit de o grimasă. Privirea dură a senatorului se aținti din nou asupra secretarului. Tonul vocii se schimbă iar, devenind din amuzat și plăcut rece și suspicios:

— Permite-mi să-ți reamintesc ceva, domnule secretar, un lucru de cea mai mare importanță. Pe pământul acesta nu există nimic mai periculos pentru cauza noastră decât inițiativa personală. Nimic! Profesorul este un caz elocvent. Una dintre binecuvântările constituției noastre este că noi permitem oamenilor un anumit nivel de alegere personală, un anumit nivel de libertate. Unii ar putea spune chiar că există prea multă libertate.

Secretarul îngheță pe loc.

— Și acesta este un lucru bun, continuă Kurtz, dar problema este că oamenilor încep să le vină idei. Asta pentru că nu sunt în postura de a

vedea imaginea de ansamblu - numai noi suntem în postura de a o vedea. Și îmi pare rău s-o spun, dar nu ne putem permite să riscăm. Dacă asta înseamnă că oamenilor trebuie să li se închidă gura, atunci acesta este prețul pe care trebuie să-l plătim. Arată-mi un război în care nu au fost pierderi și îți voi arăta o înfrângere rapidă... Mereu trebuie să ai în minte imaginea de ansamblu. Trebuie să lăsăm Corporația să-și termine treaba de dragul omenirii. Tot ce este bun pentru Corporație este bun și pentru America. Domnul ne-a pus la dispoziție resursele naturale, noi trebuie să le exploatăm înaintea celorlalți!

Cei doi începură să se îndepărteze de lift, îndreptându-se spre sala de conferință. Senatorul Kurtz își așează mâna pe umărul secretarului, așa cum ar face un antrenor cu unul dintre jucători când îi însoțește spre terenul de sport, și vorbe mai departe:

— Dacă oamenii ar avea vreo idee despre ce-i așteaptă în viitorul apropiat, guvernul nostru ar pierde controlul peste noapte. Prin comparație, dezastrul din New Orleans ar fi ca o plimbare în parc, și toate eforturile noastre ar fi zădărnice într-o clipă. Nu exagerez! Ar izbucni revolte pe străzi, civilizația s-ar destrăma complet. Ar urma violurile, furturile și anarhia. Crimele ar deveni un lucru banal. Momentul declanșării haosului trebuie să-l putem alege noi.

Secretarul murmură o încuviințare. Se apropiau de ușa sălii principale de conferință. Senatorul se opri din nou, ca și cum și-ar fi amintit brusc ceva foarte important.

— Dar trebuie să continuăm! Comitetul îți cere să-i ții sub supraveghere pe foștii asociați ai profesorului. Acum prioritatea este să localizăm și să distrugem restul hărților. Trebuie să ne ocupăm de oricine s-a aflat în apropierea acestor hărți, chiar și numai în aceeași încăpere. Agenții desemnați au fost avertizați de lucrul acesta și au fost trimiși la colegiu? Presupun că deja ai distrus harta care ne-a picat în mâini în Peru.

— Da, domnule senator, desigur - așa cum ați cerut!

Senatorul Kurtz își îndreptă cravata, trase adânc aer în piept înainte de a se adresa în particular secretarului pentru ultima oară:

— Bun! Totul este în ordine. Ceea ce face Corporația este în interesul general, dar trebuie să rămână sub tăcere... Așa e mersul lumii. Acum, prezintă-mă Adunării! E timpul să dau vestea cea mare! Mai sunt doar șase zile până la echinocțiul de primăvară, și atunci va veni, în sfârșit,

momentul nostru...

Catherine și James urcară ultimul rând de trepte și, ajunși în capul scării, tânăra exclamă cu răsuflarea tăiată, dar mulțumită:

— Pfiuu! E liber!... Singura ușă de lemn de pe nivelul dintre trepte era întredeschisă. Catherine adăugă: N-a pus stejarul la ușă!²

Rutherford se încruntă.

— Ce n-a pus?

— A, este o expresie învechită. Toate camerele au două rânduri de uși. O ușă exterioară din stejar și una interioară. Dacă închizi ușa exterioară, înseamnă că nu ai chef să primești vizitatori - se zice că „afișezi stejarul”. Haide!

Rutherford se opri pe ultima treaptă, ținând mâna pe balustradă și se uită la Catherine.

— Crezi că ar trebui să-i spunem de moartea profesorului Kent, dacă n-a aflat deja?

Catherine părea foarte sigură ce are de gând. Mai devreme, fusese derutată, acum era hotărâtă și încăpățânată aproape.

— Nu, nu cred!... Dacă nu știe încă de moartea profesorului, n-ar trebui s-o aducem noi în discuție. Am venit doar ca să întrebăm de hărți! Fata ciocăni tare.

După un minut de liniște, ușa grea de stejar scârțâi din balamale și se deschise cu totul, dezvăluind o anticameră mică, întunecată și o siluetă scundă și îndesată. Doctorul Von Dechend avea în jur de 60 de ani, era cărunț și cu o mustață zburlită, decolorată, de culoare brun-roșcată. Purta un costum elegant de tweed, ca nou, cu tot cu vestă. Bărbatul se aplecă ușor înainte și îi privi atent prin lentilele groase. Mirosul de fum de pipă recent suflat umplu imediat aerul din jur. În secunda următoare, chipul bătrânului se luminează.

— Catherine! Ce surpriză plăcută! Poftim, intră imediat, te invit la un ceai! Și cine este domnul... noul iubit, poate?

² În orig. *To sport one's oak*, expresie veche, folosită în căminele studențești din campusurile Oxfordului mai ales, când cineva nu dorește să fie deranjat, pune un semn la ușă (n. Tr.)

Catherine simți cum îi dogoresc obrazii.

— Nu! Este un coleg de-al meu de la Brasenose, îl cheamă James Rutherford. James este specializat în clasici și lumea antică.

Doctorul Von Dechend îi conduse în biroul lui micuț și primitiv, simțind că totuși nu era vorba despre o vizită de curtoazie. Catherine părea neobișnuit de tensionată. După ce schimbă amabilitățile de rigoare, comandă ceai și se văzură așezați cu toții comod în fotolii de piele, bătrânul intră direct în subiect:

— Deci, ce te frământă?

Înainte să răspundă, Catherine aruncă o privire scurtă înspre Rutherford.

— Ne întrebam dacă ați putea să vă uitați pe niște hărți și să ne spuneți dacă le recunoașteți, zise așezând cu grijă plicul pe masă.

Von Dechend își aprinse pipa, își schimbă rama cu lentile groase cu o pereche de ochelari de citit și începu să scoată foile din plic, întinzându-le cu mișcări delicate pe masă. Simțea că nerăbdarea pe care i-o transmiteau musafirii lui tineri depășea simpla curiozitate academică. „Sper că voi recunoaște ce sunt aceste hărți”, gândi el, „ori o să am două persoane tare dezamăgite lângă mine.”

Doctorul Von Dechend îndreptă veioza de pe birou să bată direct pe hartă și se apucă să examineze hărțile.

— Hmmm! Foarte, foarte interesant! Realmente extrem de interesant! O privi pe Catherine peste ochelari și întrebă: Dacă nu te deranjează că întreb, de unde ai hărțile?

Pe moment, fata ezită. Se uită în fugă la Rutherford. Acesta ridică din sprâncene, dându-i de înțeleles că hotărârea e a ei.

— De la profesorul Kent!

— Aaaa! Kent, da! Și de ce naiba l-ar interesa pe el *aceste* hărți?

— Păi, dacă ne-ai spune ceva despre ele, poate am reuși să ne dăm seama de ce.

— În regulă, dar pregătiți-vă sufletește! Astea nu sunt niște hărți obișnuite, ci am putea spune că sunt hărțile cele mai îngrijorătoare din istorie!

Secretarul Miller se ridică în picioare și lovi cu degetul microfonul din fața lui. Treptat, murmurul de voci din sala enormă de conferință se liniști. Își dresе glasul și zise:

— Domnilor, vi-l prezint pe senatorul Kurtz!

Așeză respectuos microfonul în fața acestuia și luă loc. Urmă un freamăt de aprobare din partea publicului în timp ce senatorul Kurtz se ridică de pe scaun. Bărbatul luă microfonul și începu să vorbească:

— Mulțumesc, domnule secretar Miller, vă mulțumesc și dumneavoastră, domnilor, pentru prezență! Cred cu tărie că, deși suntem în epoca videoconferinței, nimic nu poate înlocui o întâlnire și o discuție față în față - având chiar posibilitatea să bem o bere împreună! Sper că secretarul ne va lăsa să ne bucurăm de un pahar puțin mai târziu.

O furtună de râsete de încântare se auzi din sală. Senatorul Kurtz se uită în jos spre secretar și-i adresă un zâmbet superior, după care continuă:

— Acum, unii dintre dumneavoastră au parcurs distanțe mari să poată participa la această ședință, așa că doresc să încep prin a vă asigura că orice efort pe care l-ați făcut pentru a ajunge aici se va dovedi meritat. Astăzi, suntem aproape de a trece de linia de după care nu mai există cale de întoarcere.

Publicul asculta fascinat.

— Luni dimineață, la ora 8.05 a.m., se vor întâmpla evenimente care vor avea drept rezultat distrugerea completă a status quo-ului global și accederea noastră la puterea mondială. Vorbesc acum despre ultima lovitură de grație!

Un murmur de anticipare răsună în sală. Secretarul Miller supraveghe mulțimea - deja erau ca plastilina în mâinile senatorului. Fără îndoială că era un vorbitor experimentat. Nu era greu să ți-l imaginezi la televizor, îngrozind și apoi iertând publicul din lumea întreagă.

Secretarul se uită la ceas și, ridicându-se ușor de pe scaun, merse până la ușă. Nimeni nu îl observase. Toți erau ținuiți locului de discursul senatorului, ascultând derularea planului. Un bodyguard solid îi deschise ușa, iar el se strecură în tăcere pe hol.

În ciuda rezervelor sale cu privire la persecuția profesorului și a asociaților săi, mai avea treabă de făcut. Hărțile profesorului nu fuseseră încă găsite - cineva, undeva, era posibil să le studieze chiar în momentul de față. Era cazul să-și pună la treabă agenții din Anglia.

Doctorul Von Dechend arată către una dintre hărțile de pe masă. Catherine și Rutherford se uitau curioși la ea. Era atât de uzată încât abia puteau vedea contururile liniilor de coastă și câte vreun râu sau insulă.

— Cunoștințele empirice occidentale sunt ca un baraj uriaș construit prin punerea una peste alta a mai multor cărămizi individuale de cunoaștere, începând din bătrânul. Din când în când, oamenii de știință dau peste câte un crâmpei de informație care pur și simplu nu se potrivește în locul său desemnat din baraj. Harta Piri Reis, această hartă din fața noastră, este un prim exemplu. Nimeni, și repet *nimeni*, nu poate să explice forma ciudată a acestei cărămizi care este harta Piri Reis! Doctorul Von Dechend își aranjează ochelarii și continuă: A fost făcută în Constantinopol în anul 1513 de Piri Reis, amiralul flotei turcești, și desenată pe piele de gazelă. Cartografiază coasta de est a Americii de Sud, coasta de vest a Africii și coasta de nord a Antarcticii - pe vremea când era un paradis tropical, înainte de a fi acoperită de gheață. Desigur, Piri Reis nu a făcut prospecțiunea el însuși. Spune că a folosit diferite multe alte hărți din arhivele imperiale otomane.

Acum, putem fi destul de siguri că întreaga coastă a Antarcticii a fost lipsită de gheață cam din anul 14000 până în 4000 î.Hr. Înainte de *asta*, am avut Epoca de Gheață, și Antarctica a fost complet îngropată sub miliarde de tone de gheață, la fel cum este și astăzi. Așa că puteți vedea ce fel de probleme poate provoca harta. Este imposibil ca această coastă să fi fost cartografiată în orice alt moment *după* 4000 î.Hr. - pentru că era acoperită de gheață și încă mai este și în ziua de azi - și totuși, perioada de *dinainte de* 4000 î.Hr. Este cunoscută drept Epoca de Piatră. Pe scurt, această simplă hartă pare să submineze istoria lumii, așa cum o știm.

— Dar așa ceva este incredibil! exclamă Catherine. Îi aruncă o privire lui Rutherford, care se uita la ea la fel de uluit.

— Exact! De aceea o privesc ca fiind cea mai îngrijorătoare hartă a tuturor timpurilor. În sălile acestei universități, de fapt în toate universitățile din lumea occidentală - doctorul Von Dechend descrie un cerc cu mâna prin aer, arătând spre pereții din camera sa, și nu numai - se învață că civilizația începe la Sumer în 4000 î.Hr. Ultima eră glaciară

s-a încheiat cum se cuvine cam prin 8000 î.Hr. și, pe măsură ce gheața s-a retras, umezeala s-a instalat în atmosferă, și viața a revenit pe pământ. Omul vânător din neolitic, care s-a zbatut prin iarna lungă a epocii glaciare, a descoperit deodată că viața este ceva mai ușoară și astfel s-a ajuns în Sumer și pe pământurile fertile ale Semilunei, care se găsesc pe teritoriul actual al Irakului, la dezvoltarea primelor comunități agricole stabile. Anterior, potrivit istoriei clasice, omenirea până în 4000 î.Hr. era „înapoiată” - cu certitudine incapabilă de a cartografia lumea cu precizie. De atunci „civilizația”, și folosesc acest cuvânt în mod ironic, s-a dezvoltat până în zilele noastre, având progresul marcat prin bombe nucleare, nave spațiale și războaie mondiale.

„Clar nu era un susținător al progresului”, gândi Rutherford. „Dar lucrul acesta este de-a dreptul surprinzător. Cum o fi pus profesorul mâna pe hărțile astea? Și ce avea de gând să facă apoi cu ele?”

Von Dechend concluzionează:

— După cum puteți vedea, nu este absolut deloc posibil ca această versiune a istoriei să se potrivească exact cu harta Piri Reis, așa încât este pur și simplu exclusă.

— Dar cum de încă mai prevalează versiunea convențională a istoriei? întrebă Rutherford. De ce nu spuneți lumii întregi despre existența acestei hărți?

Doctorul Von Dechend se uită lung la el.

— Dragul meu, fizicianul de renume mondial Max Planck a spus cândva următoarele - doctorul Von Dechend își dresă vocea într-un mod teatral -: „Un nou adevăr științific nu triumfă prin convingerea celor care se opun și prin a-i face să vadă lumina, ci mai degrabă din pricina faptului că cei care se opun vor muri în cele din urmă, și va veni o generație care va fi familiarizată cu el”.

„Dacă este adevărat”, gândi Catherine, „atunci trecutul a fost curățat de adevăruri uitate, șters de multă vreme. Și, la fel, anumiți oameni ar putea fi uciși, astfel încât să predomină viziunea ucigașilor asupra lumii.”

Această idee o ului și o făcu să se gândească la profesor. „Doar nu pot fi uciși oameni doar din cauza unor idei?” Tulburată, se forță să se concentreze asupra lui Von Dechend, care se ridică în picioare.

— Stați să v-arăt o scrisoare interesantă, dacă tot vă interesează așa de mult acest subiect! O am pe aici, pe undeva... Ia să văd!... Este o scrisoare pe care locotenent-colonelul Ohimeyer din Forțele Aeriene ale

Statelor Unite i-a trimis-o profesorului Charles Hapgood de la Colegiul Keene din New Hampshire, un alt bun cunoscător al hărților antice. Acest profesor Hapgood îl rugase să compare harta Piri Reis cu cercetările sale asupra coastei Antarcticii - lucru ce nu mai fusese făcut înainte. Răspunsul lui Ohimeyer vorbește de la sine.

Von Dechend se uită prin bibliotecă și se întinse să ia un dosar ce conținea un vraf de scrisori. O scoase și o puse pe masă să poată citi amândoi.

6 iulie 1960

USAF

Baza Aeriană Westover

Dragă domnule profesor Hapgood,

Cererea dumneavoastră de evaluare a anumitor caracteristici neobișnuite ale hărții Piri Reis din 1513 de către această organizație a fost revizuită. Ideea că partea inferioară a hărții redă Coasta Princess Martha a ținutului Queen Maud din Antarctica, precum și Peninsula Palmer este rezonabilă. Găsim că aceasta este cea mai logică și, cel mai probabil, interpretarea corectă a hărții. Detaliul geografic indicat în partea inferioară a hărții este același cu rezultatul profilului seismic efectuat pe cuprinsul calotei de gheață de către Expediția antarctică suedezo-britanică din 1949. Lucrul acesta indică faptul că linia de coastă a mai fost cartografiată înainte de a fi acoperită de gheață. Calota glaciară din această regiune este acum groasă de aproximativ un kilometru și jumătate. Nu avem nicio idee despre cum datele de pe această hartă ar putea fi corelate cu presupusul nivel al cunoștințelor geografice din 1513.

Harold Z. Ohimeyer, Lt-Colonel, USAF.

Rutherford nu se mai putu abține.

— Dar ăsta e un lucru extraordinar! Cum de nu am mai auzit de această hartă până acum? De ce nu a suscitat mai mult interes?

Se ridică în picioare plin de uimire și începu să se plimbe prin cameră. Catherine observă umerii lui lați și puternici și felul în care părul îi cădea

ciufulit pe guler. Von Dechend dădu din cap cu înțelepciune și continuă:

— Ei bine, destul de amuzant, când Hapgood a făcut prima descoperire, mulțumită Forțelor Aeriene ale Statelor Unite, l-a contactat pe Albert Einstein. S-o fi gândit că, dacă are nevoie de aprobare, de ce să nu obțină aprobarea de la însuși părintele fizicii moderne.

— Einstein! Uau! Hapgood chiar nu se juca, spuse Rutherford.

— Exact! Și și-a ales omul potrivit. Einstein, ca toți gânditorii adevărați, era mereu deschis ideilor noi, chiar dacă era posibil ca acestea să fie cu totul diferite de gândirea lumii științifice din acele vremuri. Ia uitați-vă aici - este un extras din cuvântul înainte pe care Einstein l-a scris pentru una dintre cărțile lui Hapgood.

Von Dechend mai scoase o altă carte din raft, o deschise la pagina potrivită și o împinse către ei.

În mod frecvent primesc comunicări din partea oamenilor care doresc să mă consulte cu privire la ideile lor încă nepublicate. Este de la sine înțeles că aceste idei sunt arareori însoțite și de susținere științifică. Totuși, prima comunicare pe care am primit-o de la domnul Hapgood m-a incitat. Ideea sa era originală, de o mare simplitate și - dacă se va dovedi adevărată - de o mare importanță pentru tot ceea ce este legat de istoria suprafeței terestre...

Einstein

Catherine și James se uitară unul la altul. Von Dechend era în elementul lui. Se lăsă pe spate în scaun, ținând ochii închiși.

— Profesorul nostru Hapgood, continuă el, era interesat de harta Piri Reis deoarece credea că i-ar putea fi de ajutor să dovedească teoria lui despre deplasarea scoarței terestre. Credea că, deseori, se mișcă toată scoarța pământului. Probabil că ați auzit despre deplasarea plăcilor tectonice?

Amândoi dădură din cap afirmativ.

— În locurile în care se unesc, există în mod normal foarte multă activitate vulcanică, sublinie Catherine.

— Corect! Falia San Andreas care trece prin California este un exemplu de loc de îmbinare a două plăci. Prin urmare, California suferă de pe urma unor cutremure care au loc cu regularitate. Oricum, Hapgood

credea nu doar că plăcile individuale se loveau și se frecau una de cealaltă, dar uneori, toate plăcile se mișcau odată. Închipuiți-vă scoarța terestră, litosfera, ca fiind coaja unui ou gigantic. În unele puncte, litosfera este groasă de doar patruzeci și opt de kilometri. Dedesubt, se află un amestec de piatră topită, metale și tot felul de gaze și lichide. Acum, teoretic, nu există niciun motiv ca Hapgood să se fi înșelat. A spus că motivul pentru care înainte Antarctica nu fusese acoperită de gheață era pentru că se aflase cândva într-un loc cu totul diferit - cam la vreo treizeci de grade mai la nord. Interesant, nu? Și mai mult chiar, Einstein a fost de acord: și el credea că harta Piri Reis era reală. Totuși, nici Hapgood și nici Einstein nu au încercat să explice cine înainte de 4000 î.Hr. ar fi putut avea priceperea să facă această hartă. Rămâne un mister.

Catherine și Rutherford se uitau cum doctorul Von Dechend studia celelalte hărți. Murmurând pentru sine oarecum amuzat și încântat, profesorul de geografie confirmă din cap, apoi se ridică în picioare.

— Le are pe toate! îi anunță plin de uluire.

— Ce vreți să spuneți? întrebă Catherine.

— Kent a reușit să strângă copiile celor mai ciudate hărți din lume.

Priviți!

Von Dechend se fâșia plin de entuziasm în jurul mesei, uitându-se pe rând la fiecare hartă.

— Aici avem o hartă făcută de Mercator, cel mai mare cartograf al tuturor timpurilor. Harta sa arată, de asemenea, Antarctica așa cum era înainte de a fi acoperită de gheață și prezintă fidel caracteristicile sale geografice. Aici avem minunata hartă Buache. Acest lucru chiar este inexplicabil! Buache și-a publicat harta în 1737, pretinzând că a folosit o mulțime de hărți antice care au dispărut de mult. Arată Antarctica fără gheață ca fiind de fapt două continente, despărțite de un canal de apă. Din nou, abia în secolul XX s-a dovedit că era corectă, când s-a efectuat un studiu de amploare.

Catherine și Rutherford se uitară unul la celălalt foarte surprinși. Erau amândoi intrigați - implicațiile hărților erau profunde. Ca și misterul tribului Dogon pe care Catherine îl descrisese cu doar câteva ore în urmă, hărțile păreau să ridice întrebări fără răspuns, numai că în cazul de față nu era doar un joc științific. Această colecție extraordinară de hărți era singurul indiciu pe care îl aveau în legătură cu moartea profesorului.

Se auzi o bătaie în ușă, și doctorul Von Dechend se întoarse. O menajeră filipineză mărunțică intră aducând o tavă pe care se afla un ceainic mare, o cană cu lapte și trei ceșcuțe și farfurioare.

— A, Molly! Ceai. Splendid!

Von Dechend se ridică și împinse hărțile într-o parte a mesei. Menajera lăsă ceaiul și plecă.

— *Lapsang souchong*, vrea cineva?

Catherine și James confirmară și îi mulțumiră, în timp ce profesorul le turna ceaiul.

Sorbindu-și licoarea și simțindu-se imediat revigorat, Rutherford își spuse că ar trebui să încerce să sară în apărarea viziunii contemporane asupra istoriei.

— Dar dacă aceste teritorii au fost cartografiate de popoarele migratoare, preistorice? Poate că în călătoria lor în jurul lumii în anul 5000 sau 6000 î.Hr., au consemnat locurile pe care le-au văzut, sugeră el.

Von Dechend îl privi malițios.

— Da, acum mi le pot imagina! Plutind în bărcile lor din piele de bovină, în timp ce valurile Atlanticului de Sud, înalte de cincisprezece metri, se spărgeau de jur împrejurul lor. Îi și văd ajungând, căutând busola, penițele și hârtia. Vai mie, am uitat! Penițele, hârtia și busola încă nu fuseseră inventate. Păi, au folosit rășină sau scoici, sau tăblițe de piatră și au scrijelit pe ele. Și totuși - spune-mi - cum știau unde se află? Adică, potrivit versiunii contemporane a istoriei vorbim despre primitivi, oameni din Epoca pietrei care aveau tehnologie zero, la fel și cunoștințe. Cum e posibil, în mijlocul apelor acelea năvalnice, să fi știut ei unde se află?

— Îmi pare rău... nu înțeleg!

— Ce știți voi doi despre latitudine și longitudine? întrebă Von Dechend.

— Nu prea multe, recunosc Rutherford.

Catherine, a cărei specializare în astronomie presupunea să aibă astfel de cunoștințe, nu înțelegea rostul discutării acestui subiect.

— Știu ce sunt, dar nu văd legătura, spuse ea.

— Păi, poate că ai putea să-i explici longitudinea și latitudinea prietenului nostru, aici de față. Te asigur, este foarte important să le înțeleagă.

Catherine se uită la fiecare dintre bărbați, expiră profund și începu:

— OK! Longitudinea și latitudinea reprezintă o rețea imaginară care împresoară globul. Liniile orizontale care merg de la est la vest se numesc latitudine și liniile verticale care merg de la nord la sud se numesc longitudine. E în regulă?

— Mda! Le-am văzut trasate pe hărțile lumii, spuse Rutherford cu încredere.

— Acum, închipuie-ți că vreau să-ți povestesc unde am fost prin lume și îți dau coordonatele mele pe o grilă și atunci tu vei putea să-mi localizezi poziția exactă.

— Am înțeles!

— Mai întâi, ne-ar trebui un prim meridian. Un grad zero de unde putem face toate măsurătorile. Acesta ar putea fi orice linie longitudinală, care merge de la nord la sud, la alegerea noastră - atâta vreme cât amândoi folosim același meridian. Astfel se întâmplă că mulțumită Marii Britanii care cândva domina mările linia de longitudine care trece de la nord la sud prin Observatorul Regal din Greenwich este în prezent acceptată ca fiind gradul zero. Așadar, dacă ești în New York ești la 74 de grade vest de Greenwich, și dacă te afli în Hong Kong ești la 100 de grade est de Greenwich, și așa mai departe. Mă urmărești?

— Da, clar ca bună ziua până acum! îi zâmbi Rutherford.

— Acum, aici devine mai delicat. Nu am să încerc să-ți explic de ce, pentru că este foarte complicat și pur și simplu nu avem timp, dar pentru a determina longitudinea la care te afli trebuie să poți să ții un jurnal al timpului la punctul de plecare și să poți să păstrezi o înregistrare a timpului *pe durata* întregii călătorii - și trebuie să fii foarte precis. Aceasta poate părea a fi o sarcină ușoară, dar nu este. Chiar și în secolul al XVIII-lea cele mai bune ceasuri aveau o pierdere de un minut pe oră. Era fără speranță când până și numai câteva minute ar fi putut decala calculele căpitanului cu zeci de kilometri - s-ar fi putut chiar să rateze uscatul. Închipuiți-vă cât de departe ar fi fost navigatorii după numai câteva zile, ce să mai zicem de câteva luni. Întrucât cele mai multe ceasuri aveau mecanisme cu pendul, evident că nu funcționau foarte bine pe mările agitate, fiind aruncate încolo și-ncoace, unde mai pui variațiile

de viteză ale ceasurilor din cauza fluctuațiilor temperaturii și umezelii. De-a lungul întregii istorii a omenirii, marinarii au visat la un dispozitiv de măsurat timpul care să poată depăși această problemă. Deci, în final, după ce două mii de marinari au pierit într-un naufragiu de proporții epeice, Comisia de Longitudine, un departament în cadrul guvernului britanic, a oferit o recompensă regală în valoare de douăzeci de mii de lire sterline oricui ar putea inventa un cronometru „marin” care să mențină o precizie de treizeci de mile marine pe parcursul unui voiaj de șase săptămâni către Indiile de Vest. S-a încumetat un bărbat pe nume John Harrison. I-au trebuit mai mult de patruzeci de ani până să-și poată finaliza cu succes cronometrul, dar când l-a făcut, a rezolvat problema! spuse Catherine.

— Uimitor! Și ce dată era?

— Prin 1760.

Catherine se uită la doctorul Von Dechend, care aprobă din cap încurajând-o să continue:

— Oricum, doctorul Von Dechend vrea să spună că anterior acestei invenții nimeni, nici măcar romanii, chinezii antici, sumerienii sau orice altă civilizație...

— ... pe care să o cunoaștem noi, interveni doctorul Von Dechend.

Catherine ridică dintr-o sprânceană și urmă:

— ... pe care să o cunoaștem noi... nu a avut posibilitatea să determine longitudinea.

Von Dechend sorbi din ceai, apoi le făcu jucuș cu ochiul.

— Atunci, cum putem noi să explicăm faptul că acele caracteristici geografice descrise atât de precis de hărțile lui Kent sunt amplasate la longitudinea și latitudinea corecte?

Catherine avu din nou acel sentiment ușor de înfrigurare. „O, nu! Nu mai vreau desființarea istoriei învățate.” Dar doctorul Von Dechend se distra:

— Da! Aceasta este o întrebare foarte bună. Toate aceste hărți amplasează cu precizie teritoriile pe care le descriu. Chiar și harta Zeno care a fost făcută prin 1380 și care cartografiază Groenlanda și mărele Islandei reușește să amplaseze niște insulițe, împrăștiate în întinderile mărilor arctice, la latitudini și longitudini corecte. Cum este posibil așa ceva?

Acum, doctorul se plimba țațoș prin cameră într-un elan de inspirație

provocat de amintirea cartografiilor de demult.

— Probabil că ați văzut numeroase hărți ale lumii. Unele în care toate țările arată foarte înalte și subțiri, altele în care sunt mai întinse. Toate hărțile reprezintă o sferă, sau o porțiune a sferei, pe o bucată plană de hârtie de cartografiat. Lucrul acesta este foarte dificil. De fapt, este imposibil de înțeles fără a avea cunoștințe complicate și avansate de matematici, precum și unul dintre dispozitivele sofisticate de măsurat timpul descrise de Catherine. Când au fost făcute aceste hărți - lucru ce trebuie să se fi întâmplat după 14000 î.Hr. și înainte de 4000 î.Hr. - istoria convențională ne spune că nu există civilizații capabile să fi produs ceva atât de avansat și sofisticat. Hapgood a dorit niște lămuriri, așa că l-a abordat pe profesorul Strachan de la Institutul de Tehnologie din Massachusetts.

Doctorul Von Dechend se întoarse să-i confrunte pe amândoi și se uită intens la ei.

— Strachan a declarat că acuratețea hărților însemna că ar fi putut fi făcute doar de o civilizație învățată și avansată cu cunoștințe solide despre trigonometria sferică, precum și instrumente pentru măsurarea precisă a longitudinii și latitudinii. Așadar, cum am mai putea explica acum că aceste hărți perfecte, precise au ajuns la noi din întunericul preistoriei? Dovada este incontestabilă. A existat în timpuri îndepărtate, înainte de apariția oricărei civilizații cunoscute, o altă cu adevărat avansată. Mai mult decât atât, oricât de avansată ar fi fost, această civilizație a dispărut cumva!

Catherine era consternată.

— Așa ceva este imposibil! Pentru început, de ce nu există niște rămășițe, niște ruine ale acestei civilizații?

Von Dechend ridică din umeri.

— Nu știi! Eu doar v-am explicat adevărul din spatele acestor hărți. Eu sunt un umil geograf.

Toți rămaseră tăcuți. Și apoi Von Dechend vorbi din nou:

— Imaginați-vă că această societate era atât de avansată încât nu avea nevoie să sape în adâncuri după metale sau să foreze pentru petrol... Imaginați-vă că foloseau energia eoliană și energia reciclabilă a lemnului. Imaginați-vă că, dacă a hotărât în mod conștient să nu facă rău pământului așa cum facem noi, atunci ce i-ar mai rămâne? Foarte puțin, cred eu.

Catherine rămăsese fără cuvinte.

„Tot ce am vrut să fac era să aflu de ce avea profesorul aceste hărți și-am dat peste ceva absolut bizar și înspăimântător.” Avea nevoie de cel puțin un răspuns pragmatic.

— Dar de ce avea totuși aceste hărți profesorul Kent?

— Acesta este un mare mister, unul pe care mă tem că nu am cum să-l descifrez.

Strângând plicul cu hărți în mână, Catherine ieși din imobilul profesorului Von Dechend la soare, în curtea principală. Se simțea mai panicată ca oricând. I se părea că tot universul ei se prăbușește în jur. Rutherford o urmă, simțindu-se amețit de câte lucruri noi aflate. Îl neliniștise mai ales explicația lui Von Dechend cu privire la hărți, căci nu se putea abține să se gândească la biletul pe care i-l lăsase profesorul Kent. Singura concluzie plauzibilă părea să fie că hărțile erau legate în mod direct de ceea ce susținea profesorul Kent în bilet.

Dacă era într-adevăr un mesaj trimis din vechime, atunci în mod logic rezulta că în trecutul foarte îndepărtat, înainte de istoria consemnată, a existat o mare civilizație. Iar aceste hărți păreau că sunt dovada clară a acestei civilizații îndepărtate, care dispăruse în negura timpului. „Poate că profesorul chiar a descoperit un avertisment care a supraviețuit de-a lungul timpului. Un avertisment din partea acestei civilizații avansate pentru copiii viitorului, că aceeași soartă îngrozitoare urmează să se abată și asupra lor”, gândi Rutherford.

Dar i se părea aproape ireal.

Catherine oftă, neștiind ce să facă. Încă nu îndrăznea să-i spună lui Rutherford că profesorul știuse foarte bine că era în pericol. Și asta nu din cauză că n-avea încredere în James, ci pentru că nu se simțea pregătită să se confrunte cu implicațiile ce rezultau din asta. Dacă îi arăta biletul și îi împărtășea bănuielile ei, de fapt dacă spunea cuiva ceva, atunci nu mai exista cale de întoarcere. Pe un ton disperat aproape, începu:

— James, mai am o întrebare ciudată pentru tine! Ca specialist în clasici, îmi poți spune ce știi despre cuvântul „evrika?”

Rutherford fu luat pe nepregătite. „E ceva la mijloc despre care Catherine nu-mi spune.”

Voia s-o ajute, așa încât îi zâmbi înțeleghător.

— Evrika, zici? Ei, bănuiesc că n-are sens să întreb de ce vrei să știi.

Catherine se scuză din priviri.

— Nu, dar, crede-mă, este important!

Rutherford râse și scutură din cap, în vreme ce Catherine continuă:

— Nu știu decât că Arhimede este primul care a rostit cuvântul. Era în butoi și și-a dat seama brusc că masa unui corp dislocă o cantitate echivalentă de fluid. Atunci a strigat „Evrika” asta înseamnă „Am găsit”, a ieșit din baie și a alergat gol pe drum, sărind în sus de bucurie.

Rutherford se uită gânditor spre ea.

— Mă tem că tocmai mi-ai spus varianta plagiată.

— Cum adică?

— Păi, nu Arhimede a fost primul care a rostit „evrika”, ci Pitagora, la descoperirea raportului dintre pătratul ipotenuzei într-un triunghi dreptunghic și suma pătratelor celorlalte două laturi. Versiunea care îl descrie pe Arhimede dezbrăcat în butoi, făcând baie, este o invenție ulterioară, foarte apreciată de profesorii de școală.

— Dar de unde știi că a fost Pitagora, și nu Arhimede?

— Să strigi „evrika” are sens numai dacă a spus-o Pitagora. El avea simțul umorului!

Catherine era nedumerită. „Ce are a face simțul umorului cu asta?”

— Ce vrei să spui?

— Pitagora era interesat de *gematrie*: descifrarea mesajelor secrete.

„Gematrie?”, se miră Catherine în sinea ei, întorcând cuvântul pe toate părțile. Nu-l mai auzise până atunci.

— Cum poți să ai un mesaj secret într-un singur cuvânt? Înseamnă că mesajul este foarte scurt.

— Da - în cazul ăsta este -, de fapt e mai mult un joc de cuvinte! Stai să-ți explic, dar îmi trebuie o hârtie și ceva de scris.

— Ok, dar, dacă nu te deranjează, mi-ar plăcea să ieșim din colegiu. Încep să devin claustrofobă, răspunse Catherine. Am putea merge la tine?

Rutherford tăcu, dar o singură privire în ochii mari, sinceri ai lui Catherine îi dădu de înțeles că dintr-un motiv anume explicația lui avea o importanță majoră pentru ea. Încuviință hotărât dând din cap.

Un bărbat înalt, uscățiv, de vreo 40 de ani, cu o pălărie neagră de fetru și îmbrăcat cu un pardesiu bleumarin din cașmir peste un costum cenușiu, elegant, stătea în fața porții Colegiului All Souls, aproape nevăzut în umbrele nopții.

Se numea Ivan Bezumov. Stătea acolo de vreo jumătate de oră, fără să se miște din loc, ținându-și parcă răsuflarea, așteptând răbdător ca o pasăre de pradă, ochii lui întunecați scanând fiecare persoană care traversa curtea.

În momentul când Catherine și Rutherford veniră în direcția lui, Bezumov își ciuli urechile să audă despre ce vorbesc.

„În sfârșit, ea este! Nu pot să ratez ocazia. Ea este singura legătură cu cercetările profesorului.”

Când erau la aproape cinci metri, Bezumov trase aer în piept și pași în curte. Vrând să pară cât mai relaxat și prietenos, îi zâmbi larg și își scoase pălăria.

— Vă salut! Mă numesc Ivan Bezumov! Dumneavoastră trebuie să fiți Catherine Donovan!

Ignorându-l total pe Rutherford, Bezumov îi strânse amabil mâna lui Catherine și continuă:

— Profesorul mi-a povestit atâtea despre dumneavoastră! Avea un accent puternic rusesc. Catherine era total derutată de situație. Rutherford interveni bărbătește și se prezentă singur întinzând mâna:

— James Rutherford!

— A, bun, am înțeles! Bezumov se întoarse imediat spre Catherine. Am fost coleg cu regretatul profesor. Este o tragedie teribilă și îmi pare foarte rău, adăugă el. V-am așteptat la poartă, mi-am închipuit că o să ne vedem când ieșiți. Știu că nu este momentul potrivit, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră! Aș putea să vă invit să bem un ceai?

„Cine este străinul ăsta?” se întrebă Catherine. „Ce poate fi atât de important în munca lui încât nu poate aștepta până după înmormântarea profesorului Kent? Mi se pare cumva lipsit de respect din partea lui să dea buzna aici cerându-mi să discute cu mine.”

— Mă tem că aveți dreptate, domnule Bezumov! Chiar nu este

momentul potrivit acum, dar poate peste o săptămână sau două... Rămâneți mai mult în Oxford?

Bezumov începea să pară agitat. Vârî mâna cu un gest destul de brutal în buzunarul interior al hainei din cașmir. Instinctiv, Catherine și Rutherford se dădură puțin în spate.

— Poftim, asta este o scrisoare de recomandare din partea profesorului!

Individul întinse o hârtie spre Catherine. Pe ea, scrise cu cerneală verde, erau câteva rânduri de mână ale profesorului. Fără să-l ia de la Bezumov, fata îl citi bănuitoare.

*Dragă Catherine,
Colegul meu Ivan Bezumov urmează să ajungă în Oxford de la St. Petersburg. Recent, am lucrat împreună la un proiect; dă-i te rog tot ajutorul posibil cât timp stă în Oxford și pune-i la dispoziție tot ce are nevoie.*

*Mulțumesc,
Kent.*

„Ce curios”, gândi ea. „Atât de nefamiliar și oficial, nu pare deloc stilul profesorului.”

Înainte să ia o hotărâre, rusul începu iar să turuie:

— Doamnă doctor Donovan, eram curios dacă ați fost deja în biroul profesorului? Știți, eu și profesorul tocmai lucram la ceva important înainte să moară.

Bezumov aruncă o privire spre mapa cu hărți pe care Catherine o avea în mână dreaptă.

— Voiam să văd dacă n-aș putea recupera niște însemnări importante.

Instinctiv, Catherine strânse plicul la piept. Rusul îi remarcă gestul și, continuând să vorbească, nu se abținu să nu-și îndrepte privirea către el.

— Încă o dată, îmi cer scuze că vă deranjez într-un astfel de moment, dar a lăsat ceva? Documente sau note? Vreun dosar, poate?

Între timp, buzele lui Bezumov se răsfrânseseră din nou într-un zâmbet fals, rugător. Privirea i se fixase pe plicul pe care îl ținea Catherine. Toată atitudinea și comportamentul individului o speriau. Se gândi la biletul pe care i-l arătase.

„Profesorul nu semna Kent când îmi scria.” Simți că i se pune un nod în gât. „Oare a fost forțat să-l scrie? Oare chiar l-a scris el?”

După întâmplările ciudate din dimineața aceea, nu i se părea mare lucru ca rusul să fi falsificat biletul. Capul îi vuia. Se simți dintr-odată obosită.

— Știți ceva, de ce nu mergeți la directorul colegiului? Sunt sigură că o să fie bucuros să v-ajute, iar eu voi fi încântată să stăm de vorbă peste câteva zile.

Catherine aruncă o privire de jur împrejur, încercând să încheie momentul și tresări zărindu-l pe director cum se uită la ei de la geamul bibliotecii lui. N-apucă să reacționeze în vreun fel că, o clipă mai târziu, acesta dispăru.

Bezumov era disperat.

— Doamnă doctor Donovan, vă rog... dați-mi voie să fiu sincer cu dumneavoastră! Trebuie să capăt aceste documente. Este mai important decât vă puteți imagina - vă cer să m-ajutați!

Rutherford păși din nou în față, interpunându-se între Bezumov și Catherine cu trupul lui athletic și puternic.

— Domnule Bezumov, doamna Donovan nu știe nimic de documentele despre care vorbiți. Vă sugerez să faceți cum v-a sfătuit și să vorbiți cu directorul - și n-ar strica să fiți ceva mai înțelegător față de persoanele care încă suferă după pierderea cuiva drag!

Zicând acestea, o luă pe Catherine de lângă rus. Ca o ultimă încercare, Bezumov se scotoci în haină după o carte de vizită.

— Stați! Mă scuzați! Scoase un stilou și înlăturându-i capacul, mângăli ceva pe cartea de vizită. Țsta e numărul meu de mobil! Sunați-mă! Pot să v-ajut! Și vă rog, doamnă doctor Donovan, dacă aveți într-adevăr documentele, păstrați-le bine! Vor mai veni și alții după ele. S-ar putea să nu fie la fel de politicoși ca mine, dar vor veni!

Catherine luă cartea de vizită din mers. O strecură în buzunar și, fără să se mai uite în urmă la Bezumov, se aplecă să treacă prin cadrul scund al porții și împreună cu Rutherford ieși pe High Street. Rusul îi urmări cu o privire chinuită, strivind în mâini borul pălăriei. Va trebui să mai încerce o dată.

Când senatorul Kurtz ieși din lift și se îndreptă cu pași grăbiți de-a lungul foaierului cu marmură de la intrarea clădirii Națiunilor Unite, privi peste umăr spre secretarul Miller și zise:

— A fost un discurs bun, domnule secretar? Secretarul ridică dintr-o sprânceană.

— Da, domnule senator, s-a potrivit perfect cu momentul. Dar aş vrea să vă întreb dacă a fost cugetat să anunțați detaliile planului înainte să acționăm? E abia marți dimineață. Ne putem oare încrede în toți delegații străini? Mai sunt totuși șase zile până luni.

Senatorul izbucni într-un hohot de râs zeflemitor.

— Chiar nu contează! Nu ne mai poate opri nimeni acum, chiar și dacă ar spune adevărul.

Drept răspuns, secretarul înghiți cu zgomot. Senatorul zâmbi misterios, se opri în fața ușilor mari de sticlă de la intrarea principală și se întoarse cu fața la el. Un flux neîntrerupt de oameni intra și ieșea prin ușile respective trecând pe lângă ei.

— Treaba ta acum este să-i informezi pe delegați care sunt sarcinile lor individuale, să le coordonezi acțiunile!

Senatorul tăcu pe moment, își miji ochii și continuă: Fii foarte atent! Se apropie vremea noastră! Apoi, uitându-se prin ușile de sticlă spre orașul aglomerat, adăugă: Ne întâlnim din nou în Cairo duminică după-amiază, dar mai vorbim până atunci! Între timp, asigură-te că descoperirile profesorului nu vor avea ecou!

Acestea fiind zise, trecu printre uși și, însoțit de gărzile de corp, ieși în zgomotul de afară. Secretarul îl urmă, neștiind ce să mai spună. În momentul când limuzina trase în fața intrării, senatorul ridică ochii spre cer și zise:

— Vine sfârșitul, domnule secretar! Te sfătuiesc să-ți pregătești sufletul!

Secretarul îl urmări încremenit de uimire cum urcă pe bancheta din spate a limuzinei. Când mașina porni și se pierdu în traficul din UN Plaza Miller, simți cum îl ia cu leșin. Îl chinuiau gândurile că profesorul fusese omorât. Ce amenințare putea să reprezinte un bătrân cu niște hărți? Și de

ce îl sfătuisese senatorul să-și pregătească sufletul? Păreau a fi niște vorbe ciudate pentru conducătorul celei mai influente confrerii seculare din lume. Ciudate și cu totul nepotrivite. Cine era, de fapt, acest senator? I se părea că nimic nu se mai leagă, că nimic nu mai are noimă.

Singurul lucru sigur era că peste șase zile lumea se va schimba pentru totdeauna, iar el intenționa să fie de partea învingătorilor.

Ușa apartamentului lui Rutherford se dădu în lături, iar el o pofti pe Catherine să intre.

— Te rog!

— Mulțumesc! Ce apartament drăguț! comentă Catherine, distrată, vrând să fie amabilă. Vai, ai mai multe cărți decât mine!

— Da... ei... mi se pare că, cu cât ai mai multe cărți, cu atât sunt mai intimidați studenții! Pot să te servesc cu ceva?

— Un pahar de apă ar fi grozav, mulțumesc! Rutherford o zbughi pe lângă ea spre bucătărie. Catherine se instalează comod pe canapea și își aruncă ochii pe rafturile lungi cu cărți - jumătate dintre acestea păreau a fi volume în latină, greacă și alte limbi vechi. Scoase un volum de versuri ale lui Catullus, în traducere, și începu să-l răsfoiască, fără să citească efectiv cuvintele, când Rutherford reveni. Se așeză lângă ea și puse pe măsută paharul de apă, o hârtie și un pix în fața lor.

— Unde rămăsesem? La gematrie³... hmm! Rutherford se scărpină în creștet, stătu puțin pe gânduri, apoi începu să explice pe îndelete: Gematria este în multe privințe ca un joc. Un joc extrem de inteligent și abil. Dar este, de asemenea, mai mult de atât: este foarte serios. Este un cod secret folosit de căutătorii vechii lumi și se credea că este înzestrat cu proprietăți magice. Dar pentru început, înainte să intrăm în detaliile ei mistice, dă-mi voie să-ți explic baza ei literară! Filosofii lumii antice nu împărțeau ca noi cunoașterea în discipline, pentru că ei considerau că în esență toate științele sunt legate printr-o formulă secretă pe care se bazează tot cosmosul. Ar fi fost îngroziți să vadă cum predăm noi disciplinele în compartimente separate, ei fiind de părere că scopurile principale ale educației erau să arate unitatea cunoașterii. Observând

³ Sistem de atribuire a unei valori numerice unui cuvânt sau frază, considerându-se că expresiile sau cuvintele cu aceeași valoare numerică sunt corelate într-un fel care nu este întâmplător, datorită valorii literei și forței creatoare a cuvântului etc.; termenul derivă din greacă, dar este folosit mai ales în textele ebraice, cu precădere în cele asociate cu cabala. (n. Tr.)

natura, au remarcat că anumite numere apar peste tot - în notele gamei muzicale și în mișcarea planetelor, același mănunchi de numere și formule exprimă și stabilesc totul. Dându-și seama ce numere și care formule sunt critice, s-au putut extrage legile cosmosului, fiind apoi comunicate într-un mod simplu și clar. Deseori, aceste numere și raporturi, care exprimă mișcările secrete ale universului, au fost ascunse în limbile scrise. Fiecare literă din alfabetul grec vechi, precum și din cele ebraic și arab are propria valoare numerică. Așa încât ce pare a fi o poveste simplă la prima vedere este de fapt și un fel de receptacul al unei cunoașteri mai profunde a formulelor care explică natura universului.

Catherine îl asculta fascinată.

— Vrei să spui că există cărți vechi care au mesaje secrete ascunse în chiar cuvintele poveștii? Întrebă ea.

— Da, exact! Exact asta voiam să spun.

— Aș putea ști vreuna dintre aceste cărți? Îmi poți da un exemplu?

Rutherford nu-și putu ascunde zâmbetul.

— Ai auzit vreodată de Biblie?

— Biblia! Serios?

— Absolut! Biblia a fost, inițial, scrisă în greacă. Majoritatea oamenilor nu-și dau seama, dar pasaje întregi sunt construite folosindu-se gematria, ajutându-i pe cei care înțeleg să capete o informare în privința mesajului real care se află dincolo de poveste. Bunăoară, se știe clar că autorii evangheliilor au ales numele personajelor și expresii-cheie, așa încât valoarea numerică gematrică să aibă un anume înțeles. Transmiteau mai departe cunoaștere într-o formă codificată.

— Deci, vrei să spui că povestea vieții, morții și învierii lui Iisus nu-i numai despre viața, moartea și învierea Lui?

— Ei, ai spus-o foarte simplificat, dar da!

Lui Catherine nu-i venea să-și creadă urechilor.

— Dar, dacă asta chiar este adevărat, atunci Biblia ar fi plină de cuvinte care au înțelesuri adânci.

— Așa și el Hai să-ți dau niște exemple! Dar mai întâi să revenim la exemplul de la care am plecat. Când Pitagora a exclamat „Evrika” sau „εὕρηκα” în greacă, de fapt, se referea la laturile triunghiului dreptunghic cinci, trei și patru pe care îl folosea ca să-și demonstreze teorema.

Rutherford scrise rapid alfabetul grec pe foaie, cu o cifră sub fiecare literă.

α	β	γ	δ	ε	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν
1	2	3	4	5	7	8	9	10	20	30	40	50
ξ	ο	π	ρ	σς	τ	υ	φ	χ	ψ	ω		
60	70	80	100	200	300	400	500	600	700	800		

— Dacă folosești valorile numerice ale literelor pe care tocmai le-am scris și le aduni, atunci vei vedea că „evrika” sau „ευρηκα” cum e scris în greacă dă în total 534. Coincidență? Nu cred!

Rutherford zâmbi când văzu expresia de uimire de pe fața lui Catherine și continuă:

— Înțelegi, Pitagora voia nu numai să-și demonstreze cunoștințele într-un mod ușor de reținut și totodată să facă un joc de cuvinte! Și este absolut tipic felului în care gândeau oamenii pe atunci. Toată istoria lumii ar fi diferită dacă lumea n-ar mai vorbi despre mituri și religii la modul literal și, în schimb, ar găsi înțelesurile ascunse. Începu să scrie rapid în timp ce vorbea: Un exemplu ar fi următorul - Iisus „Ιησους” 888 plus Maria „Μαριαμ” 192 = Sfântul Duh „το Πνευμα Αγιον” 1 080. Iar 1 080 este, de asemenea, raza lunii exprimată în mile. Asta, desigur, nu este o coincidență. Luna renaște la fiecare douăzeci și șapte de zile, și de aceea este simbolul perfect al învierii. Maria este, de asemenea, simbolizată de lună și renaștere. Sau să luăm numărul 1 746; este numărul-emblemă al Noului Testament. Nu știe nimeni de ce, dar evangheliile sunt presărate cu expresii-cheie care se adună și dau acest total. Cum ar fi, o sămânță de muștar „κοκκος σιναπεως” sau avuția lui Iisus „ο θησαυρος Ιησων”. Aș putea continua.

Catherine simțea furnicături de emoție în tot corpul.

— Vrei să spui că povestea Bibliei este făcută să se potrivească în jurul acestor cifre?

— Categoric nu! replică Rutherford. Eu însumi sunt creștin practicant, merg la capela colegiului. Evangheliile sunt pline de înțelepciune divină, dacă le îngăduim să exprime învățămintele iubirii și păcii. Voiam numai să spun că autorii evangheliilor se prea poate să fi ales numele personajelor centrale, precum și anumite expresii ca să se potrivească schemei gematrice. În felul acesta, transmit și alte mesaje despre natura universului și despre sistemele numerice care îl guvernează.

— Dar de ce să ascundă aceste mesaje?

— Păi, pornind de la premisa că acești strămoși ai noștri erau foarte inteligenți - și cu siguranță au fost -, atunci au anticipat că peste ani anumiți adepți mult prea zeloși ai ideilor lui Iisus ar putea în realitate pierde din vedere adevărul. Așa încât ca măsură de precauție l-au „sădit” în textul propriu-zis, pentru ca mesajul adevărat să supraviețuiască - ascuns!

Catherine simțea că i se învârte capul. Se uita la acele liste bizare de cifre și cuvinte, scrise toate ordonat de James.

Dar în clipa de față nu mai era timp să se gândească la implicațiile comentariilor lui Rutherford - ceva îi spunea că nu mai are vreme de pierdut.

Era sigură: gematria era cheia de care avea nevoie pentru a descifra mesajul ciudat și criptic al profesorului Kent.

În timp ce luă hotărârea, Catherine inspiră adânc și se întoarce cu fața spre Rutherford ca să-l privească în ochi.

— James, vreau să-ți arăt ceva important! E motivul pentru care ți-am cerut ajutorul. Catherine scoase din geantă biletul de la profesorul Kent și-l așează pe masă. Se întâmplă ceva cumplit! Îl cunosc pe profesorul Kent de când eram copil. Părinții mei au fost cadre universitare la Yale, iar profesorul a fost un bun prieten de-al lor. Era ca un membru al familiei mele și eram foarte apropiați. James, directorul mi-a spus că se crede că s-a sinucis, dar profesorul nu era în niciun caz genul sinucigaș. Pentru el un asemenea gest ar fi fost de neînchipuit. Când am desfăcut plicul cu hărți, am dat și peste biletul ăsta. Poftim, uită-te!

În caz că nu mă întorc.

Evrika!

40 10 4 400 30 9 30 70 100 5 200 30 10 40 1 80 5

100 400 40 10 50 10 200 300 100 8 70 9 1 50 300 10

20 800 10 300 10 200 0051172543672

— Îți spun toate astea pentru că el avea, evident, încredere în tine, și la fel am și eu!

Primul gând care îi trecu lui Rutherford prin minte la citirea biletului fu că în sfârșit înțelegea de ce Catherine era așa de interesată de gematrie. Dar începutul biletului îl preocupa în mod deosebit. „În caz că nu mă întorc.”

Rutherford înghiți în sec. Nu era deloc sigur că voia să se lase târât în toată povestea asta. Ceea ce mai devreme părea a fi o aventură intelectuală captivantă căpătase brusc accente sinistre și realmente înfricoșătoare.

„Descoperirile, invitația profesorului, hărțile bizare și acum acest bilet codificat care sugerează în mod clar că profesorul considera că viața îi era în pericol. Catherine are nevoie de ajutor... a apelat la mine... și poate că profesorul chiar era pe punctul de a afla ceva important pentru omenire. Dar e primejdios, foarte primejdios.”

Cu ochii încă la bilet, reanalizând întâmplările de peste zi, Rutherford

își dădu dintr-odată seama la ce se gândise Catherine. Fără să-i spună ceva, puse codul gematric pe masă lângă bilet și începu să verifice numerele din mesajul profesorului Kent. De îndată ce notă literele corespunzătoare primelor cifre, avură confirmarea că nu se înșelaseră. Codul le dezvălui un nume: Miguel Flores.

Cu mișcări febrile, Catherine luă un creion și transcrie restul cifrelor în cuvinte.

„Miguel Flores Lima Peru Ministerul de Antichități 0051172543672”

Rutherford era mut de uimire.

„Dumnezeule, a mers! Profesorul ne transmite ceva de dincolo de mormânt.”

Catherine se ridică în picioare și expiră lung, privind în gol, cântărind informațiile pe care le dețineau.

— Dar ce înseamnă asta? Și de ce sfârșitul nu se mai transcrie tot în cod - e un șir de cifre alandala.

Cu o expresie de groază întipărită pe chip, Rutherford explică:

— E un număr de telefon... e un număr de telefon din Peru... Cred că trebuie să sunăm!

Se uitară amândoi la telefonul de pe birou. Rutherford îl dădu pe speaker și formă numărul. Ascultând cum sună, își ținură respirația. Se auzi un clic - semn că se făcuse legătura la mii de kilometri distanță.

— ¡Holá! ¡Buenos días!

Catherine, care știa puțină spaniolă, se aplecă spre difuzor.

— ¡Holá! ¿Habla inglés?

— Da! Cine e la telefon?

— Bună dimineața, *señor* Flores... mă numesc Catherine Donovan! Vă sun din Oxford, Anglia. Sunt aici cu colegul meu James Rutherford. Ne cerem scuze că vă sunăm din senin, voiam să vorbim despre profesorul Kent.

Urmă o pauză lungă, după care vocea răspunse pe un ton foarte suspicios.

— Cine v-a dat numele meu?

— A... l-am găsit... suntem prieteni de-ai profesorului Kent!

— Ce se întâmplă? Cine sunteți? Unde este profesorul Kent?

Rutherford și Catherine se uitară unul la altul șocați. Neștiind cum altfel să se exprime, Catherine răspunse:

— *Señor* Flores, profesorul Kent a murit! Se lăsă o liniște mormântală.

— *Señor* Flores - ajutați-ne, vă rog -, trebuie să vorbim cu dumneavoastră despre profesorul Kent! Lucrați cu el la ceva?

Niciun răspuns.

— *Señor* Flores, mai sunteți pe fir?

— Ați spus că vă numiți Catherine? Întrebă Flores.

— Da, așa mă cheamă!

— Doamne, profesorul mi-a zis că s-ar putea să suni într-o zi! Făcu iar o pauză, după care peruanul vorbi pe un ton în care se distingea limpede teama: Nu trebuie să vorbim la telefon. Sunt lucruri mult prea periculoase. N-am finalizat proiectul la care lucram.

— Ne-am putea întâlni?

— Veniți la Lima! Sunați-mă când ajungeți! Vă rog, nu pomeniți nimănui despre mine!

Se auzi un clic, și convorbirea se întrerupse. Rutherford se uită la

Catherine.

— A fost o discuție tare ciudată!

— Și ce teamă avea în glas! Lucrurile încep să devină din ce în ce mai înspăimântătoare! comentă Catherine cu voce tremurată, scuturând din cap, dar arătând hotărâtă. Ei, chiar nu avem alternativă; dacă Flores refuză să vorbească prin telefon, va trebui să mergem în Peru să vorbim cu el față în față. Mergi cu mine?

Încruntat, Rutherford întoarse capul s-o privească. În numai jumătate de zi ajunsese să aibă senzația că o știa pe Catherine de-o viață. Îl năpădi un val de afecțiune când îi cercetă fața chinuită de griji.

Fata îl privea calm.

— Eu, una, merg și, la nevoie, o să merg și singură! Înțeleg dacă nu vrei să fii implicat. Probabil aveai alte planuri pentru vacanță.

James se gândi că în viața de zi cu zi la universitate îl așteptau o groază de lucrări de finalizat. „Dar Catherine are nevoie de ajutor, nu pot s-o las să dispară de una singură. Iar dacă este într-atât de curajoasă, atunci nu pot pur și simplu să dau bir cu fugiții!” Zâmbi șmecherește.

— Când luăm avionul? întrebă el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Chiar îmi doream o vacanță în America de Sud, am lucrat atât de mult în ultima vreme că n-am mai plecat în străinătate de doi ani.

Fața lui Catherine se însenină de un zâmbet.

— Stai să intru pe net și îți spun într-o secundă... fă-ți bagajele, soldat!

Adânc în inima clădirii Națiunilor Unite, secretarul Miller revenea rapid spre sala de conferință a Adunării Generale. În timp ce se apropia de ușă, un bărbat bine îmbrăcat îl strigă din celălalt capăt al culoarului.

— Domnule, aveți un telefon urgent!

Secretarul se răsuci pe călcâie și îl urmă pe tânăr într-o încăpere spațioasă plină de birouri goale și terminale vacante de calculatoare. Pe un perete se aflau patru monitoare cu plasmă, gigantice, destinate pentru conferințele telefonice, iar pe peretele opus, o imensă hartă a lumii. Deasupra hărții gigantice erau gravate cuvintele:

SEDIUL DE REZERVĂ AL COMITETULUI GLOBAL AL NAȚIUNILOR UNITE

În colțul îndepărtat era o încăpere spațioasă cu pereți din sticlă, care găzduia o masă mare de conferință. Secretarul Miller merse încet până acolo și, închizând ușa după el, se duse până la masă și ridică receptorul. Asistentul transferă rapid apelul. Impacientat, smulse receptorul din furcă:

— Da?

Era directorul de la Colegiul All Souls.

— Îmi pare foarte rău să vă deranjez, domnule secretar, și fac lucrul acesta doar pentru că mi-ați spus să vă sun dacă apare ceva care mi se pare cel puțin suspect.

Pe chipul secretarului apăru o expresie iritată.

— Spune! Spune ce ai de spus!

— Profesorul avea o prietenă. O prietenă apropiată. Este vorba despre o cercetătoare.

— Și?

— Cred că bănuiește ceva.

— Oamenii sunt mereu suspicioși. Are vreo dovadă?

— Nici asta nu știu. Dar unul dintre agenții dumneavoastră tocmai m-a informat că și-a făcut rezervare la un zbor spre Peru. Probabil că merge să recupereze trupul profesorului sau să ia legătura cu poliția, era foarte supărată. Pur și simplu, am crezut că este bine să vă anunț, pentru

orice eventualitate.

Urmă o pauză lungă. Secretarul se uita fix la uriașa hartă a lumii care îmbrăca peretele. Avea atâtea de făcut, atâtea de pregătit... chestia asta trivială și enervantă cu profesorii universitari începuse să-i pună răbdarea la încercare. Dar cuvintele senatorului Kurtz îi răsunară din nou în minte: „Nu există nimic mai periculos pentru cauza noastră decât inițiativa personală”.

Secretarul simți că-l apucă durerea de cap. Își frecă fruntea cu mâna liberă și se uită insistent la porțiunea de pe hartă care înfățișa America de Sud. Cum putea o persoană, indiferent de cât de devotată ar fi fost, să dejoace planurile comitetului pentru noua ordine mondială?

Deși avea din ce în ce mai puțină încredere în el, respectă înțelepciunea senatorului Kurtz: „Va trebui să ne ocupăm de aceste probleme din Peru. Nu este loc pentru greșeli”.

Oftând nerăbdător, își îndreaptă din nou atenția către apelul telefonic:

— Asigură-te că este urmărită îndeaproape până se urcă în avion. Și ia aminte la toți cei cu care vorbește. Sună-mă dacă o să mai apară ceva care îți atrage atenția!

— Absolut, domnule secretar! Acesta însă închisese.

*

*

*

Soarta universitarilor nu era singurul lucru care-l preocupa pe secretar. Cu cât se gândea mai mult la ceea ce îi spusese senatorul în timp ce ieșeau din clădire, cu atât devenea mai bănuitor. Oare ce avea să se întâmple, de fapt, luni?

Preluarea va fi o chestiune violentă și sângeroasă, din păcate, lucrul acesta părea inevitabil. Dar nu era menit să aducă sfârșitul lumii. Departe de așa ceva: avea să fie începutul unei noi ere. Formele vechi, corupte și demagogice de guvernare vor dispărea, și conducerea directă a Corporației va triumfa. Cel puțin acesta fusese planul dintotdeauna.

Ceva mergea foarte prost, și secretarul trebuia să ia o decizie. Poate că senatorul Kurtz acționa de unul singur? Poate că ar trebui să încerce să contacteze comitetul fără știrea senatorului Kurtz? Nu. Asta ar fi nebunie curată, n-ar mai apuca să vadă sfârșitul zilei, darămite luna viitoare.

Mai exista o posibilitate care era încă viabilă. În discuția cu senatorul, el nu fusese într-un totu sincer...

Secretarul Miller ridică privirea de pe birou și se uită în celălalt capăt

al încăperii unde se afla un dulăpior elegant din lemn de tec; în spatele ușilor închise se afla seiful personal al secretarului. „Nu, își spuse. Nu încă.” Era prea riscant. Va trebui să fie ultima sa opțiune. Mai întâi să încerce să afle mai multe despre senator, să încerce să afle ce-l motiva cu adevărat.

Catherine se trezi tocmai când avionul intra în spațiul aerian german. Zgomotul motoarelor o nedumeri pe moment. Își roti capul, pe jumătate adormită, întrebându-se unde se afla, apoi auzi vocile entuziaste ale turiștilor britanici care stăteau pe rândul din spatele ei și, năpădită de un val de adrenalină, se dezmetici de tot. Se auziră în difuzoare niște pârâituri și apoi vocea căpitanului: aeronava fusese ușor deviată spre sud față de traseul de zbor pentru a evita o eventuală turbulență, dar acum se îndreptau din nou spre nord, la vreo cincizeci de kilometri de coastă, și urmau să aterizeze în mai puțin de o oră.

Catherine închise ochii din nou și respiră ușor. Îl visase pe profesorul Kent. Încercă să facă abstracție de zgomotul motoarelor și al pasagerilor, ca să-și amintească visul înainte ca acesta să dispară complet.

Visase că se afla la ferma profesorului. Stăteau amândoi în bucătărie, vorbind și râzând așa cum făceau ei mereu. El purta niște pantaloni murdari de noroi și o pereche de cizme mari și verzi de cauciuc. Aceasta era ținuta lui de casă la țară.

Venise în vizită pentru prânzul lor săptămânal. Mirosea a pui care se rumenea la cuptor, și profesorul tocmai destupase o sticlă cu vin roșu, o așezase pe masa solidă din stejar, pregătind festinul. Părea deosebit de bine dispus în acea dimineață și, ca întotdeauna, Catherine se bucura de compania lui. Una dintre marile bucurii pe care i le oferea prietenia cu el era faptul că învăța ceva nou de fiecare dată când se întâlneau. Niciodată, nu simțise că îi ține prelegeri, doar că era mereu plin de viață și preocupat de tot ceea ce se întâmpla în lumea din jur.

În vis, își amintise convorbirea pe care o avuseseră cândva despre uneltele care scutesc efortul omului. Profesorul, cu farmecul său obișnuit, îi explicase adevărata semnificație a așa-numitelor avantaje tehnologice.

— Platon, povestea profesorul Kent, părintele tradiției occidentale, spunea că mâna este un *organon*, care în engleză înseamnă unealtă. A numi mâna un *organon* înseamnă pur și simplu a spune că este o unealtă a celui care o deține. Platon susținea că mâna este un *organon*, ciocanul este un *organon*, și mâna care lovește cu ciocanul este tot un *organon*.

Totuși, storcătorul electric pe care-l găsim în multe bucătării în ziua de azi este ceva mult mai sinistru. Se vrea un *organon*, dar în realitate este ceva destul de diferit. Este una dintre multele manifestări ale sistemului gigantic care devorează lumea noastră.

Catherine se prefăcuse neîncrezătoare, căci uneori îi plăcea să joace rolul avocatului diavolului.

— Ei na! Cu siguranță este doar un dispozitiv inofensiv care ne ajută să facem mai repede un lucru plictisitor - pentru a câștiga timp într-o zi. Și rezultatul final este o băutură sănătoasă - oare nu *ar trebui* să cumpărăm storcătoare de fructe?

El îi zâmbi. Îi plăcea să discute cu ea despre orice. Profesorul avea un fel plăcut de a contraargumenta, dar nu-l deranja să fie silit să-și susțină poziția. Îi făcea plăcere să-i convingă pe oameni sau să încerce să-i convingă, având întotdeauna în vedere o viziune de ansamblu în opinia pe care nu i-o putea schimba nimeni.

— Ei bine, Catherine, fie că-ți place sau nu, epoca uneltelor a trecut și a sosit epoca sistemelor. Hai să spunem în felul următor: storci portocalele și faci o băutură sănătoasă foarte gustoasă. Minunat! Dar, dacă te uiți cu mai multă atenție la storcător, se pot observa aspectele mult mai supărătoare. Curentul electric care pune în mișcare storcătorul ajunge printr-o rețea de cabluri și linii electrice aeriene, care sunt alimentate de centrale electrice care depind de presiunea apei, conducte sau rezervoare, care la rândul lor au nevoie de diguri, platforme maritime și sonde de foraj din țări îndepărtate. Întregul lanț doar garantează o livrare promptă și adecvată cu condiția ca fiecare piesă din angrenaj să fie ajutată de o mulțime de ingineri, proiectanți, experți financiari, care la rândul lor se bazează pe administrații, universități, adică industrii întregi, și uneori chiar armată, după cum am văzut de nenumărate ori. Oricine crede că oamenii se folosesc doar de storcător greșeste. Storcătorul este numai o fațadă; nu este deloc o unealtă convențională, ci elementul final al uneia dintre milioanele și milioanele de tentacule ale marelui sistem care se înfășoară în jurul lumii în fiecare zi, sufocându-ne din ce în ce mai tare.

— Dumnezeu! exclamă Catherine, uitând că ea încerca să o facă pe avocatul diavolului, treaba asta sună destul de îngrijorător.

Profesorul scutură din cap. Un zâmbet trist îi apărui pe față.

— Da, și astfel prin asemenea întruchipări înșelătoare ca a

storcătorului, mașinii de spălat, automobilului și așa mai departe, aceste tentacule intră zilnic în viețile noastre și ne forțează să servim sistemul care, de fapt, într-o zi, în viitorul nu prea îndepărtat ne va distruge. Posibilitatea să ieșim din sistem a trecut de mult. Este în natura sistemelor ca ele să crească și să capete o viață proprie, creându-și în cele din urmă propriile țeluri, diferite de cele pe care au fost menite să le servească. Uită-te la religiile instituționalizate! Astăzi, există vaste sisteme globale cu ambiții care acum se află la o distanță foarte mare de vorbele profeților lor. Scopul sistemului nostru global actual este de a-i forța pe din ce în ce mai mulți oameni să depindă de energia pe care o furnizează. Folosind sistemul, nu facem altceva decât să semnăm un cec în alb.

Se duse la masă, turnă două pahare cu vin, apoi urmă:

— Și, ține minte, natura este banca din care, în cele din urmă, sunt încasate toate cecurile! Dar stai să aduc ceva de mâncare, draga mea! Un prieten din sat mi-a adus un pui de la ferma sa organică. Sunt deliciosi, sper din tot sufletul să-ți placă!

*

*

*

Cu ochii încețoșați și profund întristată că nu vor mai exista astfel de conversații, Catherine ridică jaluzeaua să intre lumina dimineții. Sub ei, Alto Plano peruan se întindea cât vedeai cu ochii. Era o priveliște nemaipomenită. Și apoi, spre surprinderea ei, ochii începură să-i joace feste. Privind în jos, avu impresia că putea desluși o formă ciudată întinsă pe terenul de dedesubt, la mii de metri în jos. Arăta precum conturul unei păsări colibri gigantice.

Catherine se frecă la ochi și se mai uită o dată, așteptându-se ca halucinația să fi dispărut.

Încă se mai afla acolo, și chiar lângă ea era un fel de floare enormă. Puțin mai departe, erau și mai multe desene: un pește uriaș, un condor maiestuos, diverse forme geometrice și apoi două linii paralele. Mergeau drept înainte și păreau să se întindă la nesfârșit.

„Oare îmi închipui toate astea? Sunt incredibile!”

Se întoarse către Rutherford și îl zgâlțâi de braț.

James, trebuie să vezi astea! Ce naiba sunt imaginile astea desenate pe pământ?

Rutherford se uită la priveliștea uimitoare.

— O, Dumnezeu! N-am idee!

— La stânga lui Rutherford, așezat pe locul de lângă culoar, ședea un domn peruan bine îmbrăcat, de vreo 60 de ani. Avea tenul închis și un nas incaș. Auzi conversația lor și le explică într-o engleză cu un puternic accent:

— Acelea sunt vestitele linii Nazca. Bine ați venit în Peru! Rutherford păru nedumerit.

— Liniile Nazca? N-am auzit niciodată de ele! Catherine voia să știe mai multe.

— Nici eu... cum de pot fi văzute de aici? Trebuie să fie absolut enorme. Doar acele linii trebuie să fie lungi de un kilometru! Și sunt atât de drepte!

Peruanul zâmbi, iar ochii îi scânteiară în lumina puternică.

— *Señorita*, sunt chiar mai lungi de atât. Sunt lungi de mai bine de opt kilometri și sunt perfect drepte, urcă și coboară pe dealuri, peste râpe și nu se abat niciodată.

Catherine era uluită.

— Dar la ce servesc și când au fost făcute?

— E clar că nu ați mai fost niciodată în Peru, *señorita*! râse bătrânul. Va trebui să vă obișnuiți să tot auziți asta pe parcursul întregii șederi aici, dar mă tem că nu știe nimeni!

Câteva minute mai târziu, Catherine se întoarce către Rutherford după ce se uită în ghid. Pe un ton serios îl anunță:

— Liniile Nazca sunt cercurile de afloriment din America Latină. Există sute de desene gigantice și nimeni nu poate înțelege cum au fost făcute. Pe lângă imaginile unor animale necunoscute și ale unor pești, sunt multe forme geometrice perfect executate. Ceea ce mi se pare cu adevărat ciudat e că pot fi apreciate sau chiar recunoscute drept ceea ce sunt, doar când sunt privite din aer - așa cum facem noi acum. La nivelul solului, din cauza imensității lor, este aproape imposibil să îți faci o idee despre dimensiunile totale, pentru că nu există nicio culme înaltă pe terenul de la Nazca - terenul este complet plat -, iar de ce au fost făcute înainte de a se inventa zborul pare absolut de neînțeles.

Tăcu preț de-o clipă. Rutherford era pierdut în gânduri. Nu era cazul să întrebe, dar ea îl întrebă:

— Te gândești la ce mă gândesc și eu?

Rutherford confirmă printr-un gest din cap. Chipul lui frumos era înnegurat.

— Dacă vrei să spui că îți amintește de teoria profesorului, spuse el, despre faptul că oamenii din Antichitate au lăsat mesaje pentru viitor, atunci da, cu siguranță, mă gândesc la ce te gândești și tu. Este extraordinar!

Catherine se uită din nou pe fereastră la desenele ciudate care se perindau maiestuos dedesubt. O pasăre imensă și apoi un paralelogram îi trecură prin fața ochilor. Lăsa cartea să-i cadă în poală. Simți cum i se pune un nod în gât, deja era mult prea mult.

„Cum e posibil să parcurgi un întreg ciclu de educație - liceu, universitate, un doctorat și în cele din urmă o carieră academică - apoi în doar douăzeci și patru de ore întreaga bază a cunoștințelor tale confortabile despre lume să fie spulberată? De ce nu mi-a vorbit nimeni vreodată despre aceste lucruri: hărțile, liniile Nazca, faptul că Biblia este un cod secret pentru a putea transmite mai departe înțelepciunea lumii antice?”

Simți brațul liniștitor al lui Rutherford.

— Catherine? Catherine, te simți bine?

Căldura și sunetul vocii lui o aduseră înapoi în prezent, întoarse capul spre el și se sili să zâmbească, dar tensiunea punea cu siguranță stăpânire pe ea.

Cu o mină gravă Rutherford îi spuse:

— Catherine, trebuie să ne păstrăm calmul! Nu trebuie să ne fie frică. Amintește-ți de profesor, el a mers pe drumul ăsta, și noi trebuie să-l urmăm. Trebuie să avem încredere în adevăr și să ignorăm tot ceea ce am crezut că știm până acum.

De data aceasta, fata îi zâmbi cu sinceritate. Era foarte bucuroasă că era și el acolo.

— James, îți mulțumesc! Îmi pare rău... doar că, ei bine, multe par să se fi întâmplat într-un timp atât de scurt. Multe par să se fi schimbat... cel puțin pentru mine.

— Știu, sunt de acord. N-am nicio idee unde o să ne ducă toate acestea și, dacă mă gândesc la implicații, sincer să fiu, mă cam sperie. Trebuie să încercăm să nu privim prea departe, ci doar să vedem ce o să descoperim.

Catherine se uită din nou în jos la peisajul ireal pe care-l oferea platoul. Era încă acolo, tachinând-o cu misterioasele lui hieroglife. Cu forțe noi, redeschise cartea și citi cu voce tare:

— „Mulți au încercat să dateze liniile Nazca, dar este o întreprindere imposibilă. La obținerea desenelor nu s-au folosit materiale organice, așadar, datarea cu carbon radioactiv iese din calcul. Tot ce avem la dispoziție sunt cioburi de ceramică descoperite în fâgașele și canalele făcute de om. Imaginile însele ridică mari semne de întrebare. Bunăoară, de ce sunt redată atât de multe creaturi străine Anzilor? Există un condor, dar în afară de acesta mai vedem o întreagă menajerie de animale străine locului, inclusiv o balenă, o maimuță, specii ciudate de păsări și, cel mai ciudat dintre toate, o reprezentare perfectă a unui păianjen tropical extrem de mic și rar, care trăiește numai în adâncurile junglei amazoniene. Păianjenul prezintă un interes aparte, deoarece astronomii au calculat că poziția sa, precum și poziția liniilor drepte adiacente redau modelul constelației Orion și al stelelor înconjurătoare.

Catherine închise cartea. Ca astronom, explicația o mulțumea.

— James, cu siguranță, oricine a făcut aceste desene, aceștia erau reprezentanții unei civilizații superioare. Pentru a înțelege cerurile și a

trasa harta constelației Orion așa cum o vedem necesită foarte multă experiență.

Rutherford încuviință din cap.

— Da, dar ce să mai spunem despre faptul că jumătate dintre animale nici măcar nu trăiesc în Anzi?

Lui Catherine îi veni brusc o idee. Se aplecă în față și i se adresă din nou domnului peruan. Acesta era adâncit în lectura ziarului.

— Mă scuzați, *señor*, vă pot adresa o întrebare? Bătrânul coborî ziarul și îi zâmbi încurajator.

— Ce spun peruanii despre aceste linii? Ochii lui negri o studiară cu atenție.

Catherine simți că acesta cântărea dacă răspunsul lui avea să depindă de impresia pe care și-o făcea acesta despre el, așa că îl imploră din priviri.

— *Señorita*, deja *știm* cine a făcut liniile. Au fost viracochas, semizeii care au cârmuit în Peru. Au venit de pe mare cu multe, multe mii de ani în urmă. Ei au făcut legile și i-au învățat pe oameni multe lucruri. Arheologii americani și mai înainte spaniolii au crezut că, atunci când vorbim despre viracochas, noi vorbim despre mituri, dar nu este așa. Nu există atestări scrise, dar noi știm că au venit!

Dădu din cap ferm, apoi reveni la cititul ziarului. Rutherford, cu ochii mari de mirare, se aplecă mai aproape de Catherine și-i șopti:

— Cred că tocmai am descoperit pe ce trebuie să ne concentrăm atenția. Cine au fost acești viracochas și dacă se poate să fi existat cu adevărat?

Catherine dădu din cap și răspunse șoptit:

— Da, ai dreptate, și chiar ar putea să fie cheia acestei părți de mister. Poate că viracochas sunt cei care au lăsat mesajele de avertizare în mituri. Poate că liniile fac parte din acest mesaj.

Rutherford, uitându-se dincolo de Catherine la cerul albastru infinit, murmură ca pentru sine:

— Da! Exact. Este extraordinar! Se întoarse apoi și o privi fix. Presimt că prietenul nostru Miguel Flores o să ne spună multe despre toate astea.

Aeroportul din Lima oferea un adevărat spectacol. După ce trecură prin ușile duble batante care marcau ieșirea din Autoritatea Vamală Peruana, simțurile le fură asaltate. Cel mai mult îi impresionară chiar oamenii. După aeroportul din Heathrow, înțesat de oameni de afaceri bine îmbrăcați, oameni care plecau în concediu trăgând după ei genți de voiaj frumoase și mișcându-se mecanic, haosul din aeroportul din Lima era revigorant. Zgomotul era asurzitor, căldura înăbușitoare, și miile de indieni peruani, mulți purtând *poncho-ul* tradițional și pălărie de fetru, toate acestea se combinau și-i făceau să simtă că pășiseră într-o piață tropicală.

Catherine și James își croiră drum prin mulțimea de turiști până la stația de taxiuri și, după ce așteptară puțin, reușiră să se strecoare într-o mașină, unde era liniște. Era un taxi spațios, galben, în stilul celor americane, condus de un bărbat cu o înfățișare prietenoasă, în vârstă de vreo 20 de ani. Răsuflând cu greu după atâta efort, Catherine îi spuse șoferului să-i ducă în oraș.

Șoferul zâmbi și porni motorul. Taxiul se urni din loc scoțând tot felul de zgomote și începu să ruleze pe șoseaua murdară și aglomerată, care ducea în orașul Lima. Pe măsură ce părăseau zona aeroportului, clădirile de pe marginea drumului începeau să se deterioreze ca aspect: peste tot se întindea orașul plin de cocioabe.

Rutherford se uita uluit la priveliștea înfiorătoare. Arăta ca o parodie a unui oraș american sau european. Totul era făcut de om, dar, în loc să fie folosit în scopul pentru care fusese construit, îl adaptaseră ca să servească altuia, mai precis, unul. Capota unei mașini era acoperișul unei case, un butoi gol de motorină era folosit pe post de cadă.

Grupuri de copii murdari se jucau prin gunoaiele aruncate pe străzi.

„Așadar, acestea sunt vestitele mahalale ale Americii de Sud”, gândi el.

Catherine era înmărmurită. După frumusețea tihnită a Oxfordului, aceasta era o imagine apocaliptică. „Cum pot avea oamenii o viață bună în aceste condiții mizere?” Se întoarse către Rutherford.

— Nu cred că viracochas ar fi foarte fericiți dacă și-ar vedea țara în zilele astea.

— Nu, cu siguranță nu. Este deprimant! Continuă să se uite la aceste locuințe improvizate. Eu zic să mergem direct la Ministerul pentru Antichități și să-l căutăm pe Flores. Ne gândim la hotel mai târziu. Tu ce părere ai?

— Bună idee! Mi-ar prinde bine o cafea tare, totuși. Nu prea am dormit în avion.

Rutherford răscoli prin rucsac și își scoase jurnalul, în care scrisese adresa Ministerului de Antichități. Zâmbi, i-l întinse lui Catherine și dădu din cap spre șofer:

— Cred că mai bine faci tu treaba asta, altfel cine știe unde ajungem!

Catherine râse și vorbi cu șoferul, apoi își rezemă din nou capul de tetieră și închise ochii. „Curând, o să aflăm secretul profesorului Kent și al lui Miguel Flores. Și vom fi cu un pas mai aproape de a înțelege de ce a murit profesorul...”

*

*

*

Sediul Ministerului pentru Antichități se afla într-o clădire neoclasică imensă, impunătoare, situată în partea de nord a uriașei și haotice Plaza Mayor, din chiar inima Limei, la intersecția a patru dintre cele mai aglomerate străzi din oraș. Prin urmare, piațeta era plină din zori până în seară cu o mare de vehicule de tot felul, nerăbdătoare toate să ajungă la destinație; camioane de țară, autobuze locale și mașini particulare, toate încercând să-și facă drum și părând să nu ia în seamă semnele rutiere și pe polițiștii de la circulație.

După ce răzbi cu greu prin haosul din trafic, taxiul se opri în cele din urmă chiar în fața imenselor trepte de la intrarea în clădire. Catherine îi plăti șoferului, în timp ce Rutherford se lupta cu bagajele din portbagaj. Nerăbdători să ajungă înăuntru și să scape de poluare și zgomot, urcară treptele în viteză. Sus erau două uși imense din fier, ambele deschise. După ele, un rând de uși de sticlă protejau interiorul ministerului de larma din trafic și de mirosul de gaze de eșapament. Deasupra ușilor din fier se afla o emblemă din bronz care înfățișa un condor uriaș, iar sub acesta erau gravate cuvintele *Ministerio de Antigüedades*.

Intrarea era sumbră, un hol cavernos prost iluminat cu o aură de calm sepulcral. Podeaua era din marmură, ca și pereții de altfel, și tavanul de înălțimea unei catedrale. Practic, nu exista niciun fel de mobilă cu excepția unui birou de la recepție și a unei canapele. O funcționară stătea

pe un scaun în spatele biroului, dar, cu excepția ei, Ministerul de Antichități arăta și dădea senzația unui loc părăsit.

Merseră până la biroul de la recepție unde Catherine își dresе vocea, adresându-se funcționarei micuțe, brunete:

— *Buenos días*, am venit să-l vedem pe Miguel Flores, vă rog! Numele meu este Catherine Donovan, iar dumnealui este James Rutherford, suntem de la Universitatea Oxford!

Secretara părea foarte supărată și începu să vorbească foarte repede în spaniolă.

— Înțelegi ce spune? o întrebă Rutherford pe Catherine.

— Nu, zise aceasta. Vorbește prea repede... stai așa... sună pe cineva!

Secretara turui ceva în telefon, apoi brusc îi întinse receptorul lui Catherine, care întrebă confuz:

— *¡Holà - habla inglés?*

La capătul celălalt se auzi o voce calmă de bărbat, vorbind în engleză pe un ton aproape suav:

— Alo, sunt ministrul adjunct pentru antichități! Înțeleg că ați venit să-l vedeți pe domnul Flores?

Catherine se uită la Rutherford și îi zâmbi conspirativ. El o urmări cum ascultă vocea din telefon. Apoi brusc, fața i se albi, și mâna care ținea receptorul îi coborî pe lângă corp. Se întoarse cu fața la el fără pic de zâmbet și cu ochii în lacrimi. Fața ei exprima groază.

— Flores a fost lovit de o mașină azi-dimineață în drum spre serviciu. E mort!

Zgomotul de pași alerti bocănind pe pardoseala de marmură le anunță sosirea ministrului adjunct. Din capătul opus al holului își făcu apariția un bărbat scund, brunet, cu mustață, îmbrăcat în costum cu cravată și având în jur de 40 de ani.

Pe măsură ce se apropia de ei, Catherine avu o presimțire, îi șopti repede lui Rutherford:

— Nu-i spune de ce suntem aici!

Bărbatul străin păși țațoș spre Catherine și îi strânse mâna, apoi se salută cu Rutherford, zâmbindu-le în tot acest timp cu o mină falsă, respingătoare. Purta inele de aur pe degete și avea un dinte îmbrăcat în aur. Accentul îi era puternic și părea să se străduiască puțin cam prea mult să fie amabil.

— Bine-ați venit, bine-ați venit! Îmi pare atât de rău că a trebuit să vă dau vestea aceasta tragică. Sunt Raphael Mantores! Lucrez în departamentul lui *señor* Flores. Tocmai am vorbit la telefon. Vă rog, luați loc!

Rutherford și Catherine erau aproape bucuroși să li se spună ce să facă. Blocăți, se îndreptară spre canapea și se așezară.

— Vă rog, *señor* Mantores, ne puteți spune ce s-a întâmplat cu *señor* Flores? Întrebă Catherine.

Acesta oftă. Lui Catherine i se păru teatral, dar poate era ea mai fricoasă și suspicioasă.

— Oh, este îngrozitor! În fiecare zi, coboară din autobuz în cealaltă parte a pieței și apoi traversează prin trafic, în loc să o ia prin pasajul subteran. Azi, a fost lovit de o mașină.

Lui Rutherford nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vehiculul care l-a lovit a oprit?

— Să oprească? Ha! Asta-i Lima! Nu, nu a oprit, a plecat mai departe.

— Martori au fost?

— În Lima oamenii nu se opresc. A fost un accident - ce s-ar fi putut face? Poliția a ajuns puțin mai târziu - după vreo jumătate de oră. E o zonă foarte aglomerată... nu sunt NYPD. L-au dus la spital, dar era prea târziu.

Catherine, care în continuare nu reușea să proceseze informațiile, comentă:

— Dar este îngrozitor, nimeni nu s-a deranjat să spună ce s-a întâmplat sau să dea numărul mașinii?

— La ce bun, *señorita*? O fi probabil un vehicul neînmatriculat ca majoritatea mașinilor din Lima - poliția nu va putea s-o identifice. Dar ați venit aici să-l vedeți pe *señor* Flores? Îmi pare foarte rău că vizita dumneavoastră s-a soldat cu un eșec. Vă pot ajuta eu? Nu prea vin oameni de la Oxford pe-aici - este o onoare!

Zâmbetul forțat îi reveni pe chip. Catherine se uită la Rutherford - paranoia punea stăpânire pe ei. Răspunse ea pentru amândoi:

— Nu, mersi! Nu vă faceți griji. Voiam să vorbim cu *señor* Flores despre incași, dar nu contează. O să luăm un ghid de la hotel.

Mantores insistă să-i fie de ajutor.

— Dar, *señorita*, poate vă pot convinge să vizitați câteva dintre atracțiile noastre mai moderne? Peru înseamnă mai mult decât moștenirea incașă, știți!

Uitându-se în jurul holului cavernos, de parcă se aștepta ca vreun dușman necunoscut să apară de după uși, Catherine bâigui:

— Nu, nu, mulțumesc foarte mult. Ne descurcăm!

— Păi, dacă vă pot ajuta cu ceva cât rămâneți în țara noastră, vă rog nu ezitați să mă sunați. Poftiți cartea mea de vizită. Îmi pare rău că vizita dumneavoastră a început astfel. Se uită la rucsacurile lor, care încă mai aveau atașate etichetele de la compania aeriană, și le zâmbi larg. Sper din tot sufletul ca lucrurile să se îndrepte!

— Vă mulțumesc, *señor* Mantores, sigur așa va fi! Sunt sigură că se vor îndrepta.

Dar Catherine nu era deloc convinsă.

Rutherford și Catherine stăteau sus la capătul treptelor din fața acelor uși duble, uriașe și urmăreau cu privirea traficul aglomerat care se mișca încet, în cercuri, umplând piațeta de la bază. Claxoanele sunau întruna; gălăgia era aproape de neîndurat, iar mirosul gazelor de eșapament-copleșitor.

Rutherford își lăsă rucsacul pe jos și se uită absent la anarhia ce domnea în Plaza Mayor. În fața uriașei piețe se simți brusc vulnerabil dorind instinctiv să se ascundă, să intre înapoi în clădire, să dispară.

Catherine scutură din cap în timp ce gândea cu febrilitate:

„Flores a fost cu siguranță ucis - e o coincidență prea mare să-l calce o mașină la douăzeci și patru de ore după ce am vorbit cu el la telefon. Dar cum să fi știut careva că l-am contactat? Oare era ascultat telefonul? Și dacă da - de către cine și de ce? Vinovatul este în mod cert cineva bine organizat - de fapt organizat pe plan internațional - și de asemenea hotărât să pună capăt oricărei acțiuni în care erau implicați profesorul și Flores. Flores îi spusese la telefon că nu erau pregătiți. Pregătiți pentru ce?”

Apoi, raționamentul o făcu să se cutremure. Un sentiment de groază puse stăpânire pe ea. „Dar, dacă l-au ucis pe Flores doar pentru că a vorbit cu noi, atunci fără îndoială că...”

Se uită în jur panicată; îi venea să plângă, ar fi vrut să se ascundă... și apoi își aminti din nou de profesor, un om blând, plin de compasiune, ucis cu sânge rece din motive pe care nu le putea înțelege deocamdată. Pe măsură ce încerca să ia o decizie, furia luă locul fricii.

„N-o să ne lăsăm așa de ușor. N-o să ne îngrozească într-atât încât să renunțăm.”

Încercă disperată să-și dea seama cum ar trebui să acționeze.

— Are vreun sens să mergem la poliție... sau la ambasada britanică?

— Nu, răspunse Rutherford cu fermitate, uitându-se la ea. Ce dovadă avem?

Catherine se așază pe geantă. Pur și simplu nu știa încotro s-o apuce. Simțea cum se cascadează un hău între ei. Îl știa de puțin timp pe James Rutherford, iar acesta abia apucase să-l cunoască pe profesor.

„Bietul James. Pesemne că se întreabă ce caută el aici. Dar undeva trebuie să existe o soluție sau măcar un indiciu care să ne arate cum ar trebui să procedăm mai departe.”

Rutherford se plimba încet pe dalele de piatră de deasupra treptelor imense.

— Catherine, chiar cred că ar trebui să ne întoarcem la aeroport. Adică, am încercat... Altcineva ar trebui să se ocupe de asta. Serviciile secrete, CIA, MI6! Nu știi! Oameni care să înțeleagă astfel de lucruri. Făcu o pauză și se întoarse să îi vorbească în față. Era cufundată în gânduri.

Deodată, sări în picioare.

— Poți să aștepți aici o clipă și să ai grijă de geanta mea? Am hărțile profesorului în ea.

Rutherford se răsuci pe călcâie.

— Ce! Ce faci? Hei... de ce intri înapoi? Stai!...

Dar era prea târziu. Catherine dispăruse prin deschizătura dintre ușile imense din fier, înapoi în întunericul din atriu.

Singur, în capătul treptelor, Rutherford simți un laț imaginar cum i se strânge în jurul gâtului.

Señor Mantores mergea cu pași rapizi pe coridor către biroul său încăpător de la etajul trei. Nu mai avea masca mieroasă și amabilă de acum câteva clipe. Băgă mâna în buzunarul hainei, scoase o batistă și își șterse fruntea. Puse batista la loc, udă de transpirație. Cu o expresie îngrozită, se duse încet până la ușă și apoi, oprindu-se un moment, apăsă pe mâner. Inspiră adânc și intră.

Așezat la birou, în scaunul său directorial din piele, confortabil, se afla bărbatul care-l omorâse pe profesorul Kent. Ucigașul era îmbrăcat într-un costum negru cu cămașă albă. Își ținea brațele scurte, dar musculoase încrucișate la piept, de o manieră foarte agresivă. Lângă fereastră, un alt occidental sinistru, îmbrăcat tot în negru, stătea și supraveghea printre jaluzele piațeta de jos. Era complicele bărbatului scund din acea noapte întunecată de la ruinele din Machu Picchu. Cei doi aveau un aer militaros - cu părul tuns scurt, fețele dure și bătute de vânt. Bărbatul scund se uită aspru la chipul îngrozit al lui *señor* Mantores înainte de a începe să-l bombardeze cu întrebări.

— Așadar... s-a rezolvat? Pot să-i spun secretarului Miller că asta a fost tot?

Ministrul adjunct pentru antichități arăta ca o epavă. Toată încrederea pe care o afișase în fața lui Catherine și Rutherford pe hol se risipise. Vocea îi tremura.

— Da, *señor*! Am vorbit cu ei. Nu le-am spus decât că Flores a murit într-un accident rutier. Au fost șocați. Nu cred că vor rămâne multă vreme în Peru.

— *Crezi* că nu vor sta mult sau *știi* sigur că nu vor sta mult?

O privire plină de panică aprinse fața lui Mantores. Vocea îi deveni plângăcioasă și pițigăiată.

— *Señor*, n-au de unde porni! Nu pot găsi nimic. O să plece acasă, sunt sigur de asta!

Brusc, complicele, care până în clipa aceea fusese preocupat de priverile de la fereastră, se răsuci pe loc.

— Fata vine din nou. Singură! Apoi se întoarse la fereastră și cu degetele separă iar jaluzelele.

Cel din scaun mârâi:

— Mantores, de ce naiba intră asta din nou în clădire? Mantores simți că-l lasă nervii.

— *Señor*, nu știi! Vă rog, o să vorbesc cu ea, lăsați-mă să cobor din nou!...

Tipul de la birou se încruntă la el.

— Nu! Treaba asta-i prea importantă, zise împingând scaunul să se ridice. Ordinele noastre sunt clare. O să ne asigurăm că nu ne mai scapă din mână. Vino cu noi!

*

*

*

Două minute mai târziu, Catherine reapăru zâmbitoare printre uși, fluturând în mână dreaptă o bucată de hârtie care avea ceva scris pe ea.

— Ce-i asta? Întrebă încurcat Rutherford.

— Asta-i adresa familiei lui Flores. I-am spus femeii de la recepție că vreau să trimit niște flori.

Lui Rutherford nu-i venea să-și creadă urechilor. Ea intenționa de fapt să continue călătoria. Însă nu se putu abține să nu se simtă impresionat de curajul ei.

— A fost atât de ușor?

— Păi, da! Catherine zâmbi și adăugă: De fapt, vreau să le livrez personal. Haide, să mergem!

Catherine își puse geanta pe umăr. Rutherford o privi alergând la vale pe scări să prindă un taxi. Ajunse la baza scărilor și se întoarse să se uite la el. Văzu că James ezita, și era de înțeleș. „Dar am nevoie să vii și tu - te rog, James!” îl rugă în gând.

Oftă și apoi îi strigă:

— James, te rog, hai să facem o vizită familiei lui Flores! După aceea putem merge la aeroport, promit. Nu pot pleca acasă fără să urmez firul acesta. Nu m-aș mai putea suporta.

Rutherford aruncă o privire la figura ei rugătoare și nu mai fu în stare să judece rațional.

— OK! Ne ducem acasă la Flores acum și apoi mergem direct la aeroport. Ne-am înțeleș? Și să n-o lungim.

Se apropia ora prânzului în acea zi de miercuri, și străzile din Lima erau pline de mașini. Soarele se ascundea, așa cum se întâmplă timp de zece luni pe an, în spatele ceții de coastă care vine dinspre Pacific și învăluie orașul într-o pâclă albă. Localnicii o numesc *garoupa*, ceea ce înseamnă „burta măgarului”, și forța sa opresivă sporește efectul înăbușitor al poluării și căldurii.

Drumul îi purtă pe Rutherford și Catherine prin centrul vechiului oraș colonial. Era imaginea unei glorii apuse. Trecură pe lângă vile frumoase din lemn și palate mari de piatră care în mare parte fuseseră transformate în clădiri guvernamentale ce adăposteau ministere și muzee.

Vechea Lima era mică și în câteva minute taxiul parcurse străzile aglomerate și mizere ale orașului modern, cu clădirile sale posomorâte din beton și cu șoselele proaste. Semnele de sărăcie erau vizibile peste tot și, pe când mașina dădea să depășească blocajele din trafic, vânzătorii ambulanți se îngrămădeau pe lângă vehiculul în mișcare, oferind tot felul de mărunișuri de la umerășe de plastic la brichete.

*

*

*

Douăzeci de minute mai târziu, după ce opriseră la o florărie ca să cumpere niște crini, taxiul coti și apoi o luă la vale pe o alee îngustă și pustie, în inima unuia dintre districtele rezidențiale. Șoferul se uita în stânga și-n dreapta, lăsând vehiculul să ruleze încet de-a lungul străzii murdare.

— Aha! aici este, anunță el în cele din urmă. Ușa aceea... cea verde!

Catherine și Rutherford se uitară cu băgare de seamă la o casă din beton, cu două nivele, înghesuită între alte două cu aceeași arhitectură sumbră. Catherine îi plăti șoferului cât se înțeleseseră și coborî din mașină. Strada goală o făcea să fie agitată. Se uită în jur, apoi se întoarse către șofer.

— Poți să ne aștepți până când suntem gata de plecare?

— Bineînțeles, *señorita*! Nu vă grăbiți!

Șoferul indian opri motorul, deschise radioul și își lăsă capul pe spate,

trăgându-și șapca de baseball pe ochi, cu un zâmbet mulțumit. Catherine și Rutherford se îndreptară spre ușă.

Rutherford făcu un pas înapoi și verifică strada, în timp ce Catherine suna la ușă. Liniștea îl demoraliza. După vreo treizeci de secunde, se auzi zgomotul unei chei răsucindu-se în broască. Ușa se întredeschise. Chipul unei femei apăru în deschizătură. Avea ochii roșii, probabil din cauza plânsului, gândi Catherine.

Femeia era frumoasă, cu puternice trăsături incașe: o frunte lată, nas ferm, pomeți înalți și tenul foarte închis la culoare. Catherine aprecie că avea în jur de 35 de ani.

— *¿Hola, señora, habla inglés?* Femeia rămase tăcută.

— *¡Nosotros somos amigos de Miguel Flores!* continuă Catherine.

La auzul numelui Flores, femeia reacționează. Instantaneu, expresia ei deveni mai deschisă și în același timp mai vulnerabilă.

— *¿Ustedes conocían a Miguel?* Îl cunoșteți pe Miguel? Catherine se simți teribil de jenată să o deranjeze pe femeia îndurerată într-un astfel de moment.

— *¡Și, señora!* Ne pare foarte rău pentru pierderea dumneavoastră...

Rutherford asista în tăcere la scena foarte delicată la care era martor.

În cele din urmă, după o pauză de aproape un minut, lanțul de la ușă căzu, și femeia, privind neliniștită în lungul străzii, îi pofti în casă. Închizând și încuind ușa în urma lor, strigă ceva în quechua - limba incașilor, încă vorbită în diverse forme dialectale de către indienii din provinciile Anzilor peruani.

Numaidecât își făcu apariția în hol un indian scund și chipeș, în vârstă de vreo 30 de ani. Își ștergea mâinile cu o cârpă. Pe chipul bărbatului se citea îngrijorarea. Vorbi grăbit și fluent în engleză, cu o voce imperioasă și puternică:

— Sora mea îmi spune că l-ați cunoscut pe fratele nostru. Cine sunteți și ce doriți?

Catherine nu prea știa ce să spună.

— Ăă, ne pare foarte rău să vă deranjăm într-un moment ca acesta, doar că este foarte important să vorbim cu dumneavoastră dacă tot am venit!

Indianul părea foarte nefericit, dar, după ce o studie pe Catherine din cap până în picioare și apoi pe Rutherford, în cele din urmă zise:

— Bine, dar nu puteți zăbovi prea mult!

Îl urmară într-o cameră spațioasă în care se aflau două canapele și o bibliotecă mare plină cu cărți despre istoria, cultura și arta incașă. Pe pereți, erau fotografii cu priveliști de-o frumusețe care-ți tăia respirația din diverse locuri din Peru: din junglă, de pe coastă și, cea mai impresionantă dintre toate, din munții Anzi.

Catherine îi oferi bărbatului crinii pe care-i cumpărase.

— Condoleanțe! Sincer, nu l-am cunoscut pe fratele dumneavoastră. Doar am vorbit cu el o singură dată. Mă numesc Catherine Donovan și el este James Rutherford. Suntem de la Universitatea Oxford. Am ajuns în Peru azi-dimineață.

Speram să ne întâlnim cu fratele duminică azi. Nici măcar nu aveam o întâlnire stabilită cu el.

Ochii întunecați ai peruvianului treceau de la un occidental la celălalt. Suspiciunea lui era aproape palpabilă.

— Mulțumesc pentru flori. Luați loc, vă rog!

Dădu florile surorii lui și își trase un scaun. Nu trăda nimic, însă părea foarte stânjenit.

— Dacă nu l-ați cunoscut pe fratele meu, atunci de ce ați venit să-l vedeți? îi întrebă.

Catherine înghiți în sec.

„Trebuie să scoatem ceva de la omul ăsta - indiferent cât de ciudat e să ne aflăm aici, indiferent cât de lipsit de tact este să îi deranjăm într-un astfel de moment trist -, pur și simplu trebuie să scoatem ceva.”

— Un prieten de-al nostru din Anglia, profesorul Kent, lucra cu fratele duminică la ceva chiar înainte de a muri. Catherine făcu o pauză să vadă cum reacționează peruvianul, dar el pur și simplu îi fixa cu ochii lui negri și gânditori. Continuă: Știu că asta nu vă spune mare lucru, dar am descoperit numele fratelui dumneavoastră codat printre hârtiile prietenului nostru după ce acesta a murit. L-am sunat, dar nu a vrut să vorbim la telefon; ne-a spus să venim aici.

Indianul se ridică brusc, și Catherine se opri din vorbit. Merse încet spre șemineu și apoi se întoarse cu fața la ei.

— *Señorita*, ultima oară când l-am văzut pe profesorul Kent era așezat exact unde stai dumneata acum, dar asta-i altă treabă. Nu te pot ajuta! Cred că trebuie să încheiem discuția asta. Nu vreau să știu nimic mai mult despre dumneata. Vă rog, am aprecia foarte mult dacă ați pleca!

Însă Catherine simțea cum o cuprinde amețeala.

— Îl cunoașteți pe profesorul Kent?

— Nu, l-am întâlnit doar de două ori, ambele dăți aici în casă la Miguel. Fratele meu l-a adus aici ca să poată discuta în tihnă despre munca lor. Acum, chiar trebuie să vă întreb...

Rutherford interveni și el în discuție:

— *Señor Flores*, îmi pare foarte rău de moartea fratelui dumitale. Dar aici se întâmplă ceva foarte grav. Nu puteți să ignorați lucrul acesta! Avem nevoie de ajutorul dumitale... profesorul Kent a fost ucis, credem noi, și trebuie să știm ce făceau el și fratele dumitale. Nu-i putem lăsa să fi murit degeaba.

Era limpede că indianul nu se putea hotărî ce să facă. Rutherford își dădu seama că acesta ar fi vrut să vorbească, însă teama îl trăgea înapoi. Rutherford continuă:

— V-ar deranja dacă v-am pune niște întrebări despre munca lui și a profesorului? Fratele dumitale v-a vorbit vreodată despre așa ceva?

Indianul îl privi și zâmbi trist.

— Mai mult de atât nu mă puteți deranja. Munca lui Miguel era de importanță majoră și pentru mine. Nu asta-i ideea... Vocea indianului se stinse - nu era sigur ce să facă și, brusc, hotărând parcă să riște, se întoarse spre ei și scutură din cap. Îmi pare rău, flutură mâna în aer, Miguel mi-a spus ieri că, dacă i se întâmplă ceva, nu ar trebui să vorbesc cu nimeni. Suntem înspăimântați - a fost o zi foarte proastă. Foarte grea!

Catherine simți o undă de compasiune pentru bietul om.

— *Señor Flores*, ne cerem scuze că vă deranjăm. Vrem doar să înțelegem ce se petrece. Profesorul mi-a fost ca un tată, și eu am pierdut un om drag.

Indianul oftă.

— Este complicat. Munca lor era secretă. Dar de unde să încep? Se gândi preț de o clipă, apoi reluă: În ciuda numelui nostru, noi suntem o familie quechua pursânge din Cuzco, capitala antică incașă, aflată în Anzi. Bunicul nostru a luat un nume spaniol. Suntem atipici pentru indienii proveniți din mediul rural, norocoși prin faptul că amândoi am făcut liceul, și Miguel a studiat la Universitatea din Cuzco. A devenit arheolog și istoric, iar eu am lucrat până de curând pentru o fundație umanitară din statul Cuzco. Munca noastră de o viață, de fapt întreaga noastră viață, este poporul nostru, quechua - urmașii incașilor.

Catherine scoase un oftat de ușurare. „Vorbește...”

Pe un ton sobru, Flores continuă. Vorbea încet și își alegea cu grijă fiecare cuvânt. Tot timpul ochii săi se plimbau între Catherine și Rutherford.

— Noi cunoaștem istoria poporului nostru. Cunoaștem poveștile din trecut și încă de când eram copii am hoinărit printre ruinele antice din Cuzco, din Ollantaytambo și Tiahuanaco - orașul vechilor viracochas - lângă lacul Titicaca. Noi cunoaștem istoria țării noastre într-un mod în care învățații spanioli și americani așezați în birourile lor, înconjurați de cărți, nu o vor cunoaște niciodată. Dar avem și noi cărți, după cum puteți vedea. Nu suntem necunoscători ai învățăturilor contemporane. Doar că nu suntem de acord cu ele.

Chipul indianului păru să se însenineze, părând dispus să-și dezvolte destăinuirile.

— Timp de generații după cucerire, spaniolii și în special Biserica Catolică au făcut tot posibilul să șteargă orice urmă a civilizației noastre. Au fost vandalizate monumente și centre religioase, au fost arse cărți religioase, au fost masacrați preoți, și oamenii au fost convertiți prin sabie. În vreo două generații practic nu a mai rămas nimic și chiar și azi copiilor noștri li se predă versiunea dogmatică a istoriei noastre: versiunea catolică. Profesorul Kent a înțeles nedreptatea. Nu a trebuit să-i spunem că înaintea incașilor a existat o altă civilizație și mai măreață. Nu știu cum, dar deja știa lucrul acesta și voia să găsească o dovadă. Noi avem acea dovadă. Profesorul Kent a fost un om învățat; ne-a spus că adevărul pe care noi i-l făcusem cunoscut ne va ajuta să descoperim un adevăr și mai mare ce poate salva omenirea.

Ascultând dezvăluirea lui Flores, Catherine deja știa ce trebuia să facă.

— *Señor* Flores, putem afla și noi adevărata istorie? Vrem să continuăm munca profesorului!

— *Señorita*, vă rog spuneți-mi Hernan! Scuzați-mi ostilitatea de la început, însă aici nu suntem în siguranță. Dacă vrem să continuăm discuțiile sau măcar să ne gândim la aceste lucruri, atunci trebuie să plecăm din Lima imediat și să mergem la Cuzco.

În acel moment, sora lui Hernan reapăru în cadrul ușii. Părea că mai avea puțin și izbucnea în lacrimi. Începu să turuie frenetic în quechua și să arate acuzator către cei doi occidentali. Hernan părea jenat și în același timp foarte mâhnit de durerea surorii lui. Folosind cuvinte blânde și vorbind foarte încet, o luă de mână și o calmă, apoi o făcu să iasă din

cameră.

Rutherford abia dacă observase scena. Era căzut pe gânduri.

„Acum sunt doi morți. Ce crede Flores că s-a întâmplat?”

Hernan reveni, scuturând din cap. Înainte să apuce să vorbească, Rutherford interveni cât putea de delicat:

— *Señor* Flores, aș vrea să vă întreb ceva. Aveți măcar cea mai vagă idee cine ar putea fi responsabil de moartea profesorului Kent și a fratelui dumneavoastră?

Hernan scutură cu tristețe din cap și apoi se uită la ceas.

— Nu, mă tem că nu. Dar nu prea contează cine sunt. Ceea ce contează e că oamenii aceștia există. Sunt influenți și sunt în stare de orice. Nu sunt paranoic. Acum cu toții suntem în pericol, credeți-mă!

Chipul îi deveni din nou lipsit de expresie. Catherine îi studia pomeții înalți și ochii negri. Cumva, în ciuda teribilei tragedii a morții fratelui său, bărbatul acesta încă reușea să-și mențină demnitatea.

— Hernan, chiar îți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul dat. Te deranjează dacă mă consult puțin cu James?

— Nu, vă rog! Acum trebuie să plec la spital, dar, dacă vreți să veniți la Cuzco, avionul pleacă la cinci și jumătate. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să-mi spuneți.

Hernan părăsi încăperea. Catherine se entuziasmase din cale afară, se părea că aveau de unde porni căutările. Se întoarse zâmbind către Rutherford și simți cum se întristează imediat. După expresia lui aspră, își dădu seama că el ajunsese la o cu totul altă concluzie.

Îl privi rugător. Aștepta cu disperare acceptul lui să-și poată continua aventura.

— James, cred cu tărie că ar trebui să pornim cu Hernan să...

Rutherford, cu o voce ce suna incredibil de tensionată o întrerupse:

— Să-ți spun cum stau lucrurile. Maniacii ăștia - oricine ar fi ei - i-au ucis deja pe Miguel Flores și pe profesorul Kent. O să ne omoare fără să stea pe gânduri și pe noi; pentru ei nu însemnăm nimic. Fac tot ce vor și peste tot în lume, știi asta! Și noi nici măcar nu avem habar ce căutăm!

Rutherford sări în picioare și începu să se plimbe agitat prin fața șemineului.

Catherine nu știa ce să spună. Începu într-o doară:

— Nu-i adevărat! Noi știm ce căutăm: un secret străvechi, ascuns în miturile lumii. Dacă mergem pe firul profesorului Kent, atunci sunt sigură că vom afla mai multe.

Era îngrijorată. Era prima lor ceartă. Își dădu din nou seama cât de mult avea nevoie de sprijinul lui, dar era disperată să continue și furioasă că el sugera exact contrariul. Totuși, stând în picioare lângă șemineu, cu brațele încrucișate, Rutherford părea mai sfidător ca oricând.

— Catherine, nu ne putem minți că treaba asta nu este exagerat de periculoasă. Profesorul știa foarte bine cât de influenți și fără scrupule ar putea fi acești oameni îngrozitori, indiferent cine ar fi ei, altfel de ce ar fi scris biletul acela? N-am fi absolut nebuni să continuăm pe drumul ăsta?

Catherine nu voia să-l asculte vorbind așa.

— Îți înțeleg punctul de vedere, dar nu mă pot întoarce. Intenționez să continui până când aflu despre ce este vorba aici, indiferent de pericole.

În ochii lui Rutherford se aprinseră două văpăi.

— Și cum rămâne cu siguranța noastră... nu ți-e teamă că același lucru ni se va întâmpla și nouă?

— Sunt gata să-mi asum acest risc!

Rutherford se încruntă, apoi expiră încet. Se întoarse cu spatele la ea și se uită pe fereastră în curtea din spatele casei.

Deodată, își dădu seama că nu putea suporta ideea de a n-o mai vedea deloc. Intrase în viața lui de mai puțin de patruzeci și opt de ore, îl

răscolise și nu avea de gând s-o lase să-i scape. Se întoarse s-o privească în ochi hotărât.

— Ei bine... eu nu sunt pregătit...

Catherine nu mai voia să audă nimic. Se simțea însuflețită de șansa nou-apărută. Cu o voce sugrumată de emoții, spuse:

— Înțeleg! Ai fost foarte amabil să vii până aici. Ți voi rămâne recunoscătoare pe veci. Însă îndărătul cuvintelor ei pragmatice, agoniza. Deși abia se cunoșteau, nu voia să-l piardă, și nu doar pentru că ar fi trebuit să facă singură față pericolelor.

Rutherford îi zâmbi - un zâmbet resemnat.

— Lasă-mă să termin, doctor Donovan! Nu sunt pregătit să te văd asumându-ți riscul acesta de una singură. Așa că va trebui să merg cu tine.

Catherine și Rutherford petrecură după-amiaza în casă, folosindu-se de biblioteca familiei Flores. La ora patru, urcară în taxiul care-i aștepta, să prindă zborul spre Cuzco.

În timp ce mașina pleca din fața casei Flores și se îndepărta pe strada plină de praf, o altă mașină ieși din umbrele unei alei lăturalnice înguste. Un Mercedes argintiu. Șofer era un indian bine legat, cu ochelari fumurii. Lângă el, pe scaunul din dreapta, stătea occidentalul amenințător îmbrăcat în negru. În spate, pe banchetă, erau complicele lui scund și *señor* Mantores. Broboane de sudoare se scurgeau de pe fruntea acestuia. Urmăreau taxiul.

Occidentalul de pe scaunul din față se răsuci cu fața spre Mantores și mârâi furios:

— Acum unde naiba se duc? Ce-am mai scăpat de ei, n-am ce spune!

Întorcându-se să se uite pe geam la vehiculul care dispărea rapid, mormăi ca pentru sine:

— Am știut eu de atunci că trebuia să ne ocupăm de toată familia Flores!

De frică, ochii lui Mantores se făcură cât cepele - încerca să vorbească, dar vorbele nu-i ieșeau din gură. Criminalul scoase un telefon dintr-unul din buzunarele interioare ale hainei și formă un număr din America de Nord. I se răspunse după al treilea țârâit.

— Domnule, l-am eliminat pe Flores așa cum ne-ați cerut, dar din păcate cercetătorii l-au contactat pe fratele său...

După o pauză, vocea de la celălalt capăt vorbi. Tipul scund ascultă cu atenție și răspunse:

— Afirmativ! 'Nțeles! De data asta o să ne asigurăm. Da, da, domnule, se va sfârși în Peru!

Zborul spre Cuzco este o experiență incredibilă. Când avionul decolează de pe aeroportul din Lima și se îndepărtează de coastă, imediat încep să se profileze, pe ambele părți, primele dealuri de la poalele munților Anzi. Avionul urcă și urcă și munții se tot ridică de jur împrejur, până când în cele din urmă aparatul de zbor traversează norii și se înalță spre țăriile cerului. În depărtare, piscurile mai înalte străpung norii și punctează orizontul, asemenea insulelor pe o mare înspumată.

*

*

*

Catherine nu era într-o dispoziție în care să se poată bucura de priveliște. Pe măsură ce gravitatea și implicațiile celor două morți o făceau să se chircescă în scaun, simți cum teama și panica încep din nou să-și facă loc în inima ei. Oare erau în siguranță în timpul zborului?

Îi studie pe ceilalți pasageri. Ca și Hernan, așezat pe un rând mai în față, toți erau indieni. Ar putea oare vreunul dintre ei să fie ucigaș plătit, angajat de dușmanul lor necunoscut?

Era așa de bucuroasă că mergea și James cu ea. Calmul și pragmatismul cu care abordase până acum aventura lor extraordinară o făcură să-și dea seama că era un bărbat deosebit. Un om normal s-ar fi urcat imediat în avion spre casă, dacă ar fi auzit de moartea lui Flores. De fapt, un om normal, în primul rând, nici măcar nu ar fi venit. În ciuda reținerilor pe care le avea, părea făcut pentru provocările la care erau supuși. Viața în biblioteci părea acum prea restrictivă, iar cărțile vechi prea neînsemnate pentru el. Deși nu voia să recunoască, cu cât petreceau mai mult timp împreună, cu atât îl considera din ce în ce mai atrăgător.

*

*

*

Străvechile străzi pietruite din Cuzco le amintiră celor doi de Oxford. Aerul era minunat de curat după Lima și pe moment amândoi simțiră cum gândurile sumbre îi părăsesc.

Hernan îi duse cu o mașină închiriată în orașul vechi și le vorbi încontinuu despre civilizațiile străvechi ale munților Anzi. Bărbatul conducea jeepul pe străzile înguste, ținând doar o mână pe volan, în timp

ce cu cealaltă făcea gesturi largi pentru a-și puncta ideile. În timpul acesta, jeepul se hurduca dintr-o parte în alta.

— Incașii nu au fost inițiatori - acesta este primul lucru pe care trebuie să-l înțelegeți. Deși lucrările lor extraordinare sunt împrăștiate prin muzeele din toată lumea, ei erau doar custozii unei culturi cu mult mai vechi. Chiar incașii admit lucrul acesta. Câțiva călători spanioli luminați care au fost martorii distrugerii totale a civilizației incașe, au încercat să-i înregistreze tradițiile, chiar pe măsură ce dispăreau în negurile timpului.

Jeepul făcu un viraj riscant în mijlocul străzii, abia reușind să evite un autobuz mic și viu colorat plin ochi cu oameni, care se hurduca spre ei, din direcție opusă. Rutherford se apucă de spătarul scaunului lui Hernan, spunându-și: „De parcă excursia noastră nu era suficient de periculoasă!” Catherine închise ochii pentru o fracțiune de secundă, când micul autobuz se răsuci pe lângă ei, ratându-i la mustață. Se uită la Rutherford și ridică din sprâncene. Hernan observă mișcarea în oglinda retrovizoare.

— Ah! Îmi pare rău, o să fiu mai atent - nu sunteți obișnuiți cu stilul de condus din Anzi! Reduse viteza și continuă prezentarea poporului său: Nu cred că spaniolii chiar au crezut în poveștile și tradițiile pe care le-au auzit direct din gurile vechilor preoți. Probabil că le-au considerat prea ciudate ca să fie adevărate, dar sunt adevărate. Unul dintre miturile principale ale popoarelor din Anzi - și de acesta era interesat profesorul Kent - este că o mare civilizație a existat cu mii și mii de ani înaintea civilizației incașe. Dar nu vă faceți griji - veți vedea dovada cu ochii voștri!

Ascultându-l pe Hernan, Catherine și Rutherford se lăsară încet-încet purtați într-o altă lume, o lume a prinților incași și conchistadorilor spanioli și a tragicei căderi a civilizației incașe. Se uitau pe geamurile mașinii la țărani cu straie viu colorate pe lângă care treceau, descendenții aceluiași popor măreț de odinioară, și se minunau de prospețimea aerului, de senzația de depărtare totală a locului și de frumusețea nepământească parcă a peisajului din Anzi.

*

*

*

În cele din urmă, după ce traversară suburbiile din Cuzco și intrară pe minunatele străzi pietruite din orașul vechi, Hernan parcă automobilul în capătul unei alei înguste. Sări din mașină și îi deschise portiera lui

Catherine ca să poată coborî.

— OK! În sfârșit suntem aici. Mă duc să vă las bagajele acasă la vărul meu și între timp puteți să vă plimbați puțin. Am să-i spun că sunteți prieteni de-ai mei. Orice-ar fi, nu trebuie să pomeniți nimic de profesorul Kent sau de Miguel. Nu vreau să mai pun pe nimeni altcineva în pericol. O să mergem la casă abia la căderea întunericului și puteți dormi acolo, dar trebuie să plecăm în zori - nu pot risca să fiți văzuți aici.

Catherine coborî din jeep.

— Nu vrei să venim cu tine și să-l cunoaștem? Nu așa ar fi normal?

Pe chipul lui Hernan apăru din nou o expresie îngrijorată.

— Nu, chiar cred că ar trebui să minimalizez contactul cu voi! Și așa puteți arunca și voi o privire în jur. Dar sfatul meu e să nu ieșiți în evidență... Dacă mergeți pe strada aceea - le arată cu degetul intrarea pe o altă alee îngustă - și apoi o țineți în linie dreaptă, o să ajungeți în piața principală - Plaza de Los Alambos. Ne vedem acolo, la intrarea în catedrală, peste o jumătate de oră.

Rutherford își întinse brațele să se dezmoștească.

— Pfiu, de douăzeci și patru de ore am tot călătorit fără oprire. Mi-ar prinde bine să-mi întind picioarele.

Hernan îi zâmbi.

— Păi, fă o plimbare pe-aici! Dacă vă rătăciți, întrebați pe oricine unde este catedrala și o să vă arate drumul.

Acestea fiind zise, Hernan se urcă înapoi în jeep și porni motorul. Vehiculul începu să huruie și dispăru după colț. După plecarea lui, rămași singuri în mijlocul aleilor pietruite din Cuzco, Rutherford și Catherine se treziră într-o oază de liniște.

Primul lor impuls fu să tragă adânc în plămâni aerul proaspăt. Cerul era foarte senin și pentru prima dată de când Catherine aflate despre moartea lui Flores se simți optimistă și ceva mai puțin claustrofobică. Se întoarse către Rutherford, care examina construcția de cărămidă a unui zid imens, străvechi, ce străjuia partea stângă a drumului.

— Crezi că suntem în siguranță aici, în Anzi?

— Cam cât de în siguranță putem fi în condițiile date, dar sunt de acord cu Hernan - nu cred că ar trebui să zăbovim. Ia vino și uită-te la zidul ăsta extraordinar!

În loc să fie făcut din cărămidă, peretele era făcut din blocuri imense de granit, multifățetate, unele având aproape trei metri pătrați.

Catherine se uita în jur minunându-se.

— Cum Dumnezeu au putut face așa ceva? Asta este stilul incaș de prelucrare a pietrei? Se apropie de zid și își trecu mâna peste un bloc foarte mare. Uite, bucata asta imensă de aici are zece laturi și este de mărimea unei mese de sufragerie. Incredibil! Se potrivește la milimetru cu toate celelalte din jurul ei.

Rutherford se dădu înapoi, minunându-se de măiestrie.

— Chiar nu știu. Trebuie să fie incașă, că spaniolă sau europeană, cu siguranță, nu este. Închipuie-ți măcar să încerci să muți mastodonții ăștia - cei mai mari cântăresc peste o tonă. Haide, să mergem să găsim catedrala!

Mângâind zidul cu palma, Catherine îl urmă pe Rutherford pe strada ușor înclinată, în direcția pieței principale.

„Când te gândești că doar cu o zi în urmă am avut ultima prelegere din trimestru și așteptam vacanța. E abia miercuri seara, dar Oxfordul mi se pare ca dintr-o altă viață... Am căzut printr-o gaură din vechea mea viață liniștită și m-am rostogolit într-o altă lume... o lume plină de pericole.”

Privirea i se opri pe Rutherford și îl observă cum mergea înainte, uitându-se în stânga și-n dreapta, mereu iscoditor, studiind construcțiile din piatră din Cuzco. Prezența lui îi dădea siguranță.

Așa cum le indicase Hernan, aleea dădea în piața principală, care după Plaza Mayor din Lima, semăna cu un oraș-fantomă. Piața era de mărimea unui imas englezesc mai mare. Era împrejmuită de clădiri de piatră și era punctul de întâlnire a șase străzi pietruite. Catherine îl ajunse din urmă pe Rutherford și dădură un ocol pieței, bucurându-se de spațiu și de liniște și simțindu-se ușurați să se afle departe de neplăcerile din Lima. Tocmai când ajungeau în punctul diametral opus zăriră silueta lui Hernan apropiindu-se de pe o alee adiacentă.

— Bună! strigă el. E un loc frumos, nu-i așa? Catherine îi zâmbi.

Rutherford zâmbi la rândul-i și strigă:

— Nu prea ai cum să greșești cu un decor ca ăsta - trebuie să construiești ceva cu adevărat urât ca să poți strica priveliștea asta.

Hernan râse în timp ce se apropia.

— Da... da, cred că ai dreptate!

Cei trei cuprinseră cu privirea piața și în spatele ei acoperișurile vechiului oraș, ce cobora în depărtare.

Cu o privire jucăușă în ochi, Hernan se întoarse către ei și le spuse

zâmbind:

— Aici în Cuzco incașii au construit un templu pentru Viracocha - se numește Coricancha. Îl puteți vedea?

Rutherford și Catherine se uitară împrejur încercând să localizeze o posibilă structură incașă. Nu era niciuna care să le sugereze măreția unui templu.

Hernan arată drept spre biserică:

— Acolo este! Spaniolii au construit catedrala peste templu în 1533 pentru a suprima religia noastră. Se zice că unul dintre ultimii prinți incași a fost zidit de viu când au construit-o; într-o bună zi, o să-l scoatem de acolo. Știți cine este Viracocha?

Catherine se gândi la bărbatul în vârstă din avion.

— Am auzit acest cuvânt folosit pentru a descrie poporul care a construit liniile Nazca, spuse ea.

Hernan se uită la ea cu coada ochiului, ușor surprins.

— Corect, era numele dat unui popor. Dar Viracocha a fost, de asemenea, un om - era conducătorul dacă vreți. *Viracocha* înseamnă „spuma mării”. Oamenii care au venit împreună cu el erau numiți viracochas. Îmi pare bine să văd că ghidurile de călătorie nu v-au spălat creierele. Aceasta era capitala lui, iar el era venerat aici mai mult decât toate celelalte zeități.

Catherine încercă să găsească o explicație.

— Să fi fost el un rege incaș timpuriu? Hernan scutură ferm din cap:

— Nu, și acesta este lucrul important: a venit cu mult *înaintea* incașilor. Nu știm când; nu există dovezi scrise. Nu există nicio atestare, așa că învățații occidentali ignoră legendele legate de Viracocha și le privesc ca pe niște mituri. Dar să-l ignori pe Viracocha e o greșeală. Și-a lăsat amprenta pretutindeni în Anzi. A cutreierat peste tot și toate popoarele din regiune spun povești despre el și faptele lui mărețe. Lui i se datorează lucrările în piatră și prodigioasa îndemânare în ingineria civilă. Aici în Anzi veți vedea ruinele unor clădiri care vă vor lăsa fără suflare.

Rutherford păru nedumerit.

— Dar nu incașii l-au construit...

Hernan îl întrerupse. Avea o expresie aspră, ca și când ar fi vorbit despre cel mai solemn lucru.

— Nu! Incașii au construit o parte dintre ele, dar au moștenit

deprinderile de la Viracocha și de la adepții lui.

— Dar de unde era el? Și când a venit?

Indianul se uită discret de jur împrejurul pieței înainte de a răspunde.

— Acesta este misterul. Există multe descrieri orale ale sosirii sale. Chiar și spaniolii în secolul al XVI-lea menționează aceste relatări. Cu toții spun că Viracocha a venit de pe mare împreună cu adepții săi și a călătorit pe drumul care traversează munții, îndreptându-se spre nord, făcând minuni, învățându-i pe oameni agricultură și cum să construiască temple și chiar și mărețul oraș din piatră Tiahuanaca, apoi și-a continuat drumul. A fost, de asemenea, un tămăduitor, ca Iisus la creștini, și oriunde mergea reda vederea orbilor, îi înzdrăvenea pe ologi și alunga spiritele rele. Unui conchistador spaniol i s-a spus că Viracocha era „un bărbat înalt, cu barbă și ochi albaștri”. În altă parte, este descris ca având o barbă lungă și albă, pielea deschisă la culoare și purtând robe lungi și albe și aducând mesaje de pace și iubire.

Catherine era vrăjită. Aproape că și-l putea închipui pe marele Viracocha.

— Ce personaj ciudat și binevoitor, spuse ea ca pentru sine. Hernan o privi stăruitor.

— Da, a fost un om mare și un civilizator al poporului meu. Incașii au spus că până la sosirea lui oamenii trăiau în cel mai primitiv stil. Nu domesticiseră animalele, nu aveau recolte... pe scurt, erau vânători-culegători. A venit și i-a învățat pe oameni agricultură și zidărie, medicină, muzică și astronomie. A adus prosperitate și a făcut-o fără violență. Niciodată nu a folosit violența ca să-și obțină scopul, așa cum au făcut spaniolii.

Rutherford voia să știe mai multe.

— Dar de ce au venit viracochas? Parcă ar fi fost coloniști, doar că nu au rămas.

— Asta este o întrebare bună și una de care și profesorul era interesat. Toate poveștile vechi spun că venirea poporului viracochas are legătură cu marele potop...

La menționarea acestui lucru, Catherine interveni în discuție.

— Vreți să spuneți că există mituri legate de un potop și aici sus în Anzi?

— Da! Și în curând am să vă arăt dovezile. Există multe relatări în Anzi despre un mare potop, asemănătoare cu povestea pe care o spune Biblia

voastră. După ce apele au început să se retragă, Viracocha a apărut la lacul Titicaca, lac care pentru incași este sacru. A construit o citadelă la Tiahuanaca. Ruinele stau mărturie și azi, să le poată vedea toată lumea. După ce și-a stabilit reședința acolo, a coborât la Cuzco și, sub îndrumarea lui, ce mai rămăsese din omenire a fost salvată de la barbarie și a început să se înmulțească.

— Așadar, lacul Titicaca este adevăratul centru al legendei lui Viracocha? comentă Rutherford fascinat.

— Da! Sunt multe lucruri pe care trebuie să le discutăm, dar acum trebuie să mergem să mâncăm ceva. Haideți, vă duc acasă la vărul meu! Totuși, vă rog să nu uitați că nu trebuie să vorbim despre lucrurile acestea în fața familiei mele... Ei știu că sunteți niște prieteni veniți în vacanță.

Hernan era mulțumit. Amândoi oaspeții săi începeau să înțeleagă adevărul din spatele istoriei Peruului.

Acasă la vărul lui Hernan se pregătea cina. Era o locuință tipică din Cuzco făcută din piatră, cu o încăpere comună care avea un șemineu mare la un capăt și o bucătărie alături. Erau mai multe camere la etaj.

Vărul lui Hernan, Arun, nu prea vorbea spaniola și nu știa niciun pic de engleză. Avea o constituție indiană tipică, cam 1,65 în înălțime și foarte vânjos. Zâmbea mult și părea mai puțin serios decât Hernan. Lui Catherine îi lăsă impresia că nu plecase niciodată din Cuzco și știa prea puține chiar și despre Lima, ce să mai spunem de lumea din afară. Hernan îi prezentase și, cu multe zâmbete și strângeri de mână, reușiră să-și exprime recunoștința. Hernan vorbi îndelung cu vărul său în quechua înainte de a dispărea amândoi în bucătărie, apoi reveni cu niște băuturi pe o tavă pe care o puse pe masa din mijlocul încăperii.

Catherine se așează pe un scaun lângă foc. În timp ce privea flăcările din șemineu, se gândi la tot ceea ce aflase de când sosise în Cuzco. Rutherford, începând să resimtă efectele diferenței de fus orar, se așează pe un scaun și adormi înainte de a-și da jos haina. Catherine îi studie chipul, luminat de vâlvătaia focului ce trosnea. Oftă încetișor și se întoarse la căldura blândă a focului.

*

*

*

Mai târziu în seara aceea, după o cină delicioasă, Hernan îl ajută pe Arun să strângă vasele și apoi se pregăti să se întoarcă la el acasă. Făcea tot ce-i stătea în putință să le țină moralul ridicat încercând să nu vorbească despre răul ce venea pe urmele lor.

— Ei bine, sper că v-a făcut plăcere ospitalitatea noastră și că vi s-a părut interesant tot ceea ce am discutat. Ca să nu uit, cred că asta o să vă fie de folos! Din geantă scoase o carte, *Mitologia Arizilor* de Cudden. E o bună introducere în mitologia Anzilor. Chiar și eu prefer să le numesc povești; a le spune mituri ar sugera că nu sunt adevărate, ceea ce știm cu toții că e greșit. Lectură plăcută! Am să vin să vă iau mâine la 5, în zori.

Apoi Hernan plecă. Arun se întoarse în cameră numai un zâmbet și le făcu semn lui Catherine și Rutherford să-l urmeze în spatele casei. Rutherford, care era deja în picioare, trecu prin cadrul ușii după el și mai

departe pe hol până în dormitor.

În mijlocul camerei, era un pat dublu și nicio altă piesă de mobilier. Jarul unui foc care se stingea, dar încă mai degaja căldură, strălucea în șemineu. Arun mai puse două bucăți de lemn uscat pe foc, apoi se întoarse către Rutherford. Britanicul nici nu avea nevoie să vorbească limba lui Arun pentru a înțelege că acesta era singurul dormitor din casă și erau poftiți să-l împartă. Zâmbi spre indian și încercă să-i arate prin gesturi că el putea să doarmă și pe podeaua din camera principală, dar Arun pur și simplu râdea la el și clătina din cap. Evident, oferta de ospitalitate nu se putea negocia.

În clipa aceea, Catherine intră în cameră. Arun le zâmbi amândurora și ieși pe ușă.

Jenat, Rutherford ieși înapoi pe coridor.

— Nu-ți fie teamă, am să dorm pe podea în cealaltă cameră, și dispăru pe hol.

Catherine închise ușa în urma lui. În acel moment, își sprijini palma de ușă și-și aplecă în față capul greu de oboseală.

Așa cum promisese, Hernan veni să-i ia la ora 5 dimineța. Cu ochii împăienjeniți, fură conduși la gară și urcați în tren cu promisiunea de a se întâlni în ziua următoare sus la Machu Picchu, imediat după înmormântarea lui Miguel.

*

*

*

Trenul vechi, cu patru vagoane, porni încet din gară și începu ascensiunea pe cel mai spectaculos traseu feroviar de pe planetă. Pe parcursul călătoriei de trei ore, locomotiva cu bot cârn își târî în sus cele patru vagoane scurte, pe o lungime de mai bine de o sută de kilometri de cale ferată șerpuitoare, și, trecând pe lângă ferme și sate, urcă anevoie pe marginea defileurilor cu hăuri, se lipi de pereții stâncoși și, în cele din urmă, având priveliști deschise pe kilometri întregi în toate direcțiile, se avântă spre nori pentru a ajunge la Machu Picchu Terminares.

Acoperișurile din Cuzco păreau a coborî sub nivelul lor și chiar și catedrala, Templul lui Viracocha, deveni în curând nesemnificativ în comparație cu piscurile gigantice și văile largi ale Anzilor.

Catherine era agitată. Încă de când se trezise avusese sentimentul că erau urmăriți, că o mașinărie imensă era pornită împotriva lor; roțile erau puse în mișcare și un întreg aparat își canaliza toate energiile pentru a nu le da pace. Cercetă chipurile din vagon. Țărani și turiști. „Nimic care să te îngrijoreze, cel puțin, nu deocamdată.” Se uită la Rutherford și scăpă un oftat de ușurare.

Bărbatul scosese din rucsac exemplarul din *Mitologia Anzilor* a lui Cudden și citea informațiile despre Viracocha pe care le subliniasă cu o noapte înainte. Ochii treceau în revistă pagina, timp în care mintea făcea tot felul de conexiuni. Ceva i se părea familiar, doar că nu putea spune exact ce anume.

Viracocha a venit de departe, de peste mare. Era un bărbat cu pielea deschisă la culoare. Înalt și puternic, cu ochi albaștri și o barbă lungă și albă. El ne-a adus toate beneficiile civilizației, și a făcut-o în mod pașnic. Dar într-o zi niște oameni răi au complotat împotriva lui. Când s-a întors din

călătoria pe care l-au forțat să o facă, a navigat pe fluviu înspre mare. Într-o zi, o să se întoarcă.

Deodată, avu o revelație.

— Catherine! Cred că am găsit ceva. Cred că am descoperit la ce lucra profesorul.

În acel moment, Catherine admira priveliștea mirifică. Se uită la el, surprinsă.

— Ce? Ce vrei să spui?

— Cred că am găsit tiparul recurent. În bilet, profesorul Kent a spus că a găsit secretul adevăratei istorii a lumii, îngropat în mituri vechi și legende. De atunci îmi tot storc creierii să înțeleg ce-a vrut să spună, ce este acest secret, această „adevărată istorie” la care se referă? Dacă miturile toate conțin această istorie adevărată ascunsă în poveștile lor, atunci trebuie să existe motive care apar iar și iar în tradiții mitice, fără nicio legătură între ele.

Catherine părea nedumerită.

— Cum adică?

— Ascultă, găsim povestea potopului peste tot; profesorul chiar s-a gândit că a existat un cataclism mondial care a distrus o civilizație anterioară, evoluată. Dar ce alte mituri sunt spuse iar și iar în moduri ușor diferite, peste tot în lume? Și apoi, deodată, citind despre mitul Viracocha mi-am dat seama...

— Ce?

— Că povestea pe care o spune e aceeași - vorbind în linii mari - cu povestea lui Osiris, cea mai veche și mai importantă zeitate egipteană. Este un tipar, o temă recurentă. Și are logică. Toate culturile au multe, multe povești mărunte, dar miturile centrale sunt cele mai puternice. Străbat secolele, chiar mileniile. Ascunde povestea adevărată în acele mituri, și ea nu se va pierde. Sunt sigur că am identificat o paralelă directă între Viracocha și Osiris, zeitatea egipteană, și trebuie să mai existe și alte mari mituri centrale care reapar peste tot pe glob.

— Dar lucrul acesta este imposibil, spuse Catherine. Nu a existat niciun contact între cele două culturi; se află pe părți opuse ale Atlanticului.

— Ei bine, ascultă asta!

Rutherford citi capitolul despre uneltitorii care l-au răsturnat pe Viracocha și despre plecarea sa ulterioară cu barca spre coastă și apoi

imediat îi reaminti lui Catherine mitul lui Osiris.

— Osiris a fost zeul reînvierii. A venit în Egipt împreună cu adepții săi, cu mult, mult timp în urmă, și a adus beneficiile civilizației. Asemenea lui Viracocha, și Iisus Hristos, a fost un om pașnic și niciodată nu a încercat să forțeze pe nimeni să adopte căile sale, dar în schimb i-a convins pe oameni să-i urmeze exemplul. După un timp, Osiris a decis să plece peste mări și țări ca să poată aduce civilizația și altor popoare sălbatice. Le-a spus egiptenilor că se va întoarce curând și l-a lăsat pe fratele său Seth să conducă în lipsa lui. Dar Seth deja devenise gelos pe Osiris și și-a dat repede seama că asta ar fi o șansă bună să comploteze împotriva lui. I-a convins pe alții să i se alăture și curând a strâns un grup de șaptezeci și doi de conspiratori. Când Osiris s-a întors din călătoriile sale, ei erau pregătiți. Au dat un ospăț mare în cinstea lui, iar în centrul atenției a fost un joc: toți oaspeții trebuiau să-și încerce norocul urcându-se într-o ladă de lemn care fusese special făcută pentru eveniment. Cel care încăpea perfect în ladă era câștigător. Dar Seth se asigurase că pentru fratele său va fi construită o astfel de ladă încât Osiris să încapă perfect în ea. După ce toți ceilalți oaspeți au încercat, a venit rândul lui Osiris, care a urcat și s-a întins în ladă. Imediat, uneltitorii au închis capacul și au sigilat lada, apoi au aruncat-o în Nil, de unde a plutit spre mare, pentru ca în cele din urmă să ajungă într-un loc numit Biblos. Legăturile sunt clare, oricine poate înțelege. Chiar și povestea lui Iisus Hristos are ecouri similare; bărbatul cu barbă care vine cu gânduri de pace, mergând pe apă, și împotriva căruia mai apoi se conspiră și este înmormântat. Și în toate aceste povești ni se spune că se va întoarce cândva.

— Ai dreptate, este ciudat!

— Ciudat! E mai mult de-atât, și, de asemenea, e mai mult decât o coincidență. Viracocha și Osiris sunt același personaj, e lucru sigur. Doar în mituri ca acestea trebuie ascuns un asemenea cod. Faptul că povestea de bază a supraviețuit timp de cine știe câte mii de ani în două culturi, fără niciun fel de legătură, arată că acestea sunt vehiculele perfecte pentru un mesaj străvechi.

— Dar înțelegi ce spun amândouă poveștile?

— Nu, nu încă! Dar măcar știm de unde să începem. Rutherford se lăsă din nou în scaun, pierdut în lectură.

*

*

*

În timp ce trenul urca pe drumul lung și sinuous, își îndreptă din nou atenția spre peisajul spectaculos. Marginile abrupte ale văilor erau năpădite de vegetația luxuriantă, și ideea de a mișca în sus ceva, cu atât mai puțin bucăți gigantice de piatră, pe pantele aproape verticale pentru a construi un templu în inima munților, părea o nebunie.

În cele din urmă, trenul începu să găfâie și să geamă pe drumul ce escalada culmea din apropiere de Machu Picchu Puentes Ruinas: intrarea la vestitele ruine. Catherine privi în jos la râul sacru incaș, Urubamba, care se unduia jos de tot, sub ei, încolăcindu-se la poalele muntelui ca un șarpe mare de un verde strălucitor.

Gara începea să se zărească ușor; pe peron erau indieni, și toată lumea din vagoane își lua bagajele, pregătindu-se să coboare din tren. Deodată, lui Catherine nu-i veni să-și creadă ochilor. Uitându-se de-a lungul micuțului peron aglomerat, aproape că-i stătu inima în loc de groază. Închise ochii, respiră adânc și se uită din nou. Era Ivan Bezumov, îmbrăcat într-un costum alb de în. Inspiră rapid și se așeză la loc în timp ce trenul scârțâia și suspina depășindu-l.

Catherine se holbă la Rutherford, cu ochii cât cepele.

— N-o să-ți vină să crezi, dar sunt sigură că tocmai l-am văzut pe rusul acela ciudat, Bezumov. Este pe peron, vine spre noi. Oare ce o fi făcând aici? Dumnezeule, James, ce ne facem? Unde să fugim?

Rutherford sări ca ars.

— Este aici? Nu se poate! Însă, chiar în timp ce murmură aceste vorbe, îl zări pe rus venind ținută spre vagonul lor cu pași mari, însoțit de doi indieni bine făcuți.

Tot atunci, și trenul se opri, cu scrâșnete și răbufniri de aburi. Rutherford se chinui disperat să se gândească la o soluție. Exista o singură ieșire, prin poarta de la celălalt capăt al peronului, dar Bezumov și însoțitorii lui blocau calea.

Repezindu-se în celălalt capăt al vagonului, Rutherford deschise ușa de pe partea aceea a trenului și încremeni de groază. Ușa se deschise izbindu-se de peretele vagonului, fluturând în aer deasupra amețitoarei pante stâncoase care cobora abrupt vreo câteva sute de metri direct în râul de dedesubt. Încă un pas, și s-ar fi rostogolit spre moarte. Regăsindu-și echilibrul, se răsuci în loc. Catherine rămase ținută locului. Era prea târziu: bărbatul în alb era chiar în fața vagonului lor.

Timpul părea să se fi oprit. Ivan Bezumov urcă pe treptele trenului și deschise ușa. Cu puternicul lui accent rusesc, li se adresă:

— Doctore Donovan și doctore Rutherford, bine ați venit la Machu Picchu!

Rutherford amuțise. Gânduri disperate îi tot treceau prin minte.

„O să ne împuște? Care-i implicarea lui în povestea asta? L-o fi omorât pe profesor? La gândul acesta, simți cum i se face pielea de găină de

spaimă. Dar dacă nu vrea să ne omoare, atunci ce are de gând?"

Bezumov vorbi mai departe, zâmbindu-le larg:

— Vă rog nu fiți chiar așa de triști că mă vedeți. Îmi pare foarte rău că la ultima noastră întâlnire am fost cam insensibil și am uitat bunele maniere. Dați-mi măcar o șansă să mă revanșez.

Furia îl făcu pe Rutherford să uite de frică.

— Bezumov, ce naiba cauți tu aici? Cum ai știut că venim la Machu Picchu? Și cum ai ajuns aici?

— Îmi pare rău, nu vreau să vă urmăresc ca un maniac, doar că trebuie neapărat să vă vorbesc. Am fost să discut cu directorul colegiului, și el mi-a spus unde să te găsesc.

Pe Catherine o trecu un fior. „Cum naiba știa directorul că am plecat în Peru?” Bezumov continuă:

— Date fiind cunoștințele mele detaliate despre lucrările profesorului am presupus că veți veni aici mai devreme sau mai târziu. Am luat primul avion după voi și am venit direct de la Lima. V-am așteptat, sperând că veți sosi mai repede. Când v-am văzut pe amândoi, m-am simțit ușurat, dar, iertați-mă, nu am vrut să vă sperii.

Comportându-se ca un nobil incaș din vremurile trecute, Bezumov le ordonă celor doi indieni să ia bagajele lui Rutherford și ale lui Catherine. Rutherford imediat își ocupă poziția în cadrul ușii pentru a le tăia calea. Catherine făcu un pas și i se alătură, cu chipul răvășit de furie. Bezumov îi oferă mâna și cu un zâmbet șarmant spuse:

— Vă rog, permiteți-mi să vă conduc la hotelul meu! Catherine nu fu impresionată de încercările lui de a fi cavaler. La prima întâlnire, îi displicuse persoana lui, și acum, prezența lui o agasa de o sută de ori mai mult, la fel chipul subțire, zelul și tupeul lui evidente.

— Nu mulțumesc, am prefera să nu venim. O să ne găsim singuri un hotel.

Bezumov scutură trist din cap.

— Mă tem că autobuzul o să fie deja plin de excursioniști, și hotelul la care stau eu este singurul care mai are camere. Am o mașină care ne așteaptă afară. Permiteți-mi să vă iau pe amândoi în mașina mea. Vă putem lăsa bagajele la hotel și apoi să mergem să ne plimbăm la ruine. Vă aștept!

Bezumov se întoarse. O porni cu pas iute de-a lungul peronului. Catherine și Rutherford săriră din vagon și îl priviră plecând. Rutherford

se uită lung după el.

— Cine este? Nici măcar noi nu știam că o să ajungem aici până în după-amiaza în care l-am întâlnit pe Hernan... Crezi că e de partea dușmanilor profesorului, oricine ar fi aceștia? Și de ce este atât de obsedat să-ți vorbească? Este absolut incredibil, a zburat jumătate de glob pentru șansa minimă de a te găsi.

Catherine căzu pe gânduri.

— Nu știu! Sunt complet zăpăcită. Dar mi-e teamă de el. Se întoarce către Rutherford și-l privi în ochi. Ei bine, ce facem? Încercăm să fugim? O să ne găsească, nu-i așa? Dacă e periculos, nu o să facă nimic până când nu află ceea ce vrea să știe. Poate că ar trebui să vorbim cu el, să vedem care e legătura dintre el și profesor, fără să-i divulgăm ceva. Apoi trebuie să plecăm de aici cât mai repede posibil. Ce zici de ideea asta?

Catherine întinse mâna, îl apucă de braț și îl strânse ușor. Rutherford se opri o clipă, apoi îi acoperi mâna cu palma lui și aprobă dând din cap.

Șoferul ținu ușa mașinii deschisă ca mai întâi Catherine, și apoi Rutherford să urce. Bezumov era așezat pe scaunul din față, și Catherine îl putea vedea cum o urmărea cu atenție în oglinda retrovizoare. În ciuda spaimei pe care i-o inspira ciudatul rus, era și furioasă. Un zâmbet subțire licări pe fața sfrijită a lui Bezumov.

— Doctore Donovan, îmi pare rău că am tot fost așa de misterios. Când ne-am întâlnit prima dată, erai doar un alt profesor universitar, așa că nu am vrut să-ți vorbesc despre ce lucram eu și profesorul. Acum ai venit aici, și știi că știi ceva, așa că putem fi mai deschiși.

Catherine și Rutherford îl priveau amândoi. Șoferul porni mașina și o luă pe drumul prăfuit care ducea sus, la Machu Picchu.

Bezumov continuă:

— Eu sunt de la Academia de Științe din St. Petersburg, din Rusia. Sunt geolog de profesie, dar, ca profesor, munca mea m-a îndepărtat destul de mult de studiile mele inițiale. Am devenit specialist în rocile din Antarctica, și în 1989 am condus o expediție către ceea ce dumneata și tot Occidentul numiți Tărâmul Prințului Harald - o provincie de coastă din Antarctica. Și am făcut o descoperire de importanță majoră: am găsit dovada faptului că în Antarctica în perioada Palaeocenului târziu sau Eocenului a existat vegetație tropicală. Asta, desigur, înseamnă că demult și clima a fost tropicală... Ca s-o scurtez, Uniunea Sovietică s-a destrămat, departamentul meu și-a pierdut fondurile și nimeni nu a mai fost interesat de cercetările mele, cu excepția profesorului Kent. Prima dată, m-a contactat în 1998 și de atunci am colaborat în chestiuni ce țin de geologia recentă și clima de pe pământ.

Bezumov își scoase centura de siguranță și se întoarse să se uite la ei.

— Când spun recent, asta înseamnă de la începutul ultimei ere glaciare - adică ultimii o sută de mii de ani.

Catherine părea sceptică.

— Și de ce nu ați spus așa de la bun început, și de ce ne-ați urmărit jumătate de glob?

Bezumov zâmbi ușor și se uită la ea cu o expresie curioasă și de nedescifrat.

— Draga mea, mai mult de cincisprezece ani de muncă urmau să se încheie și deodată am descoperit că profesorul a murit. Înțelegeți că mi-am făcut griji în legătură cu roadele muncii noastre.

Rutherford nu părea convins.

— Dacă lucrați împreună, de ce nu ai și dumneata copii după lucrări?

Bezumov își păstra zâmbetul, dar acum părea superior, aproape indiferent.

— John, scuze, e James, nu-i așa? Cu două zile înainte ca profesorul să moară, m-a sunat să-mi spună că a descoperit niște dovezi cruciale care atestă faptul că, într-adevăr, clima din Antarctica în perioada anterioară anului 4 000 î.Hr. era plăcută. Că era potrivită pentru a întreține forme de viață și nu era un deșert de gheață. De la expediția mea inițială nu m-am mai putut întoarce în Antarctica și nimeni nu este interesat să vină în sprijinul teoriilor mele. Munca mea de-o viață, descoperirea mea, este în pericol de a fi uitată de lumea academică și chiar de a dispărea complet. Trebuie să știu ce a descoperit profesorul!

Catherine se gândea doar la un singur lucru: hărțile. Dovada la care profesorul se referea trebuie să fi fost colecția de hărți. Probabil se gândise că avea și ultima piesă a puzzle-ului sau probabil că se hotărâse că venise timpul să-i arate lui Bezumov ce descoperise.

— Deci, de ce eu? De ce ați vrut să mă urmăriți pe mine? Întrebă.

Bezumov rânji lamentabil.

— Deoarece, Catherine, ești efectiv persoana cea mai apropiată a profesorului... Cine altcineva să-i pună treburile în ordine în Anglia, dacă nu tu? Tu urma să ai acces la toate.

Catherine era înmărmurită.

„Poate că Bezumov chiar îl cunoștea pe profesorul Kent destul de bine. Altfel de unde să știe cât de apropiați eram? Dar de ce instinctul încă îmi spune să nu mă încred în el?”

Vestitele ruine antice de la Machu Picchu sunt situate pe pîntenul muntelui care se proiectează în valea vastă și adîncă acoperită de păduri. Se poate ajunge doar pe o cărare care-și croiește drum spre nord, printre pietrele acoperite de licheni ale muntelui și apoi se deschide dramatic în fața pîntenului. Din cînd în cînd, în timp ce străbați cărarea care șerpuieste printre bolovani și arbuști, versanții munților înconjurători dispar în spatele vîlătucilor de nori. Nimeni dintre cei care au urcat în acest decor ireal nu-l va putea uita vreodată.

*

*

*

În timp ce Catherine, Rutherford și Bezumov coborau cu greu pe cărare, Machu Picchu le apărui în fața ochilor. Catherine se uita copleșită la cel mai frumos spectacol pe care-l văzuse vreodată. Oricine ar fi făcut aceste lucrări în piatră le integrase perfect în peisajul din jurul munților, vîilor și pășunilor terasate, astfel încît și ele erau la fel de importante ca megalitiile sculptați. Totul era în echilibru; totul era în armonie. Rutherford, care mergea cu câțiva pași în urmă, era mut de uimire cînd o ajunse.

Cu puternicul lui accent rusesc, Bezumov începu cu entuziasm să facă expuneri despre realizările incașe.

— Incașii credeau că trăiesc în a cincea eră, că fuseseră patru lumi înaintea lor, dar că au fost distruse de teribile cataclisme de mediu pogorâte asupra lor de un zeu furios. După cum puteți vedea... Rusul se opri să-și tragă sufletul și apoi arătă cu mîna spre priveliștea copleșitoare. Nu erau chiar primitivi! Totuși, se pare că în ciuda a ceea ce Viracocha i-a învățat pe acești oameni din Anzi, despre traiul pașnic, ei chiar aduceau sacrificii umane în mod frecvent. Se pare că au sacrificat oameni, mulți oameni, pe altarele încrustate cu versiuni incașe ale liniilor ley. Știți ce sunt liniile ley?

Fericit că în sfârșit exista un subiect despre care să aibă și el cunoștință, Rutherford rupse tăcerea.

— Da, le-am studiat.

— Poate ai putea să-i explici și doctorului Donovan? Rutherford se

uită la Catherine. Nu voia să-l ajute pe rus, dar Catherine aștepta explicația. Ușor ezitant, începu:

— Liniile ley sunt un sistem de linii naturale de energie despre care se crede că fac legătura între toate marile situri arheologice din Anglia. În anii '20 un bărbat pe nume Alfred Watkins a cercetat zonele rurale și a observat o rețea gigantică de linii care uneau toate siturile antice sacre din istoria britanică. Uluit de ceea ce credea că a văzut, a luat o hartă în inci a Serviciului Topografic Național, și viziunea lui a fost confirmată. Linii perfect drepte puteau fi trase pe hărțile Angliei, unind toate aceste locații sfinte. În unele cazuri, liniile se întindeau pe tot cuprinsul țării, trecând prin inima fiecărui sit.

Catherine era intrigată.

— Ce fel de situri? Vrei să spui precum Stonehenge? Rutherford dădu din cap, incapabil să-și stăpânească entuziasmul natural.

— Da, exact! Acesta este de fapt un exemplu foarte bun. Stonehenge, Mount St. Michael din Land's End, catedrala din Salisbury sunt toate pe aceeași linie. O asemenea precizie de aliniere ar fi foarte greu de obținut chiar și cu tehnicile moderne, ca să nu mai punem la socoteală că au fost făcute cu mii de ani în urmă.

— La ce servesc? Rutherford zâmbi.

— A... păi, nimeni nu știe exact. Nu este chiar o coincidență sau rezultatul unei probabilități statistice. Watkins însuși, un om prin definiție practic, a avut o teorie conform căreia acestea au fost inițial trasee comerciale.

Bezumov interveni, pe un ton deodată nerăbdător:

— Da, dar mai sunt și alte teorii. Liniile ley sunt adesea aliniate în pozițiile unor anumite stele în anumite zile din an. În orice caz, continuă el, încașii aveau ceva exact la fel ca liniile ley, numite *ceques*. Acestea erau reprezentări ale statelor și constelațiilor importante. Toate erau centrate la templul Coricancha din Cuzco și de acolo porneau precum spițele unei roți. Una dintre cele mai lungi linii pornește în Cuzco și se întinde pe vreo opt sute de kilometri, dreaptă ca o săgeată, prin Machu Picchu, Ollantaytambo, Sacsayhuaman înainte de a ajunge în cele din urmă să traverseze lacul Titicaca și să străpungă Tiahuanaca - orașul din nori.

Rutherford nu mai auzise niciodată de alte sisteme de linii.

— Mai apar și în alte părți? Întrebă el, curiozitatea făcându-l pe

moment să-și uite antipatia față de Bezumov.

Bezumov devenise foarte însuflețit, de parcă discutau despre subiectul lui preferat.

— O, da! Chinezii au linii dragon. Acestea sunt la baza artei feng shui: corecta poziționare a obiectelor în spațiu. Ei considerau că *lung mei* este o versiune globală a liniilor de acupunctură ce trec prin corpul uman - clădirile și siturile sacre erau precum punctele de acupunctură - și sunt o cale de a accesa trecerea energiei. Aborigenii din Australia au linii în cântec, irlandezii au linii de spirite și sunt multe, multe alte exemple. Aceste linii înconjoară pământul. Am propriile mele teorii în ceea ce privește... Bezumov se opri brusc. Dar aceasta este altă chestiune! Unde rămăsesem? A, da, Machu Picchu! Ideea mea este foarte simplă. Altarele de sacrificiu, precum și alte clădiri, chiar și amplasarea întregului complex, sunt poziționate astfel încât să se alinieze cu diverse stele și constelații în anumite zile din an. De exemplu, echinocțiul de primăvară sau solstițiul de vară.

Bezumov își puse palma streășină la ochi și inspectă un pic situl în liniște, înainte de a continua:

— Doctore Donovan, ați auzit cumva de programe astronomice pentru computer precum Skyglobe?

Catherine confirmă din cap.

— Da, l-am folosit intens în ultimii ani.

— Ei bine, după cum știți, Skyglobe ne permite să vedem exact cum arată cerul în orice zi dată din trecut.

Rutherford era impresionat.

— Cum face asta?

— Păi, stelele, planetele și alte corpuri cerești se mișcă toate pe o direcție și la o viteză ce pot fi întru totul anticipate. Skyglobe ne poate arăta cum era cerul într-o zi oarecare din trecut și din orice loc de pe suprafața pământului.

— Zău? Parcă am privi în trecut.

— Da, este grozav. Acum, în cazul Machu Picchu este de foarte mare ajutor. Dacă ar fi să ne întoarcem diseară și să aliniem altarul cu o anumită stea sau constelație, am observa că situl nu are niciun fel de legătură cu cerul.

— De unde știți? Întrebă Rutherford.

— Eu și profesorul Kent am încercat deja... de vreo câteva ori.

Catherine avea o idee clară despre ceea ce profesorul și Bezumov încercaseră să facă.

— Deci, din câte înțeleg ai folosit programul de calculator pentru a afla la ce dată a existat o aliniere între sit și stele? se interesă ea.

Bezumov o fixa cu o privire pătrunzătoare.

— Întocmai!

— Și ce ați găsit?

Rusul făcu o pauză, privindu-i pe amândoi cu o expresie de nedescifrat.

— Am găsit că aliniamentul original cu Machu Picchu trebuie să fi avut loc, nu acum cinci sute de ani, cum pretind arheologii contemporani, ci mai degrabă cam între anii 4000 și 3000 î.Hr.

Pe moment, rămaseră muți de uimire, apoi Rutherford murmură:

— Ceea ce înseamnă că acesta nu este nicidecum un sit original incaș.

Catherine continuă ideea:

— Totul ne duce spre aceeași concluzie. *A existat* o civilizație anterioară...

Bezumov arăta foarte mulțumit de sine.

— Da! Așadar, acum știți la ce lucram eu cu profesorul. Veniți să vedeți mai de aproape.

După mai mult de două ore, Catherine și Rutherford reușiră în cele din urmă să urce treptele care se îndepărtau de complex și duceau înapoi la hotel. Bezumov se întorsese cu o oră mai devreme, lăsându-i să exploreze singuri ruinele, și pe drumul spre hotel, Catherine se hotărî ce voia să facă mai departe.

— Lucrurile încep să capete ceva mai mult sens. Cred că ar trebui să-i arătăm hărțile lui Bezumov. El și-a ținut partea de învoială și, oricum, s-ar putea să pună totul într-o nouă lumină.

— Să vorbim cu el e una, dar dacă-i arăți hărțile o să pierdem singurul nostru atu. Cine știe ce-o să facă de îndată ce își dă seama că nu mai are nevoie de noi?

Catherine se apropie de el, îi cuprinse mâna dreaptă între ale sale și o strânse ușor.

— James, ai încredere în mine, dacă ai dreptate și rusul nu este pe deplin cinstit cu noi, atunci reacția lui la vederea hărților s-ar putea să ne spună într-adevăr ceva. Acum știm că a existat o civilizație antică, dar sunt convinsă că mai avem multe de învățat, și Bezumov s-ar putea să fie

exact omul de care avem nevoie să ne ajute, chiar dacă o s-o facă fără intenție.

Rutherford o privi și, pretinzând a fi indiferent la contactul fizic, ridică din umeri.

— Încă mai cred că nu e o idee bună. Suntem absolut singuri aici. Dacă nu merge bine ceva...

Catherine îi dădu drumul la mână și o porni din nou pe cărare.

— Trebuie să încercăm, spuse ea, pe un ton ferm. James o urmări îndepărtându-se și apoi întorcându-se să privească pentru ultima oară peisajul magic din spatele lor, oftă adânc, scuturând din cap. „Nu-mi place asta deloc!”

Când intrară în sufrageria hotelului îl văzură pe Bezumov stând la o masă. Un ospătar îi turna apă în pahar. În clipa în care îi zări, sări de pe scaun și cu o fluturare expansivă a brațului le făcu semn să se așeze. Afișă o cordialitate exagerată când îi întâmpină. Apoi observă plicul cu hărți pe care îl ținea Catherine. Ochii îi scăpărară instantaneu.

— Ahhh! Văd că aveți ceva pentru mine, nu? Catherine se îndreptă spre masa lui, urmată îndeaproape de Rutherford, și puse dosarul pe masă.

— Da! Profesorul Kent mi-a trimis din Peru aceste hărți chiar înainte să moară.

Bezumov făcu ochii și mai mari și gura i se căscase într-un rânjet lacom. Apucând șervețelul, începu să-și șteargă mâinile agitat. Accentul lui rusesc deveni deodată și mai pronunțat, în timp ce calmul îl părăsea.

— Hărți, spui! Dar este fantastic.

Catherine începu să deschidă plicul. Mâinile lui Bezumov fluturau nerăbdătoare prin aer. Hărțile alunecară pe masă, și Catherine se îndepărtă ca să-i permită rusului să domnească singur peste tezaurul de documente.

Ca un posedat, ochii lui Bezumov erau cât pe ce să-i iasă din cap. Cu respect, ca și când s-ar fi dezintegrat la atingere, trase hărțile în fața lui pe masă. Le studie pe fiecare în parte cu atenție înainte de a da una deoparte și a trece la următoarea, și în tot acest timp mormăind pentru sine în rusește.

Rutherford, stând puțin mai departe de masă, observase transformarea. „Deci acesta este adevăratul om care se afla în spatele exteriorului îndatoritor. Cumva avid, aproape vorace. Și, cu siguranță,

caută ceva anume... Ce anume caută?”

Apoi aproape pe neașteptate, Bezumov se opri ca trăsniț.

— Știam eu! Piramidele din Gizeh, bineînțeles!

Rutherford și Catherine se aplecară să vadă mai bine care era cauza entuziasmului lui Bezumov. Părea să fie o hartă normală a lumii, dar în colțul din dreapta sus avea legenda „Harta Piri Reis a Primului Meridian Tacit - Proprietatea Forțelor Aeriene ale Statelor Unite”. Meridianul zero al hărții, în loc să treacă prin Observatorul Greenwich din Londra, trecea prin deșert, în imediata apropiere a orașului Cairo.

Bezumov saliva de bucurie, plimbându-și mâinile în sus și în jos pe marginea hărții.

— Gizeh! De ce nu am avut încredere în propriile instincte? Catherine și Rutherford se priveau consternați. Catherine vorbi prima:

— Ce înseamnă asta?

Cu un rânjel de lup, rusul se întoarse spre ea.

— Înseamnă, drăguța mea, că un suflet blajin din armata americană s-a deranjat să calculeze locul unde creatorii originali ai hărții Piri Reis au stabilit gradul lor zero, echivalentul Observatorului de la Greenwich, și asta era la Gizeh...

Rutherford era încă nedumerit.

— Dar ce este atât de incredibil despre faptul că Gizeh a fost „primul meridian” al anticilor?

Bezumov îl fixa cu o privire întunecată. Forța și ciudățenia căutăturii lui era de așa natură încât Rutherford aproape că făcu un pas înapoi.

— Înseamnă că Egiptul sau Marea Piramidă din Gizeh pentru a fi mai precis se află în centrul ultimei lumi. Lucrul acesta este de o semnificație monumentală.

Ochii lui Bezumov erau în flăcări; visa cu ochii deschiși, preocupat, vorbind aproape ca pentru sine:

— Aceste lucrări monumentale de artă și arhitectură: liniile din Nazca, Angkor Wat în Cambodgia, Kathmandu, străvechiul oraș din Himalaya, și misterioasele insule sacre din Oceanul Pacific: Nan Medol, Yap și Raiatea - toate sunt legate între ele, ca parte a unei mărețe mașinării, iar în centru, creierul acestei mașinării trebuie să fi fost Gizeh, la piramide. Acesta a fost apogeul vechii civilizații. Și peste patru zile, luni, la răsărit, va fi echinocțiul de primăvară. Trebuie să fiu acolo! Cine controlează

Gizeh controlează lumea!⁴...

Părea că uitase că erau și ei acolo. Își puse mâinile pe marginea mesei și împinse scaunul înapoi. Se uită o clipă în sus, de parcă s-ar fi rugat în taină sau ar fi luat o hotărâre, apoi privi în jos spre Catherine și Rutherford.

— Ah! Toată această exaltare m-a sleit într-un mod plăcut. Vă rog să mă scuzați! Cred, vai, că diferența de fus orar a început să-și spună cuvântul. Trebuie să merg să mă întind.

Și cu aceasta se înclină bățos, răsucindu-se pe călcâie, ieși rapid din restaurantul hotelului și apoi se pierdu în întunericul coridorului din spate.

Catherine și Rutherford se uitau blocați unul la altul.

— Ce, Doamne iartă-mă, crezi că se întâmplă aici? Și ce tot spunea despre „o măreață mașinărie”? Pare complet nebun, comentă Catherine.

Rutherford se holba spre cadrul ușii prin care tocmai ieșise rusul.

— Chiar nu știu, dar sunt al naibii de sigur de un lucru: Bezumov are un plan, și nu este vorba doar despre dragostea pentru cunoaștere a unui profesor. Cât despre sănătatea lui mintală, dat fiind ceea ce tocmai am văzut, aș putea să jur că e complet dus.

— Ce erau locurile acelea la care se referea? Ce amestec au și ele?

Rutherford, cu o cută adâncă de încruntare pe frunte, explică:

— Sunt alte situri antice. La Angkor Wat sunt unele dintre cele mai spectaculoase ruine din întreaga lume. Se află în inima junglei cambodgiene.

— Ruinele a ce, mai exact? Piramide?

— Nu, nu piramide! Este un complex enorm din șaptezeci și două de palate de piatră, observatoare astronomice și temple. Cel mai mare palat, piesa centrală a complexului, are cinci drumuri sacre care ajung până la el și pe ambele părți ale fiecărui drum cincizeci și patru de zei poartă trupul unui șarpe imens - asta înseamnă o sută opt pe fiecare drum. Pare a fi o luptă cu odgonul, dar de fapt șarpele este încolăcit într-un putinei de lapte, și ei bat oceanul lăptos de pe calea lactee.

— Și celelalte?

⁴ Aluzie la expresia similară din romanul *1984* al lui George Orwell: *Cine controlează trecutul controlează viitorul. Cine controlează prezentul controlează trecutul.* (n. Tr.)

— Păi, Kathmandu stă ascuns sus între norii din Himalaya. Nimeni nu știe cu adevărat data când a fost fondat. Cât despre celelalte, toate sunt niște insulițe, izolate în vastele ape ale Pacificului. Sunt căminul unor ruine extraordinare ale unei civilizații de mult stinse și toate sunt locașuri sacre.

Catherine dădu din cap și privi în jos la mormanul de hărți care erau acum împrăștiate pe toată masa.

— Și Bezumov crede că aceste situri sunt toate interconectate cu linii ley.

Ochii lui Rutherford sclipiră cu tâlc.

— Este clar că ceea ce i-am arătat noi a fost ultima piesă din puzzle. Și echinocțiul de primăvară este la doar patru zile distanță, este un moment critic așa zice...

Catherine își ținu îngrozită răsuflarea. Cineva încerca să forțeze încuietoarea fragilă de la ușa camerei lor de hotel. Stând întinsă pe pat în întuneric, auzul i se ascuți, îi era perfect clar că cineva încerca să intre în încăpere. Simți cum o copleșește un val uriaș de adrenalină.

„O, Dumnezeule, este Bezumov! A venit să mă omoare!”

Auzi mânerul ușii răsucindu-se și apoi pe cineva intrând în cameră. Oare nu avea nimic care să poată fi folosit ca armă, putea oare să scape?

Încercând să se concentreze în întuneric, desluși o siluetă musculoasă și scundă venind spre ea. Instinctiv se rostogoli jos din pat departe de persoana care se apropia. Dar la primul foșnet al așternuturilor, o voce șopti în întuneric:

— Catherine, nu-ți fie teamă, sunt eu, Hernan! Tonul lui părea urgent și panicat.

Catherine răsuflă ușurată și aproape râzând.

— Hernan! Ce-i în capul tău? Încerci să mă omori de frică?

Ceasul de pe noptiera de la capul patului arăta 2.37 a.m. Până să poată măcar să întrebe ce se întâmplă, Hernan, gâfâind, o atenționează:

— Șșșttt! Trebuie să ieși imediat de aici! Stăpânindu-și panica, Catherine se străduia să înțeleagă totuși ce se întâmplă.

— Ce, de ce?

— În Cuzco erau doi bărbați care puneau întrebări despre tine. Nu știu dacă cineva din hotelul acesta le-a spus că stați aici, dar trebuie să plecăm imediat.

— Doi bărbați? Dar cine sunt?

Hernan se duse la fereastră să verifice dacă perdelele erau trase complet și apoi aprinse veioza de pe noptieră.

— Asta mă sperie. Nimeni nu știe cine sunt. Au tot vizitat hotelurile și motelurile din Cuzco încercând să afle cine a venit și plecat în ultimele două nopți. Nu sunt poliția secretă - măcar asta știu -, deși au un aspect militaros. Încearcă să fie discreți, dar eu cunosc pe toată lumea în Cuzco. Sunt pe urmele tale și ale lui James. Nu avem nicio clipă de pierdut. Mai devreme sau mai târziu, vor merge la gară și o să afle că ieri-dimineață ați plecat cu trenul și vor ști că sunteți aici. E posibil să fie deja pe drum.

Din nou Catherine simți fiori reci ca gheața pe șira spinării.

— O, Dumnezeu! Ce ne facem?

— O să vă ducem la granița cu Bolivia și de acolo coborâm spre La Paz. De acolo sunteți pe cont propriu. Ceea ce contează e să vă scoatem din Peru, și asta cât mai repede. Dă-mi biletele de avion și o să schimb datele de plecare la o agenție de voiaj; asta o să-i bage în ceață și o să vă dea un pic de răgaz. OK?

Catherine începuse să își dea seama de gravitatea situației și apoi își aminti de rus. Stând pe marginea patului spuse:

— Hernan, avem o problemă!

— Care?

— Am întâlnit o cunoștință de la Oxford. Hernan se arătă sceptic.

— Ce? Despre ce vorbești? Catherine se simți aproape jenată.

— Uite, știu că sună ridicol, dar un tip de la Oxford care, de asemenea, îl cunoștea pe profesor a venit până la Machu Picchu să ne găsească.

— Glumești! Jumătate din populația globului pare să fie aici în Machu Picchu. Cine este?

— Este un om de știință rus. Îl cheamă Ivan Bezumov. La menționarea numelui lui Bezumov, Hernan tresări ca un animal speriat.

— Bezumov este aici, în hotel?

Fu rândul lui Catherine să fie înspăimântată.

— Păi, da! Îl știi?

Fără alte întrebări, Hernan apucă un scaun și îl fixă sub clanță. Se uită peste umăr la ea și cu o licărire rece în ochi își duse degetul la buze. Apoi scoase un pistol din rucsacul cu care venise. Catherine amuțise. Hernan merse tiptil până la ușă și își lipi urechea de ea, ascultând cu atenție câteva secunde bune. În cele din urmă, se întoarse și, furișându-se ca o pisică prin cameră, veni lângă ea.

— Strânge-ți lucrurile imediat, suieră el. În ce cameră stă James?

Șoptind la fel de repede, Catherine răspunse:

— Numărul douăzeci și trei. Hernan, ce se întâmplă?

— O să-ți spun mai târziu. Crede-mă, Ivan Bezumov nu este doar un om de știință. Trebuie să ne mișcăm repede; este un om foarte, foarte periculos. Știi în ce cameră stă?

— Cred că e în camera numărul trei.

— Bine, rămâi aici, mă întorc într-un minut!

Având încă pistolul în mână dreaptă, cu vârful îndreptat spre tavan,

Hernan dădu scaunul deoparte cu mâna stângă și deschise ușa foarte încet. Catherine îl urmărea îngrozită cum se strecoară afară din încăpere în întunericul negru ca smoala de pe coridor.

Hernan se îndreptă spre camera cu numărul trei înaintând pe coridor asemenea unui asasin versat. Trase piedica de la pistol și se lipi de perete, apropiindu-și urechea de ușa de lemn. Apoi se opinti cu toată puterea corpului său robust în ușă și o deschise cu un brânci violent. Broasca fragilă nu avu nicio șansă. Într-o fracțiune de secundă, era deja în mijlocul camerei, cu picioarele desfăcute și brațele întinse în față, pregătit să someze, îndreptând pistolul către pat. Dar camera era goală. Rusul plecase de mult.

Hernan înjură cu voce tare și blocă piedica. Catherine apăru în cadrul ușii din spatele lui, cu ochii mari. După intensitatea emoțiilor de mai devreme, Hernan se simți brusc epuizat.

— Catherine, îmi pare rău...

Catherine se uita la el și nu-i venea să creadă că avea un pistol în mână.

Hernan apăsă întrerupătorul ca să facă lumină și îi făcu semn lui Catherine să intre în camera lui Bezumov, apoi închise ușa. Catherine ardea de nerăbdare să pună întrebări, dar își dădu seama că era mai bine să-l lase pe Hernan să vorbească. Treptat indianul își veni în fire și, când își recăpătă suflul, se uită la armă jenat și zâmbi.

— Ivan Bezumov nu este doar un om de știință. Este ceva ce Miguel și profesorul au descoperit doar după ultima lui vizită. Este un fost colonel în serviciile secrete navale rusești. Ne-a păcălit în tot acest timp. Este un om periculos. Dar, de asemenea, și foarte inteligent. Motivul pentru care a durat atât de mult să-i descoperim adevărata identitate este din cauză că el chiar are vaste cunoștințe despre situri arheologice străvechi, geologie arctică, preistorie și multe alte lucruri. Își vârf pistolul în cureaua de la jeanși și continuă: Bezumov a părăsit ruinele Uniunii Sovietice cu un vis, un vis cultivat de oamenii de știință sovietici timp de o generație: să valorifice energiile naturale ale pământului, curenții electromagnetici strategici care vin de la soare pe pământ. Mașinile de valuri și acumulatele de vânt sunt nimic în comparație cu câteva dintre ideile pe care acești oameni de știință le-au avut. Voiau să folosească însăși mișcarea orbitală a pământului pentru a crea vaste

cantități de electricitate liberă, care să poată fi folosită în orice scopuri doreau. Bezumov s-a convins mai apoi că omenirea, în trecut, a valorificat deja această energie enormă. Dorința lui este să redescopere cum a făcut și apoi să stăpânească aceste cantități extraordinare de energie solară.

— Dar asta e incredibil! exclamă Catherine.

— Da, pare o nebunie. Dar, de fapt, profesorul Kent era convins că el chiar descoperise ceva, doar că profesorul, după cum știi, consideră că toată tehnologia duce inevitabil la degradarea naturii. Credea că planurile lui Bezumov de a valorifica aceste noi forme de energie vor fi mult mai nefaste decât încercările noastre de a valorifica combustibilii minerali sau energia nucleară. Dacă omenirea începe să se joace cu rotația reală a planetei sau cu fluxul gigantic de energie spre și dinspre soare, rezultatele ar putea fi cu adevărat catastrofale.

— Catastrofale în ce sens? întrebă Catherine.

— Cine știe? Miguel mi-a spus că profesorul Kent credea că, dacă ar fi să intervenim în mișcarea orbitală a pământului, schimbarea bruscă a forței centrifuge ar putea face ca planeta să se dezintegreze la exterior sau pur și simplu să explodeze spontan.

Catherine rămase cu gura căscată. Își imaginează Pământul, frumoasa planetă albastră, cum ar pluti maiestuos, pierdut în nesfârșita noapte a spațiului. O minge gingașă de viață, poate că singura în nesfârșirea neagră, explodând într-un miliard de fragmente, împrăștiindu-se ca o oglindă spartă, distrusă definitiv.

— Trebuie să-l oprim!

— Ai perfectă dreptate! Este un megaloman și nimic nu-l va opri să reușească. Însă acum sunt mai preocupat de siguranța ta, trebuie să plecăm de aici. Bezumov nu este singura persoană în Peru interesată să vă ajungă din urmă.

PARTEA A TREIA

Era 7.30 vineri dimineata într-o clădire oarecare din centrul financiar al oraşului New York. Secretarul Miller era aşezat la masa de conferinţă împreună cu alţi zece bărbaţi elegant îmbrăcaţi şi de diverse etnii.

— Domnilor, spuse el, multe mulţumiri pentru sânguinţa şi loialitatea din ultimii ani. Aceasta va fi ultima noastră şedinţă matinală; într-adevăr, va fi ultima noastră şansă să ne întâlnim cu toţii. De acum mai sunt şaptezeci şi două de ore până în zorii echinocţiului de primăvară. Să facem o scurtă recapitulare!

Scoase o pereche de ochelari de citit, şi-i puse şi îşi aruncă ochii peste hârtiile întinse în faţa lui pe masă. Cei unsprezece bărbaţi aşezaţi în jurul mesei aşteptau în tăcere. Ar fi putut trece drept bărbaţi de afaceri foarte bogaţi, între vârstele a doua şi a treia; ca şi Miller, toţi emanau autoritate şi inteligenţă. Uitându-se peste rama ochelarilor, începu:

— OK, de Orientul Mijlociu o să aibă grijă chiar senatorul Kurtz şi consiliul. Aşadar, să începem cu Japonia!

Se uită la cei doi bărbaţi orientali de la capătul îndepărtat al mesei. Delegatul japonez se înclină uşor, apoi vorbe:

— După cum ştiţi, domnule secretar, Banca Centrală a Japoniei se află în mâinile Corporaţiei încă de la cel de-al Doilea Război Mondial. Când se va declanşa colapsul mondial luni dimineata, contrar politicii oficiale, banca va lichida toate depozitele în monedă străină şi va vinde toate activele atât străine, cât şi naţionale. Nu va exista nicio posibilitate ca piaţa să-şi revină. Mai mult, consiliul s-a angajat să absoarbă orice posibile lichidaţi. Clătină din cap şi se aşează la loc.

Secretarul se întoarse către chinezul aşezat în stânga sa. Chinezul salută din cap şi spuse:

— Domnule secretar, acţiunea japoneză, împreună cu vânzarea globală pe care consiliul o va instrumenta, va duce la o criză bancară în China, rezultând într-o fuziune a pieţelor financiare. Mai mult de două sute de milioane de oameni vor deveni şomeri peste noapte în principalele oraşe industriale. Manifestaţii ample de protest vor avea loc peste tot şi, în decurs de zece zile, moneda noastră se va devaloriza complet. Agenţii noştri din armata chineză au pregătit planurile pentru o

invazie simultană a peninsulei coreene și a Taiwanului. Suntem aproape siguri că guvernul, într-o încercare de a distrage hoardele de șomeri, va urma întocmai aceste planuri. Deja știu de la frații noștri din SUA că marina americană va ataca, de asemenea, uscatul cu flota sa de submarine nucleare, înainte de a prelua contrainvazia Taiwanului și Coreei. Având China înlănțuită, după revenire, drumul va fi liber pentru Corporație.

Secretarul încuviință dând din cap. Delegatul indonezian luă cuvântul.

— La primul semn al vreunei agresiuni din partea Statelor Unite, marina indoneziană va mina întreaga Strâmtoare Malacca, cea mai aglomerată rută comercială din lume, ceea ce va avea drept efect scufundarea oricărui vas care ar încerca să treacă pe acolo, lucru care va paraliza întreg comerțul internațional. Toate importurile de hrană vor înceta. Anticipăm apariția unor mișcări sociale revoluționare vreme de o săptămână, urmate de o invazie la scară mare a Malaysiei și a Australiei.

Secretarul își întoarse privirea către ceilalți șapte delegați, dintre care unul era african, doi asiatici și ceilalți patru caucazieni, și întrebă:

— Și cine va vorbi astăzi în numele Eurasiei și Africii?

Un englez palid, cu fața trasă și cu un aer de antreprenor de pompe funebre dădu din cap către secretarul Miller, sugerându-i că el ar trebui să vorbească.

— Colapsul universal va începe odată ce agenții noștri vor prelua vânzarea stocurilor și lichidările de cont. Nici Banca Centrală Europeană, și nici Banca Angliei nu vor sprijini piața, asigurându-se că panica se răspândește. Suplimentar, bombele vor cădea în toate orașele-capitală ale Europei. Infrastructura petrolieră europeană, și în special cea rusă vor fi distruse, dar în așa fel încât atunci când Corporația va pune mâna pe putere, vor putea fi rapid reparate. Vorbitorul făcu o pauză, apoi continuă: Chiar înainte de miezul nopții, luni, se va monta un dispozitiv în fața reședinței prim-ministrului indian cu mai mult decât suficientă forță ca să-l ucidă pe el și pe familia sa. Chipurile, o grupare islamistă din Kashmir va revendica acțiunea aruncând Pakistanul și India într-un război de durată. Între timp, am putea isca un război civil în Nigeria. De ceva vreme, am înarmat și finanțat trei miliții rebele. Exporturile de petrol din regiune se vor prăbuși. Vor înceta ajutoare și importurile de hrană. Foametea va deveni omniprezentă pe tot cuprinsul continentului.

— Bun, spuse secretarul, eu voi coordona acțiunile din Statele Unite,

împreună cu membrii comitetului. Toți veți primi ordinele finale direct de la senatorul Kurtz în calitate de reprezentant în exercițiu al comitetului, dar sunt încrezător că nu aveți neclarități asupra nici unui cod și nu vor exista greșeli. Cu toții așteptăm ziua aceasta de foarte multă vreme...

Bărbații din adunare înclinară din cap aprobând solemn înțelegere înainte ca secretarul-general să-și modereze tonul, devenind deodată mult mai precaut în exprimare:

— Domnilor, nu cred că este nevoie să subliniez că nu trebuie să existe abateri de la planurile noastre! Ordinea de desfășurare a evenimentelor este crucială pentru succesul nostru. Nimic, și repet, nimic nu trebuie să se întâmple până când senatorul nu dă comanda. Nu acționați până când nu primiți instrucțiunile finale. Este clar pentru toată lumea?

Se auziră murmure de confirmare.

Secretarul își strânse hârtiile și apoi se ridică în picioare.

— Vă mulțumesc, domnilor, și vă urez succes! Copiii și nepoții voștri vor citi despre voi în cărți. O nouă ordine mondială se va naște din cenușa celei vechi. Trăiască Corporația!

Ședința se terminase, iar delegații începeau să iasă din încăpere, timp în care secretarul Miller se întoarse la scaunul său. Încăperea se goli rămânând doar cel mai de încredere asistent al său, agentul Dixon. Secretarul Miller aștepta ca acesta să închidă ușa, apoi îi făcu semn să ia loc.

Tânărul agent se așeză și puse un teanc de hârtii pe masă.

— Domnule, am făcut cercetările pe care mi le-ați cerut despre senator.

— Continuă, Dixon! Suntem singuri!

Agentul părea cam jenat. Investiga frecvent secretele oamenilor la solicitarea secretarului, dar niciodată nu mai fusese vorba despre un membru al comitetului.

— Ei bine, domnule, se pare că senatorul Kurtz este membru al unei biserici evanghelice extrem de radicale numite Biserica Adevărului Revelat. Are sediul central în congregația sa și a fost membru încă de la naștere. Amândoi părinții provin din familii care au furnizat câteva generații de preoți Bisericii.

Agentul Dixon făcu o pauză să vadă dacă ceea ce spunea el era

acceptabil din punctul de vedere al secretarului Miller.

Secretarul îi făcu semn să continue.

— Senatorul nu face caz de calitatea sa de membru al Bisericii Adevărului Revelat, deși atunci când este întrebat recunoaște acest lucru. În schimb, spune despre sine că este „un creștin devotat”. Totuși, crezurile Bisericii sunt considerate extremiste de către majoritatea creștinilor evanghelici.

Ochii secretarului se aprinseră.

— Ca de exemplu? întreabă el, cu interes. Agentul Dixon trase aer în piept.

— Ei bine, domnule, se pare că Biserica Adevărului Revelat crede din tot sufletul în Armageddon. Așteaptă sfârșitul lumii, de fapt sunt extrem de activ angajați în a-i grăbi venirea. Ei interpretează literal textul Apocalipsei. Când va veni sfârșitul lumii, credincioșii Bisericii vor fi duși în rai, lăsându-ne pe noi ceilalți să participăm la măcelul ultimei bătălii dintre bine și rău.

Secretarul se îndreptă de spate în scaun. Pe moment, simți că se sufocă. Cu siguranță, comitetul nu trebuia să afle nimic despre adevărata credință a lui Kurtz.

Deși conlucrau pentru a obține haosul și distrugerea globală, cu siguranță Corporația nu voia să producă pagube ireversibile, ci doar să schimbe balanța puterii în favoarea sa.

Își dădu seama că agentul Dixon aștepta un răspuns, pentru că îl privea agitat. Își veni în fire. Era timpul să acționeze.

— Mulțumesc, agent Dixon! Ca întotdeauna munca ta a fost exemplară. Sunt convins că nu e nevoie să-ți spun că trebuie să păstrezi aceste informații doar pentru tine. Te rog, pregătește-mi mașina, voi fi sus în cinci minute!

De îndată ce Dixon părăsi încăperea, secretarul Miller se ridică în picioare și se îndepărtă spre dulăpiorul din lemn de tec, din colț. Scoțând o cheie din buzunar, descuie ușile și formă combinația de la seif. Încuietoarea cedă, și ușa de oțel groasă de zece centimetri se deschise în lături. Își vârî mâna și scoase un plic maro aparent inofensiv. Pliindu-l în două, îl puse în buzunarul interior al hainei înainte de a închide și încuia ușile de la seif.

Inima îi bătea cu putere. Își pieptănă părul cu mâinile. Broboane de sudoare i se adunaseră la tâmpile. Aranjându-și haina, scutură din cap

uimit de nesăbuiința acțiunilor sale. Dacă ar fi să se afle ce făcea sau măcar să se bănuiască, n-ar mai apuca noaptea. De fapt, deși regretabil, va trebui să scape de agentul Dixon. Mulțumită meticulozității muncii sale, tânărul bărbat devenise acum indezirabil.

Secretarul Miller se îndreptă spre ușa biroului și își sprijini mâna de clanță. Situația era deprimantă. Singurul gând reconfortant era să știe că cei doi cercetători erau morți.

Hernan șofa de patru ore, disperat să-și ducă în siguranță cei doi pasageri până la granița boliviană înainte de a fi prea târziu. Mergeau pe lângă malul sudic al minunatului lac Titicaca și erau uimiți de mărimea sa extraordinară. În toate direcțiile se vedeau piscurile Anzilor, unele acoperite de nori, altele perfect vizibile pe albastrul mirific al cerului. Pe marginile lacului vegetația era sărăcăcioasă. Trecuseră de mult de altitudinea unde creșteau copaci; solul sărac și frigul aproape constant nu creau un mediu propice plantelor, cu excepția celor mai rezistente. Le arătă scoicile de mare de pe linia malului și urma verde considerabilă lăsată de marea pe stâncile de pe margine, dovada faptului că un uriaș potop ajunsese până sus pe platoul din Anzi - la mai bine de trei mii de metri peste nivelul mării.

Continuă drumul cu o viteză amețitoare până când ajunseră la grandioasele ruine ale citadelei de piatră din Tiahuanaca - orașul pierdut din nori.

Hernan trase vehiculul într-un refugiu la marginea unui drum modernizat, care trecea în apropiere de situl antic, și opri motorul. În față, la numai o oră de mers cu mașina se afla Bolivia, locul unde puteau fi în siguranță. Pe terenul de lângă ei se întindeau ruinele a ceea ce trebuie să fi fost un oraș imens. Edificii uriașe din piatră spartă umpleau peisajul și movile mari piramidale de pământ stăteau mărturia unei preoții de mult dispărute.

— Am vrut să vedeți locul acesta, chiar și pentru o clipă. Este cel mai sacru loc al nostru. În mijlocul acestui oraș în ruine se află un templu îngropat -, înăuntru se găsește un stâlp din piatră roșie. Pe acest stâlp este sculptată imaginea unui bărbat. Bărbatul are barbă. Oricine ar fi acest bărbat, cu siguranță nu a fost incaș.

Rutherford se întoarce și îl privi confuz pe Hernan. Acesta din urmă întrebă retoric:

— Câți indieni care poartă barbă ai văzut tu în Peru? Catherine dădu și ea ușor din cap.

— Este Viracocha, nu-i așa?

— Da! De jur împrejurul acestui oraș străvechi sunt sculpturi de-ale

lui și de-ale însoțitorilor lui. Unele imagini îl înfățișează cu elefanți și cai. În America de Sud nu mai trăiesc elefanți de mai bine de zece mii de ani. Cea mai mare statuie îl prezintă pe Viracocha ca pe un fel de sirenă sau bărbat-sirenă. Jumătatea de sus este om, iar de la brâu în jos este acoperit de solzi, poartă un fel de mantie din solzi de pește.

Rutherford era intrigat, mintea îi zbârnâia.

— Stai așa puțin! Am mai văzut personajul ăsta!

Hernan era nedumerit. Rutherford se întoarse radiind de încântare către el și Catherine. Adăugă entuziasmat:

— Știți ceva mitologia mesopotamiană? Caldeenii, cea mai veche civilizație atestată a lumii?

Hernan negă dând din cap. Catherine la fel. Rutherford explică mai departe:

— Există un semizeu, pe nume Oannes. Arată ca un bărbat, dar poartă haine de pește și este parțial amfibie. Îi învâța pe sălbatici să citească și să scrie, să are pământul și să pună bazele unui guvern civilizat și rațional. În final, pleacă și dispare pe mare.

Catherine era uluită.

— Dar este incredibil! Este din nou ca povestea lui Osiris.

— Și asta nu este totul! Îți amintești de mayași și azteci și de celelalte civilizații străvechi din America Centrală?

Catherine avea vagi amintiri despre azteci, cu piramidele lor și venerarea soarelui. Ridică din umeri și îi făcu semn lui Rutherford să continue. Acesta urmă:

— Mayașii toți credeau într-un personaj numit Kukulcan „șarpele înaripat”; aztecii - în Quetzalcoatl, șarpele cu pene, același personaj, numele diferă puțin. Era o zeitățe cu barbă și pielea deschisă la culoare care se pare că a ajuns în Mexic de pe mare, cândva în trecutul îndepărtat. I-a învățat pe oameni meșteșugurile. Trebuie să fie același personaj. A și dispărut pe mare pe o plută... Motivul pentru care Cortes, conducătorul micuței forțe invadatoare spaniole, nu a fost omorât imediat când a debarcat prima dată la țarm a fost din cauză că Montezuma, regele aztecilor, a crezut, doar pentru că Cortes avea pielea deschisă la culoare și purta barbă, că s-a întors Quetzalcoatl.

Catherine trase adânc aer în piept.

— Este extraordinar! Acum avem patru înfățișări ale acestui straniu bărbat alb cu barbă, toate în patru locuri diferite în lume.

Hernan dădea din cap, foarte impresionat.

— Și aici există dovezi și mai grăitoare, spuse el, care arată că Viracocha a trăit înainte de zorii istoriei. A auzit vreunul dintre voi ceva despre alinierea stelelor cu monumentele străvechi și cum, folosind programe moderne, pot fi calculate datele originale ale construcției?

Catherine și Rutherford confirmară amândoi din cap.

— Păi, pietrele și statuile din Tiahuanaca toate se aliniază perfect într-o anumită zi din trecut. Mulți astronomi și arheo-astronomi au verificat lucrul acesta și este incontestabil...

Catherine îl întrerupse, avidă să afle mai multe.

— Ce dată? Întrebă ea.

— 150000 î.Hr!

Se lăsă tăcerea în timp ce analizau ideea existenței acestor popoare preistorice foarte avansate, care au trudit cu multă inteligență și energie debordantă ca să creeze extraordinarul oraș care se afla azi aici în fața lor. Catherine se întoarse să se uite la cei doi bărbați.

— Dar nu ne este de niciun folos să înțelegem de ce profesorul credea că avem de-a face cu un avertisment. Și, cel mai important, nu ne este de niciun folos să înțelegem de ce există niște forțe atât de hotărâte să mențină aceste informații din trecut ascunse, încât sunt în stare să ucidă oameni nevinovați.

Rutherford și Hernan erau la fel de nelămuriți. Apoi, uitându-se în jur cu îngrijorare, Hernan răsuci cheia în contact, motorul prinse din nou viață.

— Nu mai putem întârzia nicio clipă, spuse el. Am să vă las în grija indienilor aymara, la graniță. Pe aici - de ambele părți ale frontierei - acesta tot este teritoriul lor. Ei o să vă facă rost de vize turistice boliviene false și vă vor duce la La Paz. Cu ajutorul lor veți pleca de aici în viață.

Senatorul Kurtz coborî din elicopter în strălucirea soarelui de după-amiază. Aplecându-se sub zgomotul paletelor rotorului, merse până în capătul celălalt al micuțului eliport și spre peluza enormă de la sediul central al Bisericii Adevărului Revelat.

În timp ce elicopterul se ridică din nou în zbor, senatorul nu se putu abține să zâmbească. Nu se vedea niciun norișor pe cer, aerul era proaspăt și curat și acesta era locul lui preferat de pe fața pământului. Ce ușurare să fii departe de agitația din Washington DC și de activitățile presante de la Corporație. Dar merita efortul: foarte curând profețiile Apocalipsei aveau să se împlinească, iar el se va număra printre cele câteva suflete purtate în înalturi pentru a scăpa de chinurile la care se va număra supus restul omenirii...

La vreo sută și ceva de metri, clădirile nou-nouțe ale Bisericii Adevărului Revelat se înălțau în toată splendoarea lor, cu ferestrele strălucind în soare.

Traversând peluza, senatorul încercă să-și înăbușe un sentiment de mândrie. Își putea asuma mare parte din merite pentru că sporise veniturile Bisericii în ultimii ani până la cele câteva sute de milioane de dolari cât erau în prezent.

Studioul de televiziune din centrul complexului era inima vie a Bisericii. Era în forma unui amfiteatru grec, cu șiruri de locuri ridicându-se de jur împrejur și un podium central unde stătea preotul, sporind intensitatea și atmosfera momentului. Slujbele înflăcărate erau transmise la nivel național, se cereau donații, iar povești miraculoase despre cum Biserica schimbase viețile oamenilor erau spuse chiar de membrii publicului extaziat.

*

*

*

Senatorul Kurtz trecu de recepționar zâmbitor și o luă pe coridoarele ca un labirint, până când ajunse într-o sală de așteptare maiestuoasă. Covoarele groase și mobilierul din piele îi dădeau un aer confortabil ca a unui hotel de cinci stele. Aerul condiționat zumzăia încetisor. Singurul simbol religios, de fapt singurul obiect decorativ de pe pereții de altfel

spartani, era o cruce de lemn agățată lângă o ușă închisă din partea opusă a încăperii. Pe tăbliță era scris „Reverendul Jim White”. Fără ezitare, senatorul traversă cu pași mari încăperea și bătu scurt la ușă. O clipă mai târziu, se auzi mârâitul aspru de după ușă:

— Intră!

Accentul era texan - vocea era energică.

Senatorul Kurtz deschise larg ușa și intră în încăpere. Figura bățăioasă a reverendului îl salută cu un urlet de aprobare.

Reverendul Jim White era scund, cu o constituție robustă. Avea în jur de 50 de ani, un nas turtit de boxer și o frunte lată.

— Domnule senator! Ce surpriză plăcută. Nu mă așteptam să vă văd până mâine. Reverendul se ridică de pe scaun și veni pe lângă birou, iar vocea sa tunătoare de texan umplu încăperea.

Senatorul apucă mâna întinsă, și cei doi bărbați își strânseseră mâinile cu căldură și apoi se îmbrățișară, bătându-se ușor pe spate. Reverendul i se adresă senatorului Kurtz cu titlul său politic mai mult în glumă - se cunoșteau de când erau copii. Împreună puseseră la cale transformarea Bisericii dintr-o sectă obscură într-o forță majoră a mișcării evanghelice. Parcurseseră un drum lung și anevoios împreună și, prin puterea credinței și pură charismă, îi convinseseră pe mii de americani de rând să-i urmeze.

Senatorul Kurtz făcu un pas înapoi și-l măsură pe prietenul său din cap până-n picioare.

— E minunat să te revăd, Jim! Arăți foarte bine! Te-ai folosit de piscină așa cum te-am sfătuit?

Reverendul râse din toată inima.

— Ha! Când am timp... când am timp. Am fost atât de ocupați cu înregistrarea emisiunilor, cu difuzări, cu introducerea de noi membri pe site... abia mai avem timp să gândim. Dar, te rog, ia loc! Vreau să aud totul.

Cei doi bărbați se îndreptară spre două fotolii așezate față în față cu o măsuță de cafea între ele. Expresia jovială a reverendului se schimbă brusc într-una foarte serioasă și își prinse bărbia în mâna dreaptă, cu degete carnoase.

— Deci, ce îmi poți spune? Ne apropiem?

Senatorul Kurtz dădu din cap cu entuziasm și îi comunică vestea bună:

— Jim, cred că am reușit!

Fața reverendului se luminează din nou. Abia își putea înfrâna emoțiile.

— Serios? Chiar crezi că suntem pe punctul de a ajunge la sfârșitul vremurilor?

— Da, Jim, suntem! Nu văd cum am putea fi opriți. Nici că-mi pot dori ca lucrurile să meargă mai bine de atât. Ereziile periculoase ale profesorului britanic au fost șterse din istorie. Și preluarea planificată a Corporației va începe. Am organizat azi ședința de consiliu. Mai sunt câteva zile până la Armaghedon.

Reverendul Jim White făcu ochii mari, cât cepele. În sfârșit, după atâta efort și strădanie, părea că se apropiau de visul lor. Senatorul continuă:

— Voi lua un zbor direct spre Cairo, unde îmi voi stabili baza. Am discutat cu agenții noștri din Israel și sunt și ei gata. Am introdus un minidispozitiv termonuclear în moscheea Al-Aqsa din Ierusalim, pentru a fi detonat în paralel cu criza globală a Corporației. După cum știi, agenții noștri au minat deja Zidul Plângerii, folosind vechea rețea romană de canalizare dezafectată. Când zidul va fi făcut praf, automat israelienii vor comanda forțelor aeriene să bombardeze Mecca. Orientul Mijlociu va fi mistuit de flăcări. Sunt sigur că Israelul va recurge la folosirea armelor nucleare și mă aștept la mai mult de o sută de milioane de victime doar în primele zile. Toate acestea se vor întâmpla la ordinul meu luni dimineață - în zorii echinocțiului de primăvară.

Predicatorul se ridică în picioare și înălță palma dreaptă deschisă, cu degetele desfăcute spre tavanul încăperii sale luxoase. Ochii lui larg deschiși erau împăienjeniți de lacrimi. Cu vocea sa tunătoare strigă cu o bucurie frenetică:

— Slavă Domnului!

Era 7.35 a.m. la hotelul Ruinas, Machu Picchu, când o mașină japoneză nou-nouță se opri cu scârțâit de roți în fața intrării. Făcând notă discordantă în peisaj, printre țăranii modești din Anzi și fundalul maiestuos al munților, ucigașul profesorului Kent și tânărul său complice coborâră din vehicul în curtea prăfuită din fața hotelului.

Cei doi bărbați, fără să piardă vremea, intrară în holul hotelului. În spatele tejghelei de la recepție, ședea un bătrân, iar în colț era o indiancă, ștergând podeaua. Atât recepționarul, cât și femeia care făcea curat își ridicară surprinși privirea. Nu era lucru obișnuit să vezi bărbați la costum și conducând vehicule nou-nouțe în Machu Picchu și, oricum, în Peru toată lumea, de la cel mai mic copil până la ultima babă, știa că nu trebuia să stai în calea unor astfel de oameni. Femeia își propti mopul de perete și dispăru rapid pe coridor.

Asasinul se întoarse către complicele său și-i vorbi. Avea o voce guturală și plină de frustrare și dezgust.

— Îți spun eu, i-am ratat...

Complicele părea îngrijorat. Mărșălui spre recepție și se stropși la recepționar:

— Vreau să văd registrul de noaptea trecută. Rapid!

Bătrânul, îngrozit, bâjbâi prin registrul de rezervări legat în piele, încercând cu degetele lui noduroase să-l deschidă la pagina care trebuia.

Tânărul agresor interveni:

— Dă-mi-l mie, moșneag tâmpit!

I-l smuci din mână și începu să dea paginile. Câteva secunde mai târziu, trecea cu arătătorul mâinii drepte peste numele a doi oaspeți: Donovan și Rutherford! Cu o înjurătură crâncenă, își ridică privirea și întrebă:

— OK, bătrâne, unde au plecat? ¿*Dónde están los gringos*? Ochii bătrânului recepționar se făcură mari de frică, nu înțelegea nimic. Se dădu înapoi, îndepărtându-se de tejghea și dispăru prin cadrul ușii din spatele barului. Tânărul ridică blatul tejghelei de la recepție și merse după el. Bătrânul se trăsese lângă perete de frică și bolborosea ceva de nedeslușit într-un dialect indian. Tânărul își pierdu răbdarea. Începu să

urle:

— Unde sunt Donovan și Rutherford? *¿Dónde están Donovan y Rutherford?*

Recepționarul căzu în genunchi și se aplecă de parcă aștepta o lovitură. Într-o engleză stricată bolborosi:

— *Señor*, cei doi străini au plecat în timpul nopții.

— Unde, unde au plecat?

— Pe drumul spre Bolivia.

Tânărul sări și-l apucă pe recepționar de guler.

— Erau singuri? Cu cine erau?

— Da, *señor!*... da, *señor!* Erau cu un prieten, cineva care a mai fost aici. *Señor Flores!*

Asasinul li se alăturase acum. Își țuguie buzele scârbit.

— Știu că sunt urmăriți. Trebuie să ne mișcăm repede! Tânărul îl aruncă la podea pe recepționar, și cei doi bărbați ieșiră ca vijelia din hotel.

După ce Catherine și Rutherford coborâră din mașină la granița boliviană și se scutură de praf, Hernan arătă spre un loc în spatele barăcii ce reprezenta punctul de control, în direcția unei mașini de teren izolată, parcată chiar de cealaltă parte a graniței.

— Aceea e mașina voastră. El o să vă ducă la La Paz în cel mai scurt timp. Îl cheamă Quitte, nu vorbește nicio boabă de engleză. O să vă ducă acasă la el în La Paz. De acolo vă puteți planifica singuri plecarea.

Hernan își puse mâinile la gură și strigă în direcția vehiculului imobil:

— *Hola, Quitte, estoy aqui con mis amigos. ¡Vamonos!*

Ușa șoferului se deschise, și un indian scund și zâmbitor coborî. Le făcu semn cu mâna, și Hernan îi întoarse gestul.

Hernan apoi se întoarse și le vorbi pentru ultima dată. Ochiul îi erau scânteietori și fiecare mușchi și fibră a corpului său păreau să-i zorească, în dorința de a-i vedea reușind în ce-și propuseseră.

— Prieteni... mult noroc! O fixă pe Catherine cu privirea lui stăruitoare. Și aveți grijă!

Catherine simți cum i se pune un nod în gât. Avea un presentiment cumplit cum că urma să se întâmple ceva.

— Nu poți veni cu noi la La Paz; stăm liniștiți vreo câteva zile?

Hernan zâmbi și scutură din cap.

— Nu, Catherine, trebuie să mă întorc la familia mea, încă suntem în doliu, trebuie să fiu cu ei.

Și zicând asta, se îmbrățișară, apoi Catherine se îndepărtă, cu lacrimi în ochi. Rutherford întinse călduros mâna cu Hernan.

— Mulțumesc pentru tot! Îți promit că vom face tot ceea ce putem, de dragul lui Miguel și al profesorului, vom scoate adevărul la iveală și-l vom opri pe Ivan Bezumov.

Hernan se aplecă și-l îmbrățișă pe englez.

— James, ai grijă de tine și de această doamnă frumoasă! James îl strânse cu căldură în brațe pe indianul vânjos și apoi se despărțiră în sfârșit.

În clădirea Sotheby's de pe York Avenue, sediul din Manhattan al faimoasei case de licitații, o tânără atrăgătoare și cochetă îl conduse pe secretarul Miller într-o cameră întunecată, fără ferestre. Femeia întinse mâna cu manichiură perfectă după tocul ușii, găsi întrerupătorul, și încăperea fu inundată de lumină.

— Aceasta este sala de hărți! După cum vedeți, nu sunt geamuri, așa încât nu există niciun risc ca lumina naturală să deterioreze vreo piesă. Luați loc, vă rog! Pe pereți avem câteva exponate din colecția noastră care v-ar putea interesa. Domnul Silver o să coboare într-un minut!

Secretarul făcu ochii roată prin încăperea mare, elegantă. În mijloc, se afla o masă de conferințe, înconjurată de scaune din piele, confortabile. Deasupra mesei, o lampă tehnică modernă era suspendată din tavan, dând posibilitatea de a fi înălțată sau coborâtă în orice direcție. Pereții erau plini cu hărți înrămate.

Tânăra continuă:

— Cea de acolo este făcută de Cristofor Columb, harta originală a primei lui călătorii spre America. Este literalmente neprețuită, de aceea este protejată cu un geam anti-glonț, într-o ramă din oțel inoxidabil, montată în structura clădirii. Îi adresă vizitatorului un zâmbet alb ca de reclamă și-l întrebă: Vă pot servi cu ceva, ceai sau cafea?

Secretarul Miller mârâi drept răspuns:

— Nu, mulțumesc! După cum spuneam, nu sunt un cunoscător și cred că exemplarul meu este o copie, nu originalul. Vreau doar să fie identificat!

În momentul acela, tânăra care rămăsese tot în cadrul ușii se întoarse în loc:

— A! Iată-l!

Byron Silver, o autoritate recunoscută pe tot globul în domeniul cartografiei antice, intră în sală. Era un bărbat de aproape 60 de ani, dar arăta mai în vârstă. Purta un costum în trei piese, cu dungi subțiri, și era aproape chel. Fața uscățivă și tenul palid trădau anii petrecuți în semiîntinericul bibliotecilor vechi, studiind hărți și manuscrise. Bărbatul întinse mâna să-și întâmpine musafirul.

— Bună ziua! Bănuiesc că sunteți domnul Miller.

— Da! Mulțumesc că m-ați primit fără o programare, domnule Silver!

Anticarul zâmbi servil și începu cu o voce prețioasă, ce părea fină ca mătasea:

— E în regulă! Pentru cineva care cunoaște valoarea priceperii mele și este dispus să plătească pentru asta, așa cum sunteți dumneavoastră, cu drag sunt gata să încep lucrul fără preaviz.

Tânăra părăsi încăperea, închizând ușa încetișor. Silver arătă spre masă:

— Ce ziceți? N-are sens să mai așteptăm.

Secretarul Miller merse la masă, își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase plicul maro. Îl deschise cu băgare de seamă, extrase o singură coală de hârtie cu o hartă pe ea și o așeză pe masă. Silver se încruntă. Căută în buzunar o pereche de ochelari și îi puse rapid pe nas, apoi întinse mâna și aprinse lustra ca să o potrivească într-o poziție chiar deasupra hărții. Secretarul Miller îl urmărea ca un uliu, disperat să-i afle părerea. După o clipă, Silver ridică privirea și își scoase ochelarii.

— Ei? Știți ce este?

Silver dădu din cap cu un aer înțelept.

— Da! Este o copie a hărții Piri Reis. Știți ce înseamnă asta?

Secretarul Miller clătină din cap iritat. Silver continuă:

— Este o hartă făcută de un amiral turc, pe nume Piri Reis, în Evul Mediu. Are la bază niște hărți vechi - mult mai vechi - sau cel puțin așa ne spune el, din dorința de a fi de ajutor flotei turcești, în eventualitatea în care navigau pe oceanele din sud.

Secretarul Miller era pierdut. Care era legătura? De ce voise senatorul să-l omoare pe profesor și de ce îi ceruse în mod expres să distrugă harta?

Dar Byron Silver îl trezi la realitate, încheind explicația:

— Cartografiază partea continentală a Antarcticii și arată că este un teritoriu fără ghețuri. Prin urmare, harta aceasta este o curiozitate, un obiect de colecție.

— Vrei să spui că harta cartografiază cu precizie Antarctica? Cum e posibil așa ceva? Corectați-mă dacă greșesc, dar nu este complet acoperită de gheață?

Byron Silver zâmbi.

— Ei, nu știe nimeni! Dar tocmai de aceea harta este prețioasă, pe

lângă valoarea ei istorică, de necontestat. Colecționarii adoră obiectele învăluite în mister. Oricând avem norocul să dăm peste asemenea artefacte precum harta Piri Reis, suntem extrem de interesați.

Byron Silver întinse mâna să stingă lumina și pe un ton aproape absent spuse:

— Desigur că adesea primim reclamații din partea clienților care sunt, cum să mă exprim, înclinați să interpreteze literal textele religioase ad literam.

Secretarul Miller îngheță.

— Ce? De ce?

Byron Silver se întoarse repede să se uite la el, simțea încordarea din vocea clientului său.

— Păi, vreau doar să spun că unii oameni nu sunt de acord cu artefactele care pun sub semnul întrebării poveștile biblice.

Secretarului Miller îi îngheță sângele. Se uită îngrozit la hartă. Așadar, profesorul nu reprezentase niciodată vreo amenințare la adresa Corporației. Era perfect clar că senatorul se folosise de rețeaua de agenți a Corporației pentru a-și atinge propriile scopuri. Acesta era un lucru fără precedent. Oare până și secretarul Miller fusese doar o unealtă în planurile senatorului? Era oare întreaga Corporație pe punctul de a fi deturnată pentru a încuraja scopurile religioase ale senatorului?

Secretarul Miller nu mai putea discuta posibilitățile, dar trebuia să cerceteze. Se dăduse deja unda verde să se atingă scopul Corporației pentru luni dimineața, dar el încă mai putea să intervină în aceste planuri.

Va trebui să-l înfrunte pe senator față în față, dar va trebui să-și aleagă bine momentul, altfel va sfârși foarte curând asemenea profesorului Kent.

În timp ce mașina cobora pe șoseaua sinuoasă și amețitoare de la Alto Piano spre capitala boliviană, Catherine și Rutherford erau pierduți în propriile gânduri. Zâmbitorul și energicul Quitte conducea cu îndemânare și viteză.

Catherine se uita la peisajele vaste ale văilor și piscurilor muntoase și se gândea la profesor, întrebându-se ce-ar fi făcut el în acea situație. Îi ducea dorul, îi lipseau solemnitatea și bunătatea lui. Rutherford, care tot medita în tăcere de ceva vreme, admira priveliștea spectaculoasă a Anzilor. Se încruntă și se uită în continuare pe fereastră, ochii străbătând peisajul ca și când se aștepta să găsească acolo răspunsuri. Apoi, pe neașteptate, se întoarse spre Catherine.

— Ți-amintești legenda lui Ghilgameș?

Se priviră în ochi. Rutherford își ridică sprâncenele optimist. Catherine scutură din cap, Rutherford își schimbă poziția să se poată uita la ea cu mai multă ușurință și continuă:

— Stă la baza poveștii lui Noe din Biblie. Prima sa atestare este în inscripțiile cuneiforme datând din jurul anului 2000 î.Hr. Dar probabil este mai timpurie decât originea sa. Ghilgameș era regele orașului Uruk din Sumeria și ne spune cum a întâlnit un alt rege numit Utnapiștim care trăise înainte de potop. Utnapiștim fusese avertizat de unul dintre zei că avea să vină un potop, și astfel a construit un vas, a adus la bord diverse specii de animale și tot felul de semințe. A urmat o furtună uriașă și apoi nu mai era nimic decât apă cât puteai vedea cu ochii. Utnapiștim a dat drumul unei porumbește... Catherine strigă:

— Dar este ridicol. Adică autorii Vechiului Testament au copiat povestea cu punct și virgulă...

— Și de ce nu? Este o poveste bună. Putem presupune că Utnapiștim a fost un simbol, un singur personaj care a supraviețuit potopului. Altfel, rasa umană n-ar mai fi putut să crească la dimensiunea pe care o are azi. Aceste mituri sunt consemnări grafice despre un cataclism care aproape i-a distrus pe străbunii noștri. Rasa umană a fost aproape nimicită.

— Vai, dar ce idee!

— Da, cumplit, dar este singurul motiv pentru care această poveste

înfiorătoare stă în centrul atâtor culturi. Este cea mai timpurie amintire a omenirii ce a putut fi împărtășită... și există multe alte descrieri ale distrugerii care implică foc și cutremure, și geruri, și par să coincidă cu poveștile despre potop. Scrierile sfinte zoroastriene, de exemplu.

Catherine se încruntă.

— Zoroastrienii... cine sunt aceștia?

— Sunt adepții profetului Zoroastru sau Zarathustra după cum mai este cunoscut. Încă mai sunt - deși în viață au rămas doar câteva sute de mii - majoritatea în Bombay în India. Zoroastru se spune că a avut o revelație de la Dumnezeu...

Catherine văzu o paralelă.

— Deci este precum Mohammed pentru musulmani sau Moise pentru evrei?

— Da! Doar că Zarathustra este mai vechi, el a trăit cândva înaintea anului 2000 î.Hr. Zoroastrienii, care consideră că nația lor s-a născut în nordul Rusiei, cred că într-o zi diavolul s-a hotărât să distrugă Airyana Vaejo - Edenul zoroastrian, undeva în Siberia. În loc să-l inunde, l-a înghețat. Scripturile spun cum un tărâm cândva frumos a fost acoperit de zăpadă și scufundat în iarna veșnică.

Catherine asculta cu interes.

— Aceasta este o soartă foarte concretă - nu genul de poveste pe care s-o inventezi.

— Da, și chiar și vikingii au ceva asemănător. Rutherford se înflăcăraseră. Ei cred că a existat o vreme când se părea că pământul avea să cadă într-un abis de haos etern. Recoltele au fost distruse, a izbucnit războiul, și totul s-a acoperit cu *zăpadă*. După vremea rece, pământul a luat foc, transformându-se într-o imensă minge de foc. Totul până la ultima suflare de viață a fost ars. Și, în cele din urmă, ca și cum pământul n-ar fi suferit destul, mările s-au ridicat și au acoperit totul cu o pătură de apă.

Zicând acestea, Rutherford își împreună mâinile. Catherine reflectă asupra teribilei viziuni a vikingilor.

— Problema este că nicăieri, în niciunul dintre miturile pe care tocmai le-ai povestit, nu ni se spune ce anume a provocat acest dezastru global. Dacă nu cunoaștem cauza, atunci cum putem evita aceeași soartă?

Rutherford începu a gândi cu voce tare.

— Și totuși, profesorul era convins că este exact ceea ce spune mesajul

secret.

— Poate ar trebui să privim problema dintr-un alt unghi.

— Ce vrei să spui?

— Păi, decât să ne bazăm doar pe abilitatea noastră de a interpreta mituri pentru a descoperi ce a distrus ultima lume, de ce să nu căutăm noi o altă dovadă a monumentalului cataclism? Dacă folosim surse geologice reale sau fosile drept dovadă, ar trebui să putem descoperi o asemenea perioadă dramatică din istoria pământului. Am putea combina datele tehnice cu miturile - am putea chiar să aflăm cu precizie când a pierit ultima lume, spuse Catherine. Rutherford dădu din cap încurajator.

— Dar aceasta o să ne ajute să înțelegem de ce a pierit? O să ne ajute să înțelegem avertismentul?

— Absolut! Gândește-te! Dacă vom ști mai multe despre cataclismul de atunci, ne va fi mai ușor să intuim care au fost cauzele. Ochii lui Catherine se aprinseră și lovi scaunul din față cu podul palmei. Exclamă: Von Dechend!

Rutherford dădu hotărât din cap.

— Da, desigur, perfect! Și știm că putem avea încredere în el... Trebuie să ne întoarcem la Oxford. Acum!

*

*

*

Hernan își conducea vehiculul pe drumurile pustii din Alto Piano, înapoi spre Cuzco. Fusesse într-o stare epuizantă de șoc de la moartea fratelui său; nimic nu mai părea real. Deși se temuseră că erau în pericol, când venise lovitura, nu îl găsisese pregătit. Cu apariția acestor străini, simți deodată că mai exista o fărâmbă de șansă.

„Și-atunci moartea profesorului Kent și a lui Miguel nu vor fi fost în zadar.” Se gândea cum Catherine și Rutherford vor reuși să scape și vor avea curaj să răzbată mai departe. „Trebuie să reușească.” Tocmai atunci observă o mașină în față, parcată de-a curmezișul drumului. De ambele părți ale drumului terenul era accidentat, cu fâgașe și bolovani: impracticabil.

Mașina lui se opri la câțiva metri de vehiculul staționat. Un caucazian robust, cu ochelari de soare și costum negru, coborî din spate. Hernan se uită cu groază cum bărbatul ridică un pistol și-l îndreaptă prin parbriz, drept spre capul lui.

Într-o fracțiune de secundă, Hernan înțelese ce se întâmplă. Apăsă

tare pe accelerație și țâșni înainte izbind mașina imobilă cu un zgomot înfiorător, făcându-l pe bărbat să sară în lături și pentru o clipă să-și piardă ținta. Hernan forță mașina în marșarier și dădu să apese piciorul pe accelerație din nou până în podea, dar în clipa aceea prinse cu privirea pistolul unui al doilea bărbat, ațintit spre el, la mai puțin de un metru de ușa șoferului.

Deodată, se auzi un zgomot cumplit de împușcătură, și Hernan simți o durere agonizantă care-l lăsă lat pe scaunul de lângă șofer, cu respirația întretăiată. Părea că oxigenul nu-i mai ajunge în plămâni. Simțea totul umed în jur. Înșfăcând volanul cu mâna dreaptă, încercă să se ridice în capul oaselor, dar alunecă neputincios la loc.

Auzi ușa pasagerului din față deschizându-se și simți cum o mână îi pipăia hainele ude.

O voce spuse:

— Mda, el e, dar ei nu-s aici. Apoi o a doua voce:

— OK, să mergem! O să-i prindem din urmă. Ia-i actele și mobilul.

Termină-l!

Hernan, gemu de durere și șoc, încercă în zadar să se ridice în șezut. Se gândi la fratele său. Se gândi la Rutherford și Catherine, și-i văzu în minte stând singuri în noapte. Încercă să strige la ei, dar era prea târziu...

Pe eliport la Biserica Adevărului Revelat, un model civil al forței aeriene a Statelor Unite, un elicopter de atac Apache cobora ca o lăcustă uriașă, cu palele rotorului făcând o larmă infernală.

Senatorul Kurtz și reverendul Jim White stăteau în ușa catedralei. Mai schimbară câteva vorbe, apoi cei doi se îmbrățișară și-și luară rămas-bun. Călătoria se apropia de sfârșit. Amândoi se gândeau la cât de departe ajunseseră: construiseră biserica aproape din nimic, era cu adevărat un miracol.

Senatorul traversă hotărât peluza, ducând o mică servietă. Pe măsură ce se apropia de elicopter, adoptă instinctiv o poziție ghemuită și, grăbindu-se spre eliport, trecu rapid pe lângă doi mașiniști, urcă treptele retractabile și intră în burta aparatului. Ușa fu rapid închisă în urma lui, și, cu un aer nerăbdător, își aranjă părul ciufulit. Din veranda bisericii, reverendul Jim White privea cum elicopterul urca în aer și se îndepărta. Toate speranțele sale de a aduce mântuirea poporului ales plecau odată cu senatorul. Se întoarse cu spatele la peluză și dispăru în umbra sanctuarului bisericii pentru a se întoarce la rugăciuni.

*

*

*

Interiorul elicopterului era departe de austeritatea omologului său militar. Combinația de negru-verde mat fusese complet schimbată. Pereții erau îmbrăcați în lambriuri de lemn și monitoare video, cutiile de muniție și băncuțele militărești din oțel fuseseră înlocuite cu banchete din piele. Un birou din stejar era așezat la unul dintre capetele fuzelajului lung de optsprezece metri, iar în spatele lui se afla un scaun confortabil din piele.

Imediat ce ușile izolate fonic fură închise, se instalează o liniște miraculoasă. Senatorul se așează la birou și scoase un telefon subțire dintr-un buzunar interior al hainei. Se folosi de funcția de apelare rapidă a numărului și puse telefonul la ureche. În timp ce aștepta să se facă legătura, privi silueta sediului Bisericii Adevărului Revelat micșorându-se în fața ochilor săi, până când ajunse să nu mai fie nimic altceva decât o colecție micuță de puncte albe pe vasta întindere, ca o

pânză de tablou a peisajului.

Însă mintea îi era în altă parte. Era vineri după-amiază. Încă două zile, și apoi victoria va fi asigurată.

Se făcu legătura. O voce feminină răspunse repede.

— Da, domnule, operațiuni globale!

Senatorul se lăsă pe spate în scaunul său, având figura contorsionată de concentrare. Cu un șuierat spuse:

— Dă-mi-l pe secretarul Miller. Sunt senatorul Kurtz! Vocea asistentei de la recepție deveni brusc agitată:

— Da, domnule! Imediat, domnule!

Trecură câteva minute de tăcere, și apoi vocea femeii se auzi din nou în telefon, de data aceasta cu un ton distinctiv de frică.

— Îmi pare rău, domnule! Secretarul Miller este ocupat pentru moment.

Senatorul Kurtz se înnegri de furie.

— Ascultă bine, domnișoară! Vreau să te ridici de pe scaun și să mergi la domnul secretar în clipa asta, iar, dacă nu iau legătura cu el în următoarele zece minute, pe dumneata voi da vina!

*

*

*

Secretarul Miller începea să simtă tensiunea. Stând în biroul său, dădu îngrijorat din cap și își studie telefonul. Asistenta de la recepție îl tot bătea la cap. Înjură cu foc și apoi formă numărul și puse telefonul la ureche. Răspunse imediat. Își schimbă poziția pe scaun, era și mai încordat. Până când nu-l va confrunta pe senator, cu siguranță nu avea de gând să nu se supună ordinelor. Ar ridica semne de întrebare. Încă doi nevinovați morți, dacă într-adevăr erau nevinovați, nu se aflau în niciunul din planuri. În orice caz, era destul de posibil ca profesorii universitari să fi aflat prea multe despre Corporație. Propria siguranță și integritatea Corporației trebuiau puse pe primul loc.

— Fii atent la mine, spuse senatorul Kurtz. Peru a dat-o-n bară. Căutăm doi indivizi. Unu, James Rutherford, de naționalitate britanică, 30 spre 40 de ani. Doi, Catherine Donovan, de naționalitate americană, 20 spre 30 de ani. Ai priceput? Ia imediat legătura cu Marea Britanie. Fă rost de numerele de telefon ale acelor doi oameni, trece-i în capul listei de operațiuni în Lima și La Paz și localizează-i imediat. Îi vreau uciși pe loc! Acum aceasta este prioritatea globală. Sună-mă de îndată ce-ai terminat!

Casa familiei lui Quitte era un apartament într-un bloc-turn de zece etaje, în centrul capitalei La Paz. Parcară afară, pe strada îngustă și plină de gropi. Mai erau alte câteva mașini de ambele părți ale drumului; toate arătau de parcă apucaseră și vremuri mai bune. Quitte îi conduse spre intrarea în clădire. În timp ce împingea să deschidă ușile duble șubrede, fură întâmpinați de mirosul puternic de chilio prăjit. Pe partea stângă a holului micuț, era un lift. Pe partea dreaptă, era o scară dărăpănată din piatră, șerpuiind spre etajele superioare. Quitte continua să vorbească și gesticula în sus cu degetele. Rutherford își întinse gâtul, urmărind cu privirea traseul balustradei cum urca în zigzag spre un luminator soios, deasupra celor zece etaje. Zâmbi, întorcându-se către Catherine.

— Cred că asta înseamnă că liftul nu funcționează.

Își ridicară rucsacurile pe umeri și îl urmară pe indian, în sus pe treptele năucitoare.

Interiorul apartamentului fu o surpriză plăcută după mizeria din stradă și atmosfera deprimantă de pe hol. Ușa de pe palier se deschidea într-un coridor scurt care dădea într-un salon destul de mare. Mai era și un balconaș, în care abia de puteau încăpea două scaune, dar camera era luminoasă și aerisită, deoarece, de ambele părți ale ușii balconului, peretele era de sticlă. Vederea era spre strada din fața clădirii. Din micuța încăpere centrală se făcea un culoar ce ducea spre trei dormitoare și o baie.

Toate piesele de mobilier erau îmbrăcate în materiale indigene, foarte colorate și majoritatea din lemn sculptat. Peste tot în jur se zăreau împrăștiate jucării, și pe masa mare din lemn, ce părea să fie masa de familie, erau vase și tacâmuri rămase de la micul dejun. Era clar că nu o duceau prea bine, dar făceau tot ce puteau din resursele sărăcicioase, iar apartamentul avea un aer primitiv. Catherine zâmbi către Quitte.

El îi zâmbi la rândul-i cu căldură, apoi îi conduse pe culoar către unul dintre dormitoare, unde își lăsară bagajele. Le arătă micuța bucătărie și niște cafea proaspăt măcinată, și prin gesturi multe le dădu de înțeles că va pleca timp de o oră, apoi țâșni afară.

* *

După ce Catherine încuie ușa în urma lui Quitte, oftă ușurată.

— James, pentru prima dată de ceva vreme mă simt aproape în siguranță! Își deschise telefonul și încercă să formeze numărul de mobil al lui Hernan: O să-l sun rapid pe Hernan să-i spun că suntem bine.

Rutherford luă o gură de cafea și-și puse ferm coatele pe masă. Era obosit. Rupt de oboseală.

Telefonul sună o dată, apoi de două ori și apoi pentru a treia oară. Deși se ținea tare, Catherine simțea cum i se întoarce stomacul pe dos.

Deodată, telefonul se opri din sunat. Răspunsese. Ușurată, Catherine își salută prietenul:

— *¡Hola!* Hernan, eu sunt!

La celălalt capăt era liniște. Repetă:

— Hernan? Ești acolo? Alo?

Era zgomotul făcut de cineva care bâjbâia la telefon, și apoi nu se mai auzi nimic, ca și cum închisese brusc. Catherine și Rutherford se uitară unul în ochii celuilalt; amândoi se gândeau la același lucru, dar niciunul nu voia să-l admită.

* *

Undeva sus, într-un birou nou-nouț la etajul șaiszeci și cinci al celui mai nou zgârie-nori din La Paz, un bărbat scund și gras ședea așezat la un birou și purta căști pe urechi. Biroul era luminos, surprinzător de luminos, datorită pereților de sticlă. De jur împrejurul lui, erau aliniate tot felul de echipamente electronice, monitoare TV și harduri de calculator.

Priveliștea care se zărea prin imensele ferestre era panoramică. Mai jos, un nor de ceață și fum maroniu acoperea La Pazul, ca o pătură. Străzile mizere fremătau de viață. Mașini mici aglomerau arterele principale, și oameni și mai mici fugeau de colo-colo pe asfalt.

Bărbatul scund și gras era îmbrăcat cu o cămașă albă la care atârname o cravată slinoasă, bleumarin. Pete mari de transpirație îi tot apăreau la subsuori. Nu transpira din cauza căldurii - toate birourile aveau aer condiționat. În spatele lui, chiar lângă umărul lui, stătea asasinul profesorului, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare și arborând un aer profund disprețuitor. Bărbatul gras își tot trăgea căștile de pe urechi, încurcându-le la ceafă, și cu înfrigurare mâzgălea ceva pe o bucățică de

hârtie de lângă tastatura calculatorului de pe birou. Se ridică de pe scaun, rupse prima pagina din topul de bilețele și, fluturând-o pe deasupra capului, începu să strige:

— Șefu'! Șefu'! I-am prins...

Occidentalul smulse hârtia și citi adresa. Cu mâna stângă scoase un telefon mobil din buzunar și deschise clăpița. În timp ce studia bucățița de hârtie, puse telefonul la ureche. O clipă mai târziu, vorbea. Era încrezător. Rosti cuvintele mârâindu-le:

— I-am prins. Să mergem!

Cu un efort de a-și distrage atenția de la gândurile rele, Catherine se plimba prin cameră. Rutherford se prăbuși pe canapea, iar ea scoase un Atlas din bibliotecă. Se așeză la masă, îl deschise și începu agale să răsfoiască paginile lucioase. Ochii i se opriră pe o hartă a lumii ce se întindea pe o pagină dublă. În timp ce o cercetă, rosti șoptit, ca pentru sine:

— Longitudinea diverselor localități antice. Catherine își schimbă poziția pe scaun. Se încruntă, apoi se aplecă peste hartă și o studie cu toată atenția. Inima începu să-i bată nebunește din nou în timp ce acel sentiment familiar începu s-o acapareze din ce în ce mai mult; sentimentul că privește în imensa gaură neagră a trecutului și că din adâncimile sale de neînțeles i se tot trimiteau semnale; semnale la fel de vechi ca timpul însuși.

— James, James, trezește-te!

Catherine îl zgâlțâi cu furie pe Rutherford. El mormăi, încă pe jumătate adormit.

— Ce? Ce este? Sunt frânt.

— Aproape că nu-mi vine să cred. Implicațiile sunt mult prea ciudate, dar... aici... vino să vezi!

Catherine își luă pixul și începu să deseneze metodic pe hartă.

Rutherford veni lângă ea, se așeză la masă și o urmări fascinat.

— Ce faci?

— O să vezi. Privește numai! Acum, închipuie-ți că primul meridian nu este la Londra, ci la Gizeh, în Egipt - la Marea Piramidă, de fapt -, exact așa cum a spus Bezumov.

Catherine continuă să deseneze poziții longitudinale ale tuturor locațiilor, notând Gizeh ca meridianul zero.

— Uite, Kathmandu este la exact cincizeci și patru de grade est de Gizeh. La cincizeci și patru de grade est de Kathmandu se află insula sacră Yap. Angkor Wat este la exact șaptezeci și două de grade est de Gizeh și Nan Madol este la exact cincizeci și patru de grade est de Angkor. E aproape incredibil. Yap și Nan Madol sunt niște puncte minuscule în ocean. Uite! Chiar și Raiatea este la exact o sută opt grade est de Gizeh.

Catherine ridică privirea și se uită în ochii lui să vadă dacă pricepuse. Nu vezi? Toate sunt numere întregi, ceea ce este destul de remarcabil, dar ceea ce este și mai ciudat este că sunt divizibile cu șase sau doisprezece. Nu prea are cum să fie o întâmplare.

Rutherford studie harta și începu să priceapă implicațiile acestei noi descoperiri alarmante.

— Vrei să spui că toate aceste locuri antice au fost în mod special poziționate în conformitate cu un plan global?

Ochii lui Catherine scăpărau.

— Da! Și spațiile între locuri sunt foarte interesante: 54, 72 sunt numere de precesiune.

— Precesiune? se miră Rutherford.

— Ce știi despre astronomie și mișcarea planetei noastre?

— Nu prea multe. Știu că pământul se învâрте în jurul axei sale o dată la douăzeci și patru de ore. Știu că încheie o rotire orbitală completă în jurul soarelui cam la fiecare trei sute șaizeci și cinci de zile și mai știu că are o înclinație față de planul ecliptic și că înclinația variază... oscilează între douăzeci și unu și douăzeci și patru de grade, o oscilație completă durează patruzeci și unu de mii de ani.

— Bun... aaa, mai există o mișcare pe care o face planeta noastră. Axul în sine se rotește înapoi, în direcție opusă față de deplasarea de rotire a planetei.

— Cum adică?

— Închipuie-ți pământul ca fiind un titirez care se învâрте în jurul soarelui. Se rotește pe propria axă, înconjoară soarele, își schimbă grațios înclinația și în cele din urmă axul său se învâрте ușor în direcție opusă față de deplasarea de rotire. Această rotire spre înapoi se numește precesiune. Chestia este că toate aceste mișcări sunt perfect regulate. Aceasta este una dintre plăcerile de a fi astronom. O rotație completă a axului durează 25 776 de ani.

Rutherford dădu din cap.

— Foarte frumos. Dar cei din Antichitate știau despre precesiune? Dacă se petrece atât de încet, ar fi durat generații ca să poată observa vreo mișcare semnificativă.

— Personal, nici pe departe nu m-aș fi gândit vreodată că în Antichitate se cunoștea noțiunea de precesiune, înainte de a începe această excursie, dar acum încep să-mi pun întrebări. Punctul de vedere

clasic este că Hipparchus, un astronom grec, a strâns informații din Alexandria și Babilon. Când le-a comparat exista o diferență în poziția stelelor și așa a apărut ideea de precesiune. Poate că nu a fost primul; poate că doar ideea de precesiune fusese uitată. Rutherford făcu o grimasă.

— Bine, lucrul acesta tot nu explică de ce. De ce să facă anticii vreo referire la precesiune? Ce semnifică asta?

Catherine rămase tăcută pentru un moment.

— Uite, când mi-am dat seama că numerele de precesiune păreau să joace un rol important în poziționarea acestor monumente, mi-am amintit că unul dintre numerele principale de precesiune tot apare în miturile pe care le cercetăm noi.

— Serios? Care dintre ele?

— Păi, ai spus că Osiris a fost ucis de șaptezeci și doi de conspiratori și sunt șaptezeci și două de temple la Angkor Wat - eei, deși nu se poate afirma categoric, șaptezeci și doi este principalul număr precesional. Durează șaptezeci și doi de ani ca pământul să străbată un grad pe axul său. Poate că mai sunt și alte fenomene.

Rutherford făcu ochii mari de exaltare.

— Dumnezeuule, ai perfectă dreptate. 72! Asta trebuie să fie. Mai avem puțin și descifrăm codul.

Rutherford nu fusese niciodată mai alert. Minteia lui se întrecea să facă legături între toate miturile antice pe care le cunoștea.

— Mai sunt și alte numere de precesiune? Sau șaptezeci și doi și celelalte care au doisprezece ca bază sunt singurele?

Catherine se gândi puțin și spuse:

— Nu, deloc... mai sunt și altele: 1 080, 2 160, 4 320...

— Stai! Care era ultimul?

— Numărul de ani care durează să treacă prin casele zodiacului: 4 320.

Rutherford arăta de parcă ar fi văzut o fantomă.

— E incredibil, absolut incredibil! Catherine îl apucă de braț.

— Ce?

Ochii lui scânteiau de exaltare.

— Cel mai vechi text mistic hindus, Rigveda, are 10 800 de versuri, și întreaga lucrare are exact 432 000 de silabe. În gematrie, cheia o reprezintă întotdeauna ordinea numerelor - nu contează dacă există zerouri după. Codul trebuie să fie global, aici este textul central al religiei hinduse care păstrează cu sfințenie două numere de precesiune în propria structură.

Rutherford se întoarse și se uită în ochii lui Catherine. Era toată un rânjel.

— Asta este: i-am dat de capăt. Deja adulmecăm codul. Unde mai apar numerele acestea?

— Peste tot. De parcă toate aceste mituri sunt făcute anume să ne reamintească de aceleași numere, ca și cum povestea ar fi diferită în diverse locuri. Cartea mistică a evreilor se numește Cabala. Pentru a ajunge la *ain soph* sau Dumnezeu, omul trebuie să meargă pe șaptezeci și două de cărări. Și Berossus, istoricul babilonian care l-a descris pe Oannes, spune că înainte de potop a existat o linie de regi care a stăpânit Babilonul, iar domnia lor a durat timp de 432 000 de ani. Și ce este și mai important, Berossus ne spune că de la începuturi până la potop s-au scurs 2 160 000 de ani: 2 160 este timpul necesar pământului să treacă printr-o casă a zodiacului, nu-i așa?

— Da, exact!

— Și în gematrie! Îți amintești că am calculat valoarea cuvintelor grecești pentru Iisus și Maria, 888 și 192. Dacă le aduni obții 1 080, un alt număr de precesiune.

— Și, de asemenea, numărul acela este raza lunii exprimată în mile! spuse Catherine, nevenindu-i să creadă ce auzea.

— Doamne! Devine înfricoșător de-a binelea! Rutherford se uita la Catherine. Pe chipul ei tânăr se citea preocuparea față de lucrurile extraordinare pe care le descopereau.

— Da! Începe să capete contur, spuse ea. Trebuie să existe o legătură între precesiune și distrugerea lumii antice.

Rutherford dădu din cap.

— Da, de parcă acești creatori originali ai miturilor, acești aducători de lumină spun că de fiecare dată când pământul încheie o oscilație de 26 000 de ani, un cataclism de proporții se dezlănțuie asupra lumii.

Catherine închise ochii și încercă să-și adune gândurile.

— James, mai este ceva! Mai este Bezumov. Ții minte ce a spus Hernan? Curenții electromagnetici pe care vrea să-i valorifice sunt legați de mișcarea orbitală a pământului. Sunt dispusă să pun pariu că lumea antică putea influența cursurile acestor energii. Nu știu de ce au făcut lucrul acesta - poate pentru a genera energie, poate pentru a modifica mișcarea planetei. Am impresia că acum Bezumov crede că poate reporni mașinăria lor. Dar, cu siguranță, consecințele folosirii greșite a tehnologiei antice ar putea fi fatale.

Rutherford asculta oripilat.

— Rus nebun! Dar, serios, de unde ar începe? E una să descoperi ruinele unei tehnologii antice și cu totul alta să încerci s-o faci să funcționeze.

— Ascultă, trebuie să ajungem la Von Dechend să găsim o dată reală și precisă a cataclismului, precum și o descriere precisă a ceea ce a fost, apoi poate că o să aflăm de ce profesorul era așa de sigur că am fost avertizați, pentru că încă nu se leagă chiar toate piesele: mai exact care-i legătura dintre precesiune și cataclism și de ce suntem avertizați? Ceea ce s-a întâmplat anticilor e pe cale să ni se întâmple și nouă? Profesorul Kent părea să creadă lucrul acesta, de ce nu?

Rutherford oftă și se uită în ochii lui Catherine. Ea zâmbi și îi puse mâna pe genunchi:

— James, putem s-o facem! Trebuie să încercăm în continuare. Trebuie să terminăm ceea ce am început și trebuie să ne mișcăm rapid.

Rutherford prinse mâna lui Catherine într-a sa și o ținu strâns. Ea ar fi vrut să-l țină strâns în brațe, dar simțea cum timpul fuge. Era jenată că se simțea agitată. Atingerea lui o făcea să-și dorească să uite de tot: de această vânătoare disperată și de toate pericolele. Dar, numai ce deschise gura să zică ceva, că siguranța pașnică a apartamentului lui Quitte fu spulberată de sunetul inconfundabil al unui foc de pistol, jos în stradă.

Catherine trase zăvorul și, întorcându-se cu fața la living, se lipi cu spatele de ușă. O privire înghețată de frică îi întuneca fața. Vocea îi era spartă și disperată.

— Sunt aici... urcă pe scări! Se uită pe furiș în jos pe casa scărilor și văzu trei sau poate patru bărbați care urcau tropăind, lovind ușile apartamentelor de mai jos. În casa scărilor vuia de țipetele familiilor îngrozite.

Rutherford era pe balconul apartamentului. Se uită în jos și abia avu timp să înregistreze scena de dedesubt. Înțepeni de groază văzând trupul lui Quitte întins pe caldarâmul din fața ușii de la intrare. În jurul lui stăteau de strajă trei personaje îmbrăcate în negru, iar în mijlocul străzii înguste, două mașini mari cu tracțiune integrală blocau drumul spre și dinspre clădire. În timp ce Rutherford încerca să înțeleagă ceea ce vedea, unul dintre personaje arătă în sus spre el și strigă în engleză:

— Uite-l acolo! Etajul șapte. Să mergem! Rutherford se repezi înapoi în încăpere. Într-o panică nebună Catherine încerca frenetic să blocheze ușa. Luptând cu propria frică, Rutherford își dădu seama ce aveau de făcut.

— Ia-ți pașaportul și banii! Repede, acum! Apoi urmează-mă... și nu uita hărțile.

Deschise dintr-o smucitură gura rucsacului și scoase portofelul. Îndesându-i în buzunarul de la pantaloni, porni către ușă și o descuie. Catherine era chiar în spatele lui ținând strâns pașaportul și prețiosul plic cu hărți.

— Nu putem ieși pe acolo!

Rutherford trase de ușă să se deschidă și se întoarse către ea, ochii îi sticleau de la adrenalină.

— Nu avem de-ales!

Catherine îl apucă de braț și-l urmă pe palier. Ușa se trânti în urma lor. Rutherford se uită peste balustradă în casa scărilor. Bărbații cu pistoale își făceau drum în forță prin mirosul de gaz de cordită și mulțimile tânguitoare de locuitori panicați care se învârtteau pe paliere. Se întoarse către Catherine și îi arătă cu mâna că trebuie să meargă în sus. Ea țâșni

pe scări fără să se mai uite în urmă. Rutherford o urmă, uitându-se peste umăr.

Trei etaje mai sus, ajunseră la etajul zece. O indiancă se holba la ei prin crăpătura ușii. La capătul palierului era o altă ușă care evident ducea pe acoperiș. Fugiră într-acolo. Rutherford apucă mânerul și aproape că-l rupse. Nu era încuiată. Trecură repede de ușă, în sus pe scările scurte și afară, pe acoperiș. Ușa se trânti în urma lor.

Acoperișul avea vreo nouăzeci de metri pătrați. De jur împrejurul perimetrului era un zid înalt cam până la genunchi. Antene TV punctau suprafața. Catherine se întoarse către Rutherford cu o privire plină de disperare.

— Acum ce facem?

Bărbatul alergă spre partea din spate a blocului. Uitându-se în afară văzu că acoperișul clădirii adiacente era la mai puțin de un metru distanță și cam la trei metri și jumătate mai jos față de cel pe care erau ei. Gândi: „Nu-i prea mult, o putem face...”

— Repede, Catherine! Va trebui să sărim.

Catherine alergă spre margine și se uită la zidul de peste „prăpastie”. Și apoi, ținându-se de brațul lui Rutherford, se aplecă și se holbă în jos la micuța alee abisală care separa cele două clădiri. O privire de disperare și dezgust îi apăru pe față.

— Urăsc înălțimile!

Rutherford se urcă pe zid și îi oferi mâna.

— Vino sus aici! Acum, te uiți drept în față, la orizont.

Inspirând adânc, Catherine făcu așa cum o sfătuisese. Stăteau unul lângă altul pe zidul micuț; mâna dreaptă a lui Catherine era înțeleștată de mâna lui stângă. Rutherford o instrui:

— OK, când spun să sari, vreau să sari înainte, cât de departe poți, iar când atingi pământul, o să trebuiască să te rostogolești!

Catherine se uită în urmă la ușa de la scări. Era cât pe ce să urle de frică. Rutherford îi zâmbi. De jur împrejur era cerul nesfârșit, albastru și frumos. Își mușcă buza și dădu din cap, închizând ochii.

Rutherford își îndoi genunchii, verifică strânsoarea cu care-i prinsese mâna și apoi spunând în gând o rugăciune, își concentrează mintea și trupul.

— Unu... doi... trei... SARI!

Cu un zgomot puternic de izbitură aterizară pe o movilă de pe acoperișul de beton al clădirii învecinate. În încercarea de a atenua

căzătura lui Catherine, Rutherford își prinse umărul sub ei. Se ridicară amândoi, Rutherford cutremurându-se de durere. În mijlocul acoperișului era o gheretă mică din cărămidă cu o ușă care dădea spre niște scări ce aveau să-i scoată din raza vizuală a urmăritorilor.

Ușa era deschisă, se strecurară pe-acolo, iar Catherine cercetă acoperișul clădirii lui Quitte. Urmăritorii lor încă nu apăruseră. Rutherford cobora treptele câte două odată, dar sprijinindu-se bine de perete. Coborâra pe scara în spirală, trecând prin fața ușilor apartamentelor și, în cele din urmă, ieșind în coridorul de la parter. Catherine deschise cu atenție ușa de la intrare și se uită afară, în stradă. Era goală. Se întoarse către Rutherford și puse mâna ușor pe umărul lui.

— OK, cred că-i liber! Acum trebuie să alergăm. Ne-am putea pierde pe aleile astea. Ești bine, James?

Bărbatul făcu o grimasă și îi confirmă dând din cap.

— Să plecăm de aici!...

*

*

*

Cinci minute mai târziu, lipiți unul de celălalt și speriați, Catherine și Rutherford ieșiră de pe una dintre aleile lăturalnice ale orașului La Paz pe o arteră comercială aglomerată. Hainele le erau răvășite, rămăseseră fără rucsacuri, nu mai aveau cu ei decât pașapoartele și banii.

Vechea stradă comercială ținea mai bine de jumătate de kilometru până la Calle San Salvador: de ambele părți ale drumului, stand după stand vindea fructe și legume, mirodenii, pături, ustensile de bucătărie și aparate de uz casnic. Drumul era aglomerat și plin de negustori și turiști. Catherine încerca să-și tragă sufletul. Stătea aplecată de la mijloc, cu mâinile pe genunchi. Trase adânc aer în piept și apoi se îndreptă de spate.

— De unde au știut unde suntem? Se uită la Rutherford sperând că el va avea răspunsuri. Și cine naiba sunt?

Rutherford scutură din cap, uitându-se la mulțimea forfotind din piață.

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar îți pot spune un lucru: n-am de gând să mai rămân pe aici să aflu cine sunt. Trebuie să ajungem la aeroport, e singura noastră speranță!

*

*

*

Iadul domnea în blocul lui Quitte. Fiecare cameră din fiecare apartament fusese întoarsă pe dos, și o grămadă de oameni îngroziți erau scoși în țipete pe casa scărilor în timp ce locuințele le erau distruse. Paturile erau desfăcute, ușile dulapurilor date de pereți, nu lăsară nicio piatră neîntoarsă. Oricine stătea în calea acestei manifestări de violență era bătut până ceda. Apartamentul lui Quitte se bucurase de un tratament special. Parcă un nebun fusese lăsat în libertate. Nicio piesă de mobilier sau ustensilă de bucătărie nu mai rămăsese întreagă.

În cele din urmă, trei occidentali cu capetele rase, purtând tricouri negre, pantaloni negri de luptă și bocanci militari și având un adevărat arsenal de arme la ei, dădură năvală pe acoperiș. Chiar în urma lor mergea asasinul cu chipul uscățiv. Urcă ultimul rând de trepte și se îmbrânci în ușă, care acum atârna în balamale după tratamentul brutal aplicat de bătauși. Lumina soarelui și aerul proaspăt păreau să-l agite. Prada lui se evaporase în aer. Cercetă acoperișul presărat cu antene TV. Oamenii lui umblau furioși pe margini, cu pistoalele îndreptate într-o direcție sau alta. Avea pumnii încleștați. Frustrarea îi fierbea în vene.

Unul dintre oamenii lui care stătea acum lângă locul de unde săriseră Catherine și Rutherford îi făcu semn. Respirând greu, mai mult de furie decât de oboseală, veni și el acolo. Omul arătă în jos pe acoperișul învecinat.

Occidentalul aruncă o privire și, scoțându-și mobilul din buzunar, se răsuci pe călcâie.

— Sunt pe jos în cartier. Mobilizați-i pe toți agenții. Puneți oameni în stația de autobuz, gară și aeroport. Și aduceți elicopterul aici imediat!

Și cu aceasta dispăru alergând pe scări în jos.

Taxiul încetini și trase în fața aeroportului, în zona plecări. Alte taxiuri și vehicule private își căutau locuri pe lungimea curbei, oprind și lăsându-i pe pasageri să coboare. Gențile și valizele erau date jos din portbagajele mașinilor.

Rutherford se aplecă în față să-i vorbească șoferului.

— Lasă-ne aici. Aici e bine! Se întoarse către Catherine. Sunt foarte fericit că plecăm din America de Sud. Nu mă pot abține și mă tot întreb ce s-a întâmplat cu nebunul ăla de Bezumov. Crezi că a dat peste bărbații în negru? O fi împreună sau e pe cont propriu?

Catherine nu-l asculta. Atenția ei era îndreptată asupra mulțimilor din aeroport. Scană figurile celor de pe trotuar: indieni, majoritatea, și turiști. Ceva nu era în regulă.

— Stai puțin, James!

Rutherford deja căuta în portmoneu după bani. Șoferul se tot înghesuia în spatele unui microbuz. Pe moment, Catherine nu putea avea vedere spre trotuar din cauza unui taxi care ieșea. Poate că își închipuia prea multe?

Rutherford scoase niște dolari în bancnote.

— Ce-i asta?

Deodată, Catherine se făcu albă la față. Acolo, cam la zece metri de mașină, erau doi occidentali îmbrăcați în costum negru. Vorbeau în șoaptă, având capetele lipite unul de altul. Era ceva ciudat în legătură cu ei; amândoi erau foarte încordați și în alertă, - limbajul corpului lor era destul de diferit față de oricine altcineva din aeroport. Se aplecă și-l apucă pe șofer de umăr:

— *¡Vamos!* Pleacă! Acum! James, lasă-te în jos!

Rutherford nu mai avea nevoie să întrebe ce se întâmplase. Făcu cum i ceruse. Se ghemui pe bancheta taxiului și șopti răgușit:

— Sunt aici?

Dădu furioasă din cap și apoi îi spuse ceva șoferului încurcat:

— Repede, du-ne în zona de sosiri!

Neștiind ce altceva să facă, se îngrămădiră pe bancheta taxiului, rugându-se ca niciunul dintre bărbații siniștri să nu se uite înăuntru.

Taxiul lor alunecă ușor din curbă și reintră în trafic. La vreo nouăzeci de metri mai departe, parcară pentru a doua oară.

Precaută, Catherine ridică ușor capul. Peste tot erau grupuri de oameni care tocmai sosiseră. Un flux constant de călători obosiți ieșea pe ușile de la sosiri. Se uită în stânga și-n dreapta căutând figuri dubioase. Părea să fie în regulă.

— OK, să ieșim de aici!

Deschise ușa și coborî, urmată de Rutherford care îndesă în mâna taximetristului câteva bancnote de dolari, în timp ce ieșea din mașină. Ținându-se unul de altul, își făcură drum printre oameni, înotând împotriva curentului, ajungând în sala de sosiri.

Rutherford o apucă pe Catherine de braț și-i spuse cu respirația tăiată:

— Acolo! Vezi? În spate, dincolo de terminalul de plecări, este biroul American Airlines. Sunt sigur că ei au cele mai multe variante de zbor.

Îi arătă cu degetul la distanță, în josul terminalul de sosiri locul unde se unea printr-o intrare imensă, cu terminalul aglomerat de plecări. Catherine verifică. Biroul American Airlines arăta foarte izolat. Nu era coadă, dar era foarte expus. Dacă ar fi să meargă și să stea acolo, cu siguranță vor putea fi văzuți.

— Crezi că au oameni și înăuntru? Rutherford privi peste umăr.

— Nu știi! Trebuie să presupunem că da. Catherine simțea cum i se întoarce stomacul pe dos.

Se uită din nou la biroul de rezervări. Chiar față în față cu biroul era controlul pașapoartelor și apoi intrarea spre siguranța sălii de plecări. Tot ce trebuiau să facă era să ia biletele.

Brusc, îi veni o idee. Dădu drumul mâinii lui Rutherford și se îndreptă spre un stand cu ghiduri. Rutherford o urmă, întrebându-se ce avea de gând să facă. Aici se vindeau tot felul de lucruri pentru turiști: tricouri, cutiuțe și articole din portul național. Catherine apucă o pălărie melon și un poncho multicolor din lână de lama, ambele elemente esențiale ale unui costum Aymara, și îi plăti indianului zâmbăreț, apoi își trase poncho-ul pe cap și își băgă părul sub pălărie.

— Sunt prea înaltă, cu siguranță, și sunt și prea albă, dar așa, la prima privire, s-ar putea să mă integrez în mulțimea din aeroport - occidentalii nu poartă niciodată costumele locale. Aranjându-și pălăria cât mai jos pe ochi, se uită către biroul de rezervări. Îi spuse calm lui Rutherford: Dă-mi pașaportul tău!

Acesta desfăcu portofelul și îi dădu documentul.

— Ești sigură?

Catherine dădu din cap afirmativ.

— Mă duc la ghișeu, cumpăr biletele și apoi de îndată ce mă întorc cu fața pornești rapid spre check-in și ne vedem acolo.

Și spunând acestea plecă. Rutherford aștepta discret la intrarea în sala de pleări, urmărind-o cum se descurcă și încercând cât putea el de bine să-și integreze trupul impunător în mulțimile din aeroport.

Catherine merse cât de calm putu până la terminalul de pleări și apoi spre biroul American Airlines. Putea vedea afară - cei doi occidentali îmbrăcați în negru se plimbau în sus și în jos, examinând taxiurile care veneau și aduceau oameni. Simți un fior rece pe șira spinării.

„Da, e clar că ei sunt.”

Vânzătoarea de la biroul American Airlines îi zâmbi uitându-se la costum și apoi se uită în baza de date să găsească bilete disponibile.

— Doamnă, tot ceea ce pot face e să vă dau bilete la un zbor peste o oră. Totuși, nu este zbor direct, trebuie să schimbați în Miami și aveți de așteptat trei ore în toiul nopții. Nu mai avem nimic altceva până mâine-dimineață.

— Este extraordinar, *muchas gracias!*

Câteva minute mai târziu, băgă biletele și pașapoartele sub faldurile poncho-ului și se răsuci pe călcâie. Cu pași mari, Rutherford traversă încăperea.

Se grăbi spre biroul de check-in și îi dădu lui Rutherford biletul și pașaportul. Se strecurară prin zona împrejmuțată până când ajunseră în fața biroului de control pașapoarte.

În spatele tejghelei înalte, erau doi oficiali. Unul dintre ei, evident mai mare în grad, luă pașapoartele și biletele. Avea ochii reci, inexpressivi. Le cercetă documentele de călătorie, revenind de câteva ori cu privirea sa de reptilă de la poze la fețele lor. Apoi, după un minut de agonie, le înapoie documentele. Încercând să nu-și facă prea multe speranțe, Catherine îi zâmbi. El se uită din nou la ea, impasibil.

— *Gracias*, spuse ea și se întoarse să plece. Nu primi răspuns. Rutherford deja trecuse de tejghea, în mulțimea din spatele sălii de pleări.

Abia dacă făcu trei pași, și Catherine auzi ceea ce se temuse să audă: un glas răstit:

— Doamna?

Se opri. Ce găsisese? Fusesse anunțat să-i oprească? Poate că ar trebui să fugă și să dispară printre oameni.

Îl văzu pe Rutherford în față, căutând-o din priviri, neliniștit. Presimțind un eșec total, se întoarse către oficial. Orice fărâmbă de viață i se scursese din privire, se uită la el cu o resemnare calmă.

Apoi brusc, văzu că îi zâmbește și exclamă:

— Doamnă, ne place costumul dumneavoastră!

Atât el, cât și colegul său rânjeau arătând spre costumul ei tradițional. Catherine aproape că leșină de ușurare. Le răspunse și ea la rândul ei cu un zâmbet, apoi se răsuci pe călcâie și dispăru în mulțime.

Era timpul ca secretarul să părăsească orașul New York. Elicopterul său ateriza cu un zgomot ca de uragan pe eliportul din aeroportul JFK. Precis ca un ceas, un Mercedes Benz elegant goni pe pistă, făcu un ocol și se opri. O persoană solidă coborî din vehicul și cercetă împrejurimile. Ușa elicopterului se deschise, scările fură desfăcute și secretarul coborî, dispărând în mașina capitonată cu piele. Uitându-se în jurul imensei piste goale, mașinistul îl urmă, se urcă în mașină, și în câteva clipe Mercedesul gonea pe pista neagră în drum spre avionul privat din partea opusă a aeroportului.

Secretarul Miller încerca din răputeri să se relaxeze, măcar pentru o clipă. Întâlnirea din Cairo va fi ultima șansă să-l înfrunte pe senator. Cu o grimasă, se aplecă în față și îi spuse bărbatului de pe scaunul pasagerului:

— Spune-i pilotului că mergem la Cairo, dar ne vom opri la sediu, în Elveția.

— Da, domnule!

Închise ochii și își lăsă capul pe spate în timp ce mașina gonea pe pistă. Era vremea să înceapă călătoria spre Egipt, își făcuse treaba în America de Nord, cel puțin deocamdată. Gândurile sale se îndreptară către o fată și însoțitorul ei. „Acum că s-a întors în Anglia va trebui să fim mai discreți.” Își luă telefonul și formă un număr din Oxford. După ce țârâi de câteva ori, cineva răspunse, era vocea inconfundabilă a directorului de la All Souls.

— Sun în legătură cu fata, Donovan. Cred că o să vină la Oxford.

Directorul părea neliniștit și extrem de tensionat.

— Ce vreți să fac? Am făcut tot ce-am putut. V-am spus tot ce știu. Nu mai fac nimic altceva.

Secretarul Miller, având un ton batjocoritor, i-o scurtă:

— Nu fi ridicol! Nu mă bazez pe moșnegi să-mi facă treaba. Vreau doar să-i urmărești toate mișcările și să te asiguri că nu pleacă în străinătate sau mai știu eu în ce excursii în următoarele câteva zile. Nu vreau să ne mai creeze și alte probleme.

— Nu i se va întâmpla nimic, nu-i așa?

— Asta nu-i treaba ta! Tot ce îți cer este să o ții în Oxford până marți.

— Are doar douăzeci și nouă de ani, știți, nu cred că...

— Directore, îmi cam pui răbdarea la încercare. Trebuie să-ți reamintesc ce îndatoriri ai? Acesta este ultimul trimestru înainte de pensionare. Nu vrei să ți se ducă de râpă întreaga carieră pentru o revelație de ultimă oră, nu?

Urmă o tăcere lungă.

— M-am făcut înțeleș?

— Da, domnule secretar! V-ați făcut înțeleș. Convorbirea se întrerupse.

Se făcu duminică dimineață. După un zbor greu, inclusiv escula la Miami, Catherine și Rutherford sosiră în cele din urmă pe aeroportul Heathrow. Zborul le dădu, dacă nu altceva, măcar posibilitatea să scape de epuizare; timp de șaisprezece ore prețioase fuseseră suspendați în aer, departe de ghearele inamicului care-i urmărise prin Anzi, în siguranță pentru scurtă vreme, deși în imposibilitatea de a întreprinde orice altă acțiune.

De la aeroportul Heathrow își permisă extravaganța de a lua un taxi tocmai până la Oxford. Trăind din salarii de profesori, niciunul dintre ei nu avea mulți bani, dar acum nu era momentul să-și facă astfel de griji.

În sfârșit, ajunseră în față la All Souls, iar Rutherford coborî repede și-i plăti șoferului. Îi deschise portiera lui Catherine și, luând rucsacurile, se uită la fațada elegantă a clădirii.

— Ei bine, am ajuns! Nu s-a schimbat deloc. Catherine aruncă o privire bănuitoare către poarta colegiului.

— Nu sunt sigură de asta. Mă rog, să sperăm că Von Dechend este aici. N-avem nicio clipă de pierdut.

În timp ce păseau prin ușa joasă în ghereta portarului, Catherine se uită încordată în jur.

„Ce mă face oare să mă simt așa de agitată? Totul este atât de familiar și totuși simt că ceva nu este în regulă...”

Din obișnuință, aruncă o otheadă la raftul ei. Gestul îi aminti de plicul cu hărți, hărțile din cauza cărora începuse întreaga lor aventură periculoasă. Spre ușurarea ei, în sertar nu erau decât două bilețele. Se îndreptă spre masa portarului.

— Fred, ești aici?

O clipă mai târziu, portarul apăru în cadrul ușii.

— Bună ziua, doctore Donovan! Ce bine îmi pare să vă văd. E o zi minunată, nu?

„Nu tocmai, aș spune eu”, gândi Catherine. Dar, păstrând aparențele, îi întoarse salutul.

— Bună, Fred! Am venit să-l văd pe doctorul Von Dechend. Este înăuntru?

— Da, este! Lăsați la mine gențile. Ah, să nu uit, directorul este disperat să vă vadă. Mă tot cheamă la el sau apare pe aici să întrebe dacă n-ați ajuns încă.

Catherine se uită la Rutherford. Dar, înainte să poată spune ceva, vocea seacă și ascuțită a directorului răsună în gheretă. Stătea în spatele lor, iar silueta lui înaltă umplea cadrul ușii.

— Da! Și din nou sunt aici. Chipul lui lipsit de zâmbet îi luă în primire pe Catherine și Rutherford. Deci, numai ce te-ai întors! Cum a fost călătoria?

— Ce călătorie, domnule director? Bărbatul se îmbujoră brusc.

— Oh, am crezut că ai fost plecată pe undeva, am tot încercat să te găsesc, ți-am telefonat și acasă. Vreau doar să mă asigur că știi că am convocat o ședință pentru marți dimineață. Este foarte important ca toți profesorii și cercetătorii să participe. M-am gândit că ar fi bine să știi, ca să nu existe neînțelegeri.

Catherine se uită la el cu o privire goală.

— Minunat! Vă mulțumesc. Ne vedem marți!

Mai zăbovi o clipă în cadrul ușii, apoi, părând oarecum nesigur, directorul se răsuci și ieși din gheretă direct în stradă.

— James, hai să-l căutăm pe doctorul Von Dechend.

Se îndreptă către curtea interioară, iar Rutherford o urmă.

— Ce-a fost asta?

Catherine arăta complet năucă.

— Nu știu, este foarte ciudat! Dar am avut un sentiment ciudat în privința directorului încă de când m-a chemat și mi-a spus de moartea profesorului.

Doctorul Von Dechend fu fericit să-i vadă.

— Catherine! Ce încântare! Și James Rutherford - asta chiar că e prea mult. *Jeunesse d'orée* a Oxfordului. Tinerețea nobilă! Din nou, aici în camera mea! Ce onoare!

Catherine se uită la Rutherford cu un zâmbet, în timp ce bătrânul domn îi conducea în vizuina sa confortabilă ticsită cu cărți.

— Și mie îmi pare foarte bine să vă revăd, doctore Von Dechend. Sper că sunteți bine?

— Oh da, draga mea, răspunse în timp ce le făcu semn cu mâna să ia loc.

Catherine își dresе vocea.

— Mă tem că, din nou, am venit să vă cerem sfatul.

— Dați-i drumul, domnișoară, dați-i drumul! Sunt la dispoziția dumatăle.

Catherine așteptă ca Von Dechend să se așeze pe scaunul său și, trăgând adânc aer în piept, spuse:

— Ei, poate părea puțin misterios, dar vrem să vă întrebăm ceva. Nu am timp să vă explic pe îndelete motivele pentru care ne interesează acest lucru, dar chiar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Făcu o pauză să vadă dacă Von Dechend era mulțumit de introducerea ei ciudată. Profesorul dădu încetișor din cap, îndemnând-o să continue.

— Încercăm să stabilim când ar fi putut avea loc cândva, în negura trecutului, un eveniment catastrofal care s-ar putea să fi șters de pe fața pământului o mare parte din omenire. Căutăm orice dovadă în fosile, geologie, paleontologie, oriunde există ceva care ne-ar putea indica un cataclism de proporții monumentale, capabil să explice miturile sfârșitului ultimei lumi care apar în toate culturile de pe glob.

Urmă o pauză lungă. Von Dechend se uita în sus la tavan de parcă își pregătea un discurs. Catherine îi aruncă o privire lui Rutherford. Amândoi așteptau în tăcere, abia îndrăznind să respire, de teamă că ar putea deranja șirul gândurilor venerabilului învățat. După vreun minut de tăcere, Von Dechend vorbi. Vocea îi era gravă, bonomia îi dispăruse cu totul, și veselia sa obișnuită fusese înlocuită de un ton foarte prudent.

Părea să nu se simtă aproape deloc în largul lui să discute despre astfel de lucruri.

— Înainte de a începe, vreau să clarific un lucru. Nu am de gând să subscriu nici uneia dintre teoriile care sugerează că miturile antice și legendele unui cataclism au fost altceva decât mituri și legende. Există o grămadă de excentrici care să facă lucrul acesta, excentrici și fanatici religioși. Eu nu mă înscriu în nicio tabără și nu mă interesează asemenea fantezii.

Rutherford prinse privirea lui Catherine. Ea ezită preț de o clipă; apoi el se hotărî să intervină pentru prima dată.

— Nu, bineînțeles că nu, doctore Von Dechend! Nu ne așteptăm deloc la așa ceva. Doar vrem să avem o discuție intelectuală, în particular, neoficială, ca să zic așa, și doar între noi. Este numai un capriciu de-al nostru; am vrea doar să ne facem o idee despre perioada când ar putea să fi fost cel mai probabil ca un astfel de cataclism să se fi întâmplat. Evident, știm cu toții că este o simplă speculație intelectuală.

Rutherford și Catherine așteptau cu suflul la gură. După o altă pauză interminabilă, Von Dechend vorbi din nou:

— Hmm, înțeleg! Ei, acum că am clarificat treaba aceasta, vă pot expune teoriile mele despre această chestiune.

Instinctiv, atât Catherine, cât și Rutherford inspirară adânc, stăpânindu-și emoțiile. Von Dechend trase din pipă și începu, mai întâi încetișor și apoi din ce în ce mai înflăcărat:

— Intuiția mi-a spus întotdeauna că ceva înfiorător s-a întâmplat cu adevărat în trecut, cândva pe la sfârșitul ultimei ere glaciare.

Catherine și Rutherford stăteau ca pe ace. Cu un efect dramatic, Von Dechend făcu din nou o pauză înainte de a începe să vorbească foarte rar:

— Viața oamenilor înainte de zorii istoriei cunoscute este o serie de scăpări norocoase de la o anihilare totală. De fapt, nu cred că am exagera dacă am spune că strămoșii direcți ai fiecăruia dintre noi trebuie să fi scăpat ca prin minune la un moment dat. Oricât de slabi și leneși par oamenii în ziua de azi, putem garanta că sunt descendenții direcți ai unor bărbați și femei curajoși, incredibil de hotărâți și inventivi, care au reușit cumva să treacă peste toate dezastrele naturale abătute asupra lor. Experiența noastră ca specie, în ultimele câteva mii de ani, ne-a permis să devenim mult mai mulțumiți de sine. Credem că este normal ca

planeta să fie stabilă și, în cea mai mare parte, un loc ospitalier. Aceasta este o greșeală imensă. Ar fi mult mai aproape de adevăr să spunem că în ultimele câteva mii de ani am trecut printr-un ochi de furtună: am trăit calmul imperturbabil din centrul mort al unui ciclon nesfârșit de violență și distrugere.

Catherine și Rutherford ascultau fascinați. Von Dechend, omul-spectacol, părea că se pregătește să dea lovitura de grație. Continuă:

— Dar să ne întoarcem în epoca de gheață. Acum, ca aproape tot ce s-a întâmplat cu mai mult de cinci sute de ani în urmă, noi nu înțelegem cu adevărat epoca de gheață. Totuși, știm că a fost teribil de distructivă la scară mare și ar fi drept să zicem că omenirea a avut mare, mare noroc să supraviețuiască. Suntem destul de siguri că ultima eră glaciară a început în jurul anului 110000 î.Hr. Cu acumularea și răspândirea regulată de gheață pe tot cuprinsul globului. Cam între anii 55000 și 12000 î.Hr., a ajuns la apogeu. Întreaga lume a fost afectată. Din afară, din spațiu, pământul trebuie să fi arătat ca un bulgăre imens de zăpadă. Straturile de gheață au crescut și apoi s-au topit brusc, înainte de a crește din nou, de data aceasta puțin mai mult decât înainte. Efectul ar fi trebuit să fie o incredibilă instabilitate de mediu: inundații, cutremure, furtuni și așa mai departe. Dar vreau să vă atrag atenția asupra topirii finale. La apogeul epocii glaciare - 12000 î.Hr. -, straturile de gheață s-au extins aproape peste tot globul. Dar în următorii cinci mii de ani, gheața căreia i-a trebuit o sută de mii de ani să se formeze s-a topit brusc, a fost un dezgheț cu adevărat teribil. Unii oameni de știință cred chiar că această topire masivă e posibil să fi avut loc într-o perioadă și mai scurtă de timp: câteva sute de ani sau poate chiar zece ani. Anumite fosile arată în mod clar că forțe naturale incredibil de puternice s-au dezlănțuit asupra locuitorilor planetei pe măsură ce straturile de gheață dispăreau. Am putea crede că aceste condiții ar fi fost spre binele majorității animalelor - și pe termen lung chiar au fost -, dar topirea a atras și alte dezastre naturale care pe termen scurt au fost fatale multor specii. Peste tot în lume fosilele ne spun aceeași poveste a exterminării la scară largă. Existau cai și alte animale uriașe în America de Sud - calul nu a mai fost văzut până când l-au reintrodus spaniolii, și megafauna a dispărut pe vecie. Și în America de Nord treizeci și trei sau patruzeci și cinci de specii de mamifere mari au dispărut. A fost un holocaust. Von Dechend își fixa

oaspeții cu o privire intensă: Vă puteți închipui cum era să trăiești în acea perioadă? Ar fi fost cu adevărat înfricoșător. Dacă tu și tribul tău sau familia ați ales să vă stabiliți în partea de lume nepotrivită, ați fi sortiți pieirii. Gheața care se topește va provoca anomalii geologice nemaipomenite: cutremure, erupții vulcanice, tsunami. Este o minune că omenirea a supraviețuit. Dar ce este și mai ciudat este că regiunile polare par să fi fost zonele care au suferit cel mai mult. Îngropate sub gheață, au fost descoperite foarte multe carcase de animale. De fapt, chiar și azi, se dezgroapă mamuți perfect conservați: colții lor sunt folosiți la sculpturile în fildeș. Catherine era năucă.

— Dar dacă sunt conservați încă având carne pe ei, asta nu înseamnă că au înghețat incredibil de rapid și imediat după moarte... Altminteri nu s-ar fi descompus?

— Da, o observație foarte bună! Este ciudat. Câtă vreme speciile dispărute din America de Sud și Australia sunt îngropate în pământ, descompuse de mult, animalele găsite în jurul Cercului Arctic - în Alaska și Siberia - par să fi înghețat la scară largă, cu carnea pe ele. Unele dintre aceste animale au mâncare nedigerată în stomac, ceea ce nu poate însemna decât că au fost înghețate cam la trei ore de la ultima lor masă. Și ce este și mai ciudat este că nu doar mamuții, tigrii cu colți-sabie și alte animale arctice, dar și leoparzii, elefanții, caii, vitele, leii și multe alte specii din climatul temperat.

Rutherford era înmărmurit.

— Leoparzi și elefanți, în zona arctică?

— Așa se pare. Chiar mult înspre nord, în insulele arctice Svalbard, oamenii de știință încă mai găsesc cu regularitate fosile ale animalelor specifice climatului temperat și rămășițe ale florei și faunei ce ar putea supraviețui numai în climatul tropical.

Rutherford părea încă nelămurit.

— Dar așa ceva este incredibil.

— Da! Este unul dintre cele mai mari mistere ale sfârșitului ultimei erei glaciare. Cum au putut ajunge îngropate sub gheață toate aceste specii specifice climatului temperat și, mai mult, la Cercul Polar? Este cert că peste tot în lume epoca de gheață se încheia cu repeziciune, aceste pământuri se îndreptau în cealaltă direcție, au devenit brusc reci și mai puțin ospitaliere. Cirezi întregi de animale au fost înghețate pe loc.

— Dar nu se leagă, spuse James. Sfârșitul erei glaciare ar fi trebuit să

aducă vreme caldă și, oricum, ce căutau speciile din zona temperată la latitudini de îngheț?

— Nu, recunosc! Rămâne un mister. Dar ceea ce știm este că până în jurul anului 7500 î.Hr. Marele dezgheț a luat sfârșit. Straturile de gheață se retrăseseră. Cei șase sau șapte mii de ani de dinainte ar fi fost cele mai teribile vremuri de trăit pe pământ. Vulcani, cutremure, furtuni violente, tsunami și așa mai departe - și apoi, bineînțeles, inundații. Milioane de tone de gheață topită își eliberau presiunea pe suprafața pământului și o făceau să crească, provocând astfel și mai multe cutremure. Nivelul mării a crescut. Mari întinderi de pământ erau înghițite. Inundațiile și tsunami erau de așa o anvergură încât munții Himalaya ar fi putut fi temporar acoperiți de apă.

— Ce? Asta nu se poate! exclamă Rutherford.

— Ei bine, se poate. Schelete de balenă s-au găsit în fântânile din America de Nord și chiar în mijlocul deșertului Sahara la Wadi Hitan. Peste tot în Europa, există piscuri muntoase care e posibil să fi servit drept ultim refugiu pentru mii de animale îngrozite căutând adăpost. Există multe cimitire în vârf de munte, peste tot în lume, dovadă a migrațiilor îngrozitoare ale animalelor și oamenilor care fugeau din calea apelor. Toată Europa de Vest a fost scufundată de câteva ori - nu știm pentru cât timp, dar cu siguranță a fost scufundată cel puțin de două sau trei ori... Toate ca toate, perioada dintre 5000 și 7000 î.Hr. și în special dintre 11000 și 8000 î.Hr. a fost caracterizată de inundații îngrozitoare și continue, înghețuri bruște și aproape o distrugere universală.

Catherine, dând din cap uluită, ascultase fascinată.

— Ar fi fost absolut îngrozitor.

— Da! Cu atât mai mult din cauză că aceste popoare primitive nu au avut nicio înțelegere a ceea ce se întâmpla. Ar fi fost normal să creadă că zeii erau supărați și că îi pedepseau. Oftă. Asta căutați?

Rutherford și Catherine schimbă priviri.

— Da! Mulțumim foarte mult pentru că v-ați făcut timp să ne povestiți toate acestea. N-aveam nici cea mai vagă idee că omenirea a trecut printr-o asemenea furtună cumplită, în special în trecutul oarecum apropiat, spuse Rutherford.

Catherine adăugă și ea:

— Da, multe mulțumiri, doctore Von Dechend! Nu sunt mulți oameni care să posede o gamă atât de variată de cunoștințe ca dumneavoastră, și

ceea ce ne-ați spus despre acea perioadă ne-a fost de mare ajutor. Dar acum trebuie să plecăm. V-am irosit destul timp.

— Nu, deloc, Catherine, întotdeauna e o plăcere. Îmi pare bine că v-am putut fi de folos. Este important să le reamintim oamenilor că trăim în niște vremuri neobișnuit de calme și liniștite. Deși nu vor dura!

Catherine și Rutherford se ridicară să plece. Bătrânul învățat se uită la ea cu o expresie șireată pe față.

— Poate că într-o zi o să-mi spui tu de ce atâtea întrebări.

Catherine zâmbi șmecherește.

— O să vă spun, doctore Von Dechend. Într-o zi. Vă promit!

Încă o dată, Catherine și Rutherford pleacă de la profesorul Von Dechend plini de speranțe. Coborând scările, vorbeau entuziasmați.

— James! Asta e tot ceea ce puteam spera! Asta explică totul, inclusiv faptul că potopul chiar a avut loc. Și precesiunea trebuie să fie legată de sfârșitul erei glaciare - până la dezgheț! Este perfect de înțeles. Pe măsură ce orbita pământului se schimbă la un ciclu de 26 000 de ani, polii din nord și sud sunt expuși la diverse cantități de lumină. La un moment dat, în acest ciclu, când sunt cel mai aproape de soare, polii vor începe să se topească... sfârșitul epocii de gheață e un răspuns!

O mulțime de gânduri îi treceau prin minte lui Catherine. Totul părea că începe să se aranjeze. Rutherford era la fel de entuziasmat.

— Știu. Totul începe să capete sens... Miturile potopului sunt povești adevărate despre dezastrele care aproape au exterminat omenirea.

Catherine, vorbind peste el, confirmă:

— Da, și sfârșitul erei glaciare, paradoxal, a adus în unele zone un îngheț brusc despre care ne vorbesc vikingii și zoroastrienii... Deodată, se plesni peste frunte cu palma dreaptă exclamând: James, m-am prins! Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă; am știut răspunsul dintotdeauna!

*

*

*

Catherine deschise ușa camerei de lucru a profesorului Kent și se duse glonț la biroul lui. Acolo se afla un glob mare, și la atingerea unui buton îl lumină. Întorcându-se către James, începu:

— Teoria lui Hapgood despre deplasarea scoarței terestre! Pe moment, Rutherford păru să nu priceapă. Fata reluă:

— Nu ții minte? Doctorul Von Dechend ne-a povestit despre asta când vorbeam despre hărți. A spus că Hapgood folosisse harta Piri Reis să poată dovedi teoria sa despre deplasarea scoarței terestre. După el, Antarctica era mult mai la nord, dar scoarța terestră s-a mișcat, și Antarctica s-a deplasat în sudul planetei.

Întoarse ușor globul să-i arate.

— Întreaga scoarță s-a mișcat, amintește-ți, nu doar una sau două

plăci tectonice, ci întreaga litosferă. Zonele care înainte erau în climatul temperat trebuie să se fi deplasat brusc mult peste Cercul Polar. Nu-i de mirare că toți acești lei și cămile și alte astfel de animale caracteristice climatului temperat sunt găsite înghețate sub gheața siberiană.

Rutherford, înțelese brusc. Fața i se luminează.

— Și asta mai înseamnă că, înainte ca această deplasare a scoarței să fi avut loc, oamenii au trăit pe ceea ce acum este întinderea antarctică. Brusc, când s-a deplasat spre sud, trebuie să se fi trezit că îngheață - ca să nu mai pomenim despre tsunami.

— Exact! Și aceasta înseamnă că Antarctica ar fi putut fi locul de unde erau aducătorii de lumină. Așa se explică harta Piri Reis, aceasta explică totul. Zoroastrienii fugeau să se salveze în câmpiile Rusiei, când au fost deplasați brusc spre nord și au înghețat, iar aducătorii de lumină s-au trezit cu toată civilizația distrusă când au fost deplasați spre sud.

Fruntea lui Rutherford era brăzdată de riduri de concentrare.

— Și asta explică până și una dintre marile probleme pe care le-am avut în legătură cu tot ce am descoperit până acum: adică de ce nu există nicio dovadă a civilizației aducătorilor de lumină.

— Exact, toate dovezile au fost îngropate sub trei kilometri de gheață arctică, și de aceea nu le-a găsit nimeni niciodată. Supraviețuitorii au fost împrăștiați în cele patru zări.

— Au ajuns pe țărmurile Americii de Sud și ale Orientului Mijlociu și au încercat să-și refacă moștenirea: Viracocha, Osiris și Oannes erau toți refugiați ai străvechii civilizații antarctice care a fost distrusă când scoarța pământului s-a mișcat.

— Chiar cred că acesta este adevărul.

— Și, de asemenea, mai explică viteza dezghețurilor. Cu cât se topește mai multă gheață, cu atât greutatea scoarței este redistribuită. Lucrul acesta a făcut ca scoarța să se deplaseze; brusc, a mutat polii mai jos la latitudini mai calde și a provocat o topire și mai mare. Nu-i de mirare că nivelurile mării au crescut așa de repede.

Rutherford căzu iar pe gânduri.

— Da, dar tot ne lipsește o piesă din acest puzzle. De ce era convins profesorul Kent că aceeași soartă o vom avea și noi? Nu ne aflăm în imediata apropiere a unui ciclu de precesiune... nici măcar nu ne apropiem de sfârșitul epocii glaciare cum s-a întâmplat cu lumea antică, așa că de ce să ne gândim că suntem în pericol de a trece printr-un

cataclism asemănător?

— Cred că ar trebui să mergem la Gizeh, acum știm că Gizeh a fost centrul lumii vechi. Bezumov va merge la Gizeh, sunt sigură de asta! Și când ajunge acolo, va încerca să-și dea seama singur. Îl putem întreține; putem opri schemele lui nebunești și apoi putem să înțelegem de ce profesorul credea că suntem în pericol.

Rutherford zâmbi și dădu din cap.

— OK, Catherine! Ultima aruncare a zarurilor. Și dacă nu ne merge, oricum suntem cu toții sortiți pieirii. Așa că de ce să nu pornim într-o ultimă aventură, înainte de sfârșitul civilizației?

PARTEA A PATRA

Recepționarul de la hotelul de cinci stele Nile Hilton din Cairo se uita confuz la bărbatul alb înalt, îmbrăcat elegant, care stătea de cealaltă parte a biroului de la recepție și care avea doar o servietă. Era îmbrăcat într-un costum alb imaculat, pantofi maro de piele întoarsă, o cămașă albă cu o cravată albastră cu model și părea să nu aibă niciun fel de bagaj. Tocmai intrase în hotel și ceruse cea mai bună cameră disponibilă.

— Îmi pare rău, domnule, dar cum se scrie?

— C-H-E-K-H-O-V, Andrey Chekhov.

Ivan Bezumov trecu un pașaport rusesc nou-nouț pe deasupra mesei din marmură de la recepție și direct în mâna întinsă a recepționarului:

— Hai mai repede, mă grăbesc!

Soarele intra prin ferestrele uriașe care dădeau spre fluviul maiestuos de dedesubt. În contrast puternic cu zgomotul și zăpușeala de afară, ospătarii pricepuți se zoreau în tăcere prin holul mare de marmură și bine aerisit, aducând băuturi turiștilor bogați, risipiți pe scaunele confortabile din holul imens.

Recepționarul își dresе vocea iritat.

— Da, îmi cer scuze domnule! Câte nopți rămâneți, domnule, domnule Chekhov?

— Oh, să zicem trei deocamdată. Ar trebui să fie suficient.

— Doriți o cameră cu vedere spre Nil?

— Da. Te poți grăbi, te rog?

— Desigur, domnule. Pofțiți cheia dumneavoastră!

— Și vreau o mașină cu șofer - un vehicul cu tracțiune integrală - și șoferul trebuie să vorbească fluent rusește. Și trebuie să poată fi disponibil douăzeci și patru de ore pe zi. Și înainte să mă întrebi, banii nu reprezintă o problemă. Pofțim cardul de credit! Mă duc sus în cameră vreo câteva ore. Te rog să te asiguri că atunci când cobor șoferul mă așteaptă în hol.

Bezumov făcu stânga-mprejur și mărșălui de-a lungul podelei de marmură, către lifturi.

*

*

*

Sus, deasupra Mediteranei, Catherine și Rutherford se trezără din nou gonind spre necunoscut. Simțindu-se ușor claustrofobă, prinsă din nou într-o aeronavă aglomerată, atât de curând după zborul anterior, Catherine își închise ochii. În încercarea de a compensa consecințele deshidratării ca urmare a călătoriei prelungite cu avionul, începu să bea dintr-o sticlă cu apă minerală. După ce luă câteva înghițituri zdravene, se uită la Rutherford. Figura lui era un studiu în concentrare; citea cu viteză o carte despre hieroglifice. Catherine își sprijini iar capul de tetieră, scoase un oftat prelung și se frecă la ochi.

— Ahh... sunt frântă! Dar trebuie să mergem mai departe. Sunt mult mai hotărâtă decât am fost vreodată să punem capăt întregii afaceri.

Rutherford, cu ochii injectați, răspunse sumbru:

— Și eu! Sunt epuizat, dar am sentimentul că în Egipt se va încheia aventura noastră.

Catherine era de acord. „Îmi doresc doar să fi știut mai multe despre Egiptul antic, de fapt vreau să fi știut mai multe despre toate. A fost un montagne-rousse intelectual.”

Atât de multe păreau că depind de inteligența și de cunoștințele lor combinate ca să-i ajute să înțeleagă de ce profesorul credea că omenirea este în pericol de a înfrunta un alt cataclism.

„Chiar și atunci când vom înțelege de ce suntem în pericolul de a împărtăși aceeași soartă cu a lumii antice, tot trebuie să găsim o cale de a evita dezastrul și tot mai trebuie să-l oprim pe Bezumov... Îmi doresc însă ca și profesorul să fi fost cu noi; ce bine ar fi fost aici să pot vorbi cu el.”

Deschise ochii din nou și își întinse gâtul încetișor dintr-o parte în cealaltă.

— James?

Rutherford, adâncit în lectură, murmură fără să-și ridice privirea:

— Hmm?

— Sper că știi mult mai multe decât mine despre locul unde mergem.

Rutherford închise ușurel cartea și o vârî în buzunarul scaunului din fața sa. Se uită la ea și schiță un zâmbet obosit.

— Ei, n-aș putea spune că sunt o autoritate în domeniu, dar am mai fost aici de câteva ori. Cu siguranță, știu mai multe decât despre America de Sud, cel puțin cunosc gândirea dogmatică privitoare la Egiptul antic. Chestia e că, după tot ceea ce am aflat, încep să mă întreb dacă gândirea

clasică își merită hârtia pe care este scrisă.

Catherine oftă.

— Sunt de acord! Și sunt convinsă că vom descoperi și aici câteva anomalii îngrijorătoare. De asemenea, sunt dispusă să pariez că, din nou, numerele de precesiune vor sta în spatele lucrurilor. Dar sunt doar o novice. Nu știu decât ce mi-ai spus tu despre Osiris și puținul pe care mi-l amintesc din școală. Mi-am petrecut prea mulți ani citind despre stele.

— Nu poți ști totul! Iar fără cunoștințele tale despre stele nu am fi ajuns unde suntem acum. Oricum, chiar dacă ți-ai fi petrecut ani studiind aceste lucruri pe care s-ar putea să descoperi în scurtă vreme că totul a fost greșit.

— Păi, trebuie să începem de undeva! Poate, dacă mai ai destulă energie, mi-ai putea spune câte ceva despre lucrurile de bază?

Rutherford se îndreaptă în scaun și scutură din umeri să se trezească.

— Înainte de a trece la istorie, încep eu, există vreo două chestiuni de ordin geografic ce trebuie amintite. Primul, Gizeh, locul unde sunt construite piramidele și unde marele fluviu Nil își desface brațele către Mediterana, se află la treizeci de grade latitudine. Asta înseamnă că piramidele sunt situate la fix o treime din drumul dintre Ecuator și Polul Nord. Nu m-am gândit niciodată că lucrul acesta ar avea vreo importanță, dar din cauza teoriei lui Bezumov și, mai important, din cauza a ceea ce ai descoperit tu despre legătura precesională în amplasarea tuturor acestor monumente pe glob, se pare că trebuie să-i dăm mai multă atenție.

— Asta-i interesant, adică vreau să spun că nu prea are cum să fie o întâmplare. Și a doua chestiune?

— A, păi, din nou, nu m-am mai gândit la treaba asta până acum, dar amplasarea piramidelor este, de asemenea, în centrul lumii, vorbind despre uscat.

Catherine se încruntă.

— Ce vrei să spui? Cu siguranță undeva în mijlocul Rusiei sau al Americii de Nord se află centrul pământului, pe uscat.

Rutherford dădu din cap.

— Nu, nu în sensul ăsta mă refeream. Adică, dacă tragi o linie de la un pol la altul pe linia de longitudine care trece direct prin baza Marii Piramide, de asemenea o să treacă prin mai mult pământ uscat decât orice altă linie longitudinală de la nord la sud, de pe glob. Mai mult, dacă

e să tragi o linie de la est la vest, de-a lungul liniei de latitudine care trece direct prin piramide, ar trece prin mai mult pământ uscat decât orice altă linie de latitudine. Uite, aici!

Găsi o hartă a lumii în revista liniilor aeriene, apoi scoase un pix și trasă o linie de sus în jos pe hartă - trecând prin situl de la Gizeh -, apoi trasă o a doua linie, est - vest care se intersectă cu prima linie. Catherine se holba la desen. Deodată, expresia i se schimbă: îi venise o idee.

— Nu te face să te gândești la potop? Surprins, Rutherford își lăsă capul într-o parte.

— Acum că menționezi treaba asta, ba da. Presupun că mările ar fi acoperit mai mult pământ uscat să ajungă la piramide decât în orice alt loc de pe pământ.

— Da, și totodată ar fi putut fi una dintre primele părți ale lumii care să se fi uscat atunci când apele au început să se retragă!

Rutherford râse.

— Bineînțeles că da! Nu mă gândisem la asta. Făcu o pauză, să reflecteze, apoi continuă: Se presupune că Egiptul antic, așa cum îl cunoaștem noi, a început cu un faraon pe care îl chema Menes în 3000 î.Hr. Piramidele și, de asemenea, oricare dintre celelalte situri importante se crede că au fost meșteșugite în primii cinci sute de ani până în 2500 î.Hr. Se crede că tot în aceste vremuri au fost pictate sau gravate pe diverse edificii textele religioase care au ajuns până la noi.

Catherine se gândi la ceea ce-i spunea Rutherford.

— Și înainte, înainte de Menes?

— Păi, se presupune că existau doar o mulțime de mici regate și principate. Aceste state mici nu au realizat nimic important; în cea mai mare parte erau societăți primitive: țăranii din neolitic care stăteau pe malurile fluviului Nil. Tot ceea ce noi admirăm azi ca fiind mari realizări ale egiptenilor antici a apărut în timpul faraonilor, care au început cu Menes.

— Toate acestea sună foarte familiar. Și îmi amintesc foarte mult de modul în care poporul Viracocha a fost șters cu totul din istorie.

Rutherford scoase o altă carte din rucsac.

— Sunt de acord. Uite, citește asta! Am să încerc să dorm puțin.

Își trase pe ochi masca de dormit și își rezemă capul de tetieră.

Catherine era nerăbdătoare și, de asemenea, ușurată pentru că simțea că această călătorie se apropia de sfârșit, poate că vor ajunge la o

concluzie, undeva în nisipurile deșertului antic.

Își aminti expresia bărbaților care îi urmăriseră, aerul lor agresiv, amenințarea reală reprezentată de violența înspăimântătoare omniprezentă în jurul lor. Aceste amintiri o speriau; îi venea să fugă, să găsească un loc sigur, dacă mai exista vreun loc suficient de sigur. Dar știa că trebuia să termine treaba aceasta, să poată înțelege adevărul. Se uită la Rutherford și se gândi cât de mult se bucura că o însoțise, că nu fusese nevoită să treacă prin toate astea de una singură.

La două ore de la aterizare, reușiseră în cele din urmă să iasă din vamă și își făceau drum în pas de melc într-o mașină închiriată, prin traficul din Cairo. Brusc, Rutherford văzu ceea ce căuta. Acolo, înțepenite la periferia capitalei egiptene, erau siluetele celor trei piramide din Gizeh: Marea Piramidă - denumită de egiptologii moderni și Piramida lui Kheops -, cea de a doua - Piramida lui Khefren -, și cea de a treia, mult mai mică - Piramida lui Mykerinos. Deși sunt situate în deșertul de dincolo de marginile orașului, sunt atât de masive încât atunci când le privești din suburbiile din Cairo par că se înalță chiar din oraș, adumbrind orice altceva.

Rutherford trase mașina pe marginea drumului.

— Uite!

Catherine se aplecă în față și își miji ochii în arșița zilei. Ceea ce văzu îi tăie respirația. Rutherford era în extaz când îi arătă cu degetul spre cea mai mare dintre cele trei construcții: Marea Piramidă. Cea mai mare structură construită vreodată de om.

— A, sigur nu! Cum rămâne cu zgârie-norii secolului XX? Rutherford râse:

— Prin comparație, par o joacă de copil! Marea Piramidă intră într-o categorie aparte. Ai să vezi când ne apropiem de ea, și o să simți cu adevărat imensitatea ei când o să mergem înăuntru.

— Nimeni nu m-a avertizat cât de superbe sunt în realitate. Rutherford continuă:

— Da, și este și mai uluitor dacă te gândești că Marea Piramidă a fost și una dintre primele clădiri construite vreodată. Apare de nicăieri la începutul istoriei - arheologii susțin că a fost construită pe la 2600 î.Hr. - folosind niveluri uluitoare de acuratețe tehnică. Cum constructorii piramidelor nu aveau la dispoziție macarale și excavatoare și toate celelalte accesorii ale constructorilor moderni, este de-a dreptul un miracol.

Catherine făcu ochii mari. Privirea lui James erau fascinată de structura gigantică.

„Parcă ar fi în transă... zici că-i vrăjit de piramide.”

— Nu ți se pare puțin ciudat?

Rutherford încă se mai uita la piramide. Răspunse fără să o privească:

— Ce?

— Păi, într-un fel e ca și cum te hotărăști să proiectezi prima mașină din istorie și faci un Ferrari, și din momentul acela să te mulțumești să construiești mașini de karting vreme de mii de ani până să reușești să fii în stare să mai construiești vreodată un Ferrari.

Rutherford o ascultă cu atenție.

— Adică, nu prea am avea cum descrie asta ca fiind un model normal de dezvoltare. Nu știu prea multe despre istoria arhitecturii, dar înainte de a construi Castelul Warwick din Anglia sau marile castele ale cruciaților, s-au construit multe tipuri de castele mult mai primitive. A existat o curbă de învățare, o avansare progresivă, nu s-au trezit într-o bună zi, din negurile istoriei, și s-au hotărât să construiască cel mai mare și mai perfect castel construit vreodată.

Piramida sfidează acest tipar, este prezentă chiar de la începuturi, privind disprețuitor la tot ceea ce vine după ea. Rutherford avea pe față o expresie foarte serioasă.

— Ai dreptate! Cred că începem să vedem cam cât de fragilă este istoria oficială. Făcu o grimasă și apoi se întoarse către Catherine. Vino, vreau să-ți arăt ceva!

Băgă mașina în viteză și ieșiră în șoseaua aglomerată. Continuară să meargă pe autostradă încă un kilometru și jumătate înainte de a ieși pe o serie de drumuri lăturalnice care să-i ducă direct la marginea deșertului. Lăsaseră mult în urmă clădirile înalte și urâte din beton din centrul orașului Cairo, și chiar și blocurile sărăcicioase de la marginea autostrăzii dispăruseră. Clădirile de aici păreau mai degrabă rurale; de parcă suburbiile cedaseră locul și deveniseră sate sau pur și simplu apăruseră din aburul de la marginea deșertului. Drumurile nu erau asfaltate, și praful pe care roțile îl aruncau rămânea suspendat în aer. Rutherford opri mașina. Piramidele păreau a le străjui, chiar dacă erau încă foarte departe, dincolo - dunele de nisip.

— Am ajuns! anunță el. De aici mergem pe jos.

Soarele de amiază strălucea cu putere; era ora unu. Se cutremurau pe măsură ce înaintau sub arșița necruțătoare. Nisipul fierbinte radia. O duhoare de baligă plutea în aer, muștele le bâzâiau pe lângă urechi. Platoul Gizeh era aproape gol. Unul sau doi paznici vigilenți se plimbau în

jurul bazei Marii Piramide, dar turiștii erau deja înapoi prin camerele de hotel, în siguranță, la adăpost de soare. După un marș epuizant prin nisip, ajunseră în final lângă Marea Piramidă.

Rutherford se apropie de prima treaptă a construcției. Părea nesigur. Mângâie unul dintre blocurile masive de piatră. Îi venea până la piept și probabil cântărea cel puțin zece tone. Își înălță gâtul și se uită în sus spre vârful uriașei movile de blocuri de piatră.

Catherine își acoperi ochii cu mâna și se uită în jur la vastul platou Gizeh.

— Crezi că suntem în siguranță aici? Oare încă ne mai urmăresc?

Rutherford scrută încordat orizontul. Întreaga panoramă a platoului era înmuiată de căldura opresivă.

— Nu știi! Trebuie să presupunem că da. Deja trebuie să fi aflat ce avion am luat. Trebuie să ne mișcăm repede!

Catherine avea gura uscată. Se uită în sus spre înălțimile impresionante ale piramidei antice.

— Și trebuie să-l găsim pe Bezumov. Trebuie să fie undeva în Cairo.

Rutherford dădu din cap și se uită la ea.

— Păi, o să fie aici înaintea zorilor mâine pentru echinocțiul de primăvară, de atâta lucru putem fi siguri. Numai că nu prea știi ce să facem cu el. Se uită înapoi cu ochi mijiți la Marea Piramidă. Dar deocamdată să ne concentrăm să rezolvăm misterul.

Se întoarse și își sprijini mâna dreaptă de o latură a celui mai de jos rând de pietre.

— Este o structură sublimă, nu-i așa? Este alcătuită din mai mult de două milioane și jumătate de blocuri de zidărie, fiecare bloc cântărind de la două la cincisprezece tone, ceea ce este o cantitate enormă. Dacă fiecare bloc nu ar fi fost așezat exact în locul potrivit, atunci o presiune fenomenală s-ar fi acumulat foarte rapid și întreaga structură s-ar fi prăbușit. Mângâie pietrele antice și continuă: Inițial, toată piramida era acoperită de un strat de pietre de placare, asemănătoare cu marmura albă. Așa că întreaga structură și cele două piramide învecinate străluceau ca niște oglinzi în lumina puternică a soarelui. Efectul cred că era absolut incredibil.

Catherine merse către bază. Își trecu degetele peste pietre.

— Cum putem ști că erau acoperite cu așa ceva? Ce s-a întâmplat cu stratul de deasupra?

Rutherford răspunse încrezător la această întrebare.

— Mai întâi, avem descrieri din timpul vechilor greci, dar, de asemenea, în unele locuri au mai rămas fragmente din stratul acoperitor. Fiecare dintre aceste bucăți din stratul acoperitor cântărea peste zece tone, dar îmbinările dintre lespezi sunt atât de perfecte încât nu poți strecura prin ele nici măcar o coală de hârtie. Foarte asemănătoare cu lucrările în piatră din Peru, adăugă el.

Catherine se lăsă pe spate și încercă să se uite în sus către vârful. Asemenea unui munte măreț, era imposibil să vezi vârful interminabilei scări de piatră. Rutherford făcu un pas înapoi să aibă o vedere mai bună asupra structurii și urmă:

— Dar asta nu e tot! După cum poți vedea, baza piramidei formează un pătrat.

Catherine făcu și ea un pas în spate să i se alăture. El continuă:

— Cele patru laturi ale acestui pătrat sunt aliniate cu cea mai mare precizie în cele patru puncte cardinale. Ceea ce vreau să spun cu treaba asta este că fațada de nord, la care ne uităm noi acum, este aliniată perfect cu nordul adevărat. Și estul cu estul adevărat și așa mai departe.

Catherine se uită în stânga și în dreapta, de-a lungul fațadei de nord.

— Doar nu au cum să fie aliniate *perfect*?

Rutherford răspunse:

— Ei, cât de apropiat de perfecțiune ar putea fi omeneste posibil atunci când construiești o structură de o asemenea dimensiune. Toate au fost măsurate de către experți care au folosit cele mai avansate instrumente tehnologice și s-a calculat că au o eroare mai mică de 0,1 la sută.

— Extraordinar!

Rutherford privi reacția lui Catherine cu satisfacție.

— Chiar așa. Și nici nu prea are sens.

— Prea corect, nu are sens - este total nebunesc!

— Nu, adică este absolut de prisos. În ceea ce privește ochiul uman, nu putem percepe o eroare marginală de unu la sută. Un constructor modern, de exemplu, nu s-ar îngrijora nici măcar de o eroare de 1,5 la sută. Ceea ce face întreaga treabă să fie și mai de neînțeles este că pentru a reduce eroarea marginală de la 1 la 0,1 la sută este foarte, foarte dificil.

Catherine era uluită din nou.

— Și atunci de ce s-au mai deranjat? Care a fost scopul? Rutherford își

mângâia bărbia cu degetele mâinii drepte.

— Tocmai aici vreau să ajung. Nimeni nu prea are o explicație în sensul acesta. Oricum, mania pentru precizie nu se oprește aici. Lungimile laturilor sunt aproape perfect uniforme. Și toate colțurile sunt, pe cât e omeneste posibil, la unghiuri de exact nouăzeci de grade.

Catherine se tot minuna de îndemânarea folosită la construirea acestei structuri antice.

— Dar cum au obținut o asemenea precizie tehnică? Rutherford își lua mâna de la bărbie și ridică arătătorul de parcă voia să sublinieze ideea pe care o exprima.

— Ah, mai este o problemă! Acest nivel de îndemânare nu a mai fost atins până în secolul XX. Nimeni nu-și poate da seama cum o asemenea acuratețe poate fi obținută fără cele mai moderne instrumente. Chiar și *cu* astfel de instrumente este aproape imposibil. Un alt mister de deslușit.

*

*

*

La Nile Hilton, ușierul nubian, purtând un turban roșu, uniformă roșie elegantă și mănuși albe, deschise larg una dintre ușile din sticlă de la intrarea din față a hotelului pentru ca Ivan Bezumov să poată trece țanțoș.

Când ieși în arșița după-amiezii din Cairo, un șofer nervos, care-l tot așteptase la umbra unuia dintre palmierii ce decorau curtea hotelului, sări ca ars, stinse țigara și dintr-un salt fu în vehiculul închiriat. Era o Toyota Land Cruiser albă, cu tracțiune integrală, exact cum ceruse Bezumov.

Motorul începu să toarcă de îndată ce răsuci cheia în contact. Bezumov aștepta cu nerăbdare, iar mașina Land Cruiser se opri chiar în fața intrării în hotel. Înainte ca șoferul să apuce să coboare ca să dea ocol mașinii să-i deschidă ușa pasagerului, așa cum fusese învățat să facă, Bezumov sări înăuntru.

— La piramide, și repede!

Catherine îl urmă pe Rutherford până în colțul Marii Piramide. Când ajunse, se așează astfel încât să poată vedea bine în întregime, atât fațada de nord, cât și pe cea de vest, deși ușor oblic. Ochii îi fură atrași spre vârful. Observă că ultimele câteva rânduri de zidărie păreau a fi lipsă.

— Ce s-a întâmplat la vârful?

Rutherford se dădu înapoi și admiră priveliștea de la vest, departe până la dunele unduite.

— Nimeni nu știe cu exactitate. La un moment dat în ultimele câteva milenii, a fost dat jos. Cel puțin cu 2 500 de ani în urmă, călătorii deja spuneau că ultimele câteva straturi de sub vârful nu mai erau la locul lor. Ce-o fi fost în vârful? Se spune că vârful ar fi fost însăși piatra Benben.

— Ce anume?

— Benben este numele piramidonului⁵ ce stă la vârful corpului central al piramidei. Mitul spune că la începuturile timpului Atum, zeul egiptean al creației, a stârnit un vârtej în neant și astfel s-au născut ceilalți zei. Câteva movile de pământ uscat au fost scoase la iveală când s-au retras apele haosului. Pe una dintre movilele de pământ uscat a căzut piatra Benben.

— Uau, încă un mit al potopului!

— Da, exact!

— Dar dacă este un mit, atunci e posibil ca piatra Benben să fie doar un simbol sau o metaforă?

— N-aș fi așa de sigur. Poate că era o bucată de meteorit, se mai cunosc și alte cazuri în lumea antică de venerare a unor asemenea obiecte. Sau poate că era pur și simplu o piatră sacră sau un obiect făcut de om, dar nu avem niciun motiv să credem că nu a existat. Se pare că piatra Benben era așezată pe carcasa de marmură strălucitoare și sclipea cu intensitate, răspândind o lumină divină ce putea fi văzută de pe o rază de câțiva kilometri.

— Dar din ce era făcută?

— Diamant, granit șlefuit, aur, cine știe? Unii spun că avea înăuntru

⁵ Vârful piramidal cu care se încheie de obicei un obelisc (n. Tr.)

ochiul lui Horus - știi, acel ochi destul de deranjant pe care îl tot vedem în piramida de pe bancnota de un dolar. Conform tradiției, Benben a fost dat jos de către preoți când și-au dat seama că zilele vechii religii se apropiau de sfârșit. Creștinismul era în ascensiune - știau că vor trebui să dea jos piatra Benben, pentru că mai devreme sau mai târziu cineva urma s-o fure. Așa că au dat-o jos și au ascuns-o. Este încă un secret al piramidelor.

Catherine se întoarce să privească spre deșert.

„Nisip, nisip și iar nisip, până pe coasta Atlanticului. Nu prea erau surse de piatră pe aici...”

— Dacă stau bine să mă gândesc, James, cum Dumnezeu au construit piramidele? Cum au adus toate blocurile astea imense de piatră prin deșert și apoi le-au înălțat într-o asemenea ordine perfectă?

Rutherford se așteptase la această întrebare și se trezi zâmbind.

— N-o să-ți placă răspunsul, dar, din nou, nimeni nu știe. Catherine se holbă la el cu o expresie uluită.

— Sunt două milioane și jumătate de blocuri de piatră și cam toate cântăresc cel puțin cât o mașină. Cum *ar putea* fi mișcate fără ajutorul vreunei macarale, măcar? Îl întrebă privindu-l fix. Nu sunt nici egiptolog, nici inginer, n-am nicio idee. Care sunt teoriile?

— Cred că cea mai populară teorie - cea care se predă cu precădere în școli - este că blocurile au fost sfărâmate, târâte și înălțate pe locul lor folosind forța brută. A fost nevoie de o sută de mii de oameni timp de douăzeci de ani pentru a o termina.

Catherine se gândi o clipă.

— Asta înseamnă al naibii de mulți oameni. O grămadă de guri de hrănit. Erau prizonieri de război?

— Nu, se presupune că erau agricultori. Lucrau la piramidă doar pe perioada celor trei luni când Nilul ieșea din matcă și inunda malurile, când ar fi fost în „șomaj tehnic” de la lucrările agricole.

Catherine începu a gândi cu voce tare:

— Halal pauză de lucru! OK, deci trei luni pe an timp de douăzeci de ani, asta înseamnă șaiszeci de luni. Să ne închipuim că munceau douăsprezece ore pe zi. Treizeci de zile într-o lună a câte douăsprezece ore pe zi înseamnă un total aproximativ de douăzeci de mii de ore. Deci, dacă erau două milioane și jumătate de blocuri, fiecare cântărind cel puțin vreo două tone, ar fi trebuit să mute cam în jur de o sută douăzeci

de blocuri într-o oră, cred. Sau mai bine spus, două blocuri pe minut.

Rutherford se arată mai mult decât neîncrezător.

— Trebuie să recunosc, două blocuri pe minut sună cu adevărat incredibil. Dar ceea ce este și mai incredibil e că nu doar mutau blocurile și le aruncau de colo-colo, le ridicau la sute de metri înălțime și le așezau cu precizia unui neurochirurg! Rutherford râse și ridică din umeri.

Catherine mai avea în minte o idee.

— Încă nu mi-ai spus pentru ce au fost totuși construite piramidele.

Brusc, Rutherford arată aproape deprimat.

— Chiar nici nu mai știu ce să cred. Încep să cred că Bezumov este mult mai aproape de adevăr decât înțelepciunea convențională.

Catherine se încruntă, neînțelegând aluzia.

— Ce vrei să spui?

— Egiptologii spun că piramidele sunt morminte. Sunt locurile finale de odihnă ale faraonilor... Și eu eram de acord cu ei. Dar nu mai sunt. Se uită la dimensiunea Marii Piramide. Pare pur și simplu prea simplist. De ce să ne deranjăm atâta? Piramidele acestea trebuie să însemne mult mai mult decât niște camere funerare ale unor regi morți. Îmi pare rău, probabil că nu prea are sens ceea ce spun. E doar o intuiție... Și în tot cazul, ce dovadă au arheologii să susțină că sunt morminte? Rutherford făcu o pauză să-și adune gândurile și apoi continuă: A fost Herodot, istoricul grec din secolul V î.Hr., cel care a emis primul teoria conform căreia Marea Piramidă a fost construită de Kheops, că mai înainte, fratele său construise cea de-a doua piramidă și că fiul lui Khefren a construit-o pe a treia. De când egiptologii s-au pus de acord cu sugestia lui și ori de câte ori găsesc dovezi indirecte, le iau drept dovezi finale. De exemplu, au găsit diverse inscripții în jurul sitului de la Gizeh care atribuie Marea Piramidă lui Kheops. Dar asta nu este dovadă, ci pur și simplu este normal ca un faraon să-și însușească ceea ce a aparținut străbunilor lui. Când au deschis piramidele, le-au găsit complet goale: nicio comoară, și doar într-a treia piramidă, cea mai mică, au găsit ceva oseminte. Dar chiar și acelea au fost datate ca fiind cam din vremea lui Iisus Hristos, mult după ce au fost construite piramidele. Se spune că Marea Piramidă ar fi fost golită de jefuitorii de morminte. Dar nu știm cu siguranță.

Catherine se gândi la cele spuse de el.

— OK! Deci toate acestea înseamnă că nu prea știm absolut nimic?

Rutherford zâmbi timid.

— Da! exclamă el, ridicându-și iar privirea spre fațada goală a piramidei. Sunt un mister pe tărâmul misterelor. Nu știm la ce serveau, nu putem înțelege cum le-a putut construi, nu știm *cine* le-a construit și, cu toată sinceritatea, nici măcar nu știm *când* au fost construite. Pur și simplu, sunt aici de la începuturile istoriei omenirii și nu ar fi exclus să fie chiar cu mult înainte de aceasta. Făcu un pas înapoi și îi zâmbi. Haide să mergem și să aruncăm o privire înăuntru!

În celălalt capăt al oraşului Cairo, doctorul Ahmed Aziz se întorcea la birou după un prânz prelungit. Pe lângă funcţia de director la antichităţi egiptene, doctorul Aziz era custodele Marii Piramide şi director-adjunct la muzeul de egiptologie. Era un bărbat tânăr - avea în jur de 40 de ani, cu o mustaţă mare neagră -, şi azi era îmbrăcat într-un costum bleumarin elegant. Era puţin cam rotofei, probabil ca rezultat al deselor dineuri şi prânzuri la care era obligat să ia parte, fie înainte sau după ce le arăta delegaţiilor străine minunăţiile Egiptului, dar strălucea de sănătate.

Rămăsese un mister cum de reuşise să ajungă aşa de repede la conducerea unuia dintre cele mai importante departamente de antichităţi din lume chiar şi pentru mulţi demnitari din guvernul egiptean. Nu că ar fi fost necalificat - era indiscutabil un expert în anumite tipuri de ceramică din Egiptul antic şi făcuse studii postdoctorale în Statele Unite -, dar să fie promovat la asemenea nivel executiv la o vârstă atât de tânără era fără precedent. Viaţa fusese blândă cu el.

Se uită la ceasul de pe peretele biroului său confortabil. Era 3.30 p.m. Prânzul durase mai mult decât se aşteptase, dar aşa se întâmpla deseori când se afla în compania unor importanţi demnitari străini.

Se așeză pe scaun, şi linia directă începu numaidecât să sune. Ridicând receptorul cu mâna sa grăsuţă împodobită cu două inele mari de aur, răspunse:

— *Salaam aleikum!*

— *Aziz*, eu sunt! Vocea inconfundabilă a senatorului Kurtz răsună pe fir.

Expresia lui Aziz se schimbă instantaneu. Dispăruse acel aer ușor deranjat şi frustrat care i se tot plimbase pe faţă. Acum, era vizibil alarmat.

Privi spre uşa biroului. Era deschisă. Putea vedea în anticameră, unde stătea secretara împreună cu ajutorul său, domnul Poimandres, un creştin copt, scund şi fragil, în vârstă de 60 de ani. Amândoi păreau ocupaţi: secretara dactilografia ceva, iar Poimandres vorbea la telefon. Dar n-avea de gând să-şi asume niciun risc, mai ales cu Poimandres. Aziz

nu se simțise niciodată în largul lui în preajma ajutorului său. Poate din cauza faptului că Poimandres era membru al uneia dintre cele mai vechi biserici creștine din lume, și asta îi provoca lui Aziz, un musulman pios, un sentiment profund de neliniște. Coptții deținuseră o putere semnificativă în societatea egipteană timp de două mii de ani - o putere disproporționată, după cum spuneau unii. Dacă Poimandres n-ar fi fost atât de corect și atât de bun în ceea ce făcea, Aziz l-ar fi îndepărtat cu mulți ani în urmă.

Aziz auzea răsuflarea sacadată a senatorului.

— Vă rog, un moment, domnule!

Lăsa receptorul pe suprafața de piele de pe birou, merse la ușă și, după ce se uită în anticameră, să verifice dacă nu mai era cineva, o închise și o încuie.

— Domnule, vă rog! M-am întors!

— Ascultă cu atenție, Aziz! Dacă te vizitează cineva și-ți pune întrebări sau vine cu teorii despre piramide, vreau să răspunzi după cum urmează... Mă asculți?

— Da! Da, domnule! Urmă o pauză.

— Spune-le că teoriile lor sunt destul de greșite. Spune-le că ideile lor nu sunt noi, au mai fost discutate în public și, așa interesante cum ar putea părea, nu se bazează pe nimic real. Vor încerca să discute despre ideile lor într-o manieră rațională. Nu trebuie să te așezi la discuții cu ei. Înțelegi? Nu te așezi la discuții. Nu te contrazici. Spune-le doar că teoriile lor sunt greșite.

— Da, domnule! Poate că ați vrea să plec într-un concediu sau mai bine să nu-i primesc?

— Nu, nu face asta, ar stârni suspiciuni! Nu sunt niște aiuriți, vorbim despre cercetători respectați de la Universitatea Oxford. Primește-i, nu intra în polemică și neagă tot ceea ce-ți spun. E clar?

— Da, domnule - absolut, domnule!

— Și, Aziz, fără greșeli, dacă ții la funcția ta înaltă. În curând, voi sosi în Egipt și mă voi ocupa de ei personal.

Aziz înghiți în sec și își tamponă fruntea asudată cu batista.

— Domnule, veniți în Egipt?

Legătura se întrerupse. Pulsul lui Aziz o luă razna de parcă abia ar fi încheiat o cursă de o sută de metri.

Catherine și Rutherford coborâseră cam până la jumătatea laturii din spate a piramidei până unde schelele moderne aveau o scară lângă intrare. Pe măsură ce se apropiau, Catherine se uita la nisip, la turiști și la localnicii din jur și se întrebă dacă îi urmărea cineva. Văzu un bărbat singuratic, la distanță de un grup, purtând veșminte arăbești, dar nu părea să-i acorde vreo atenție. Privi o familie pășind încet prin nisip. „Pare în regulă”, gândi ea, dar totul se putea schimba foarte repede și nu-i plăcea ideea de a fi prinsă în subteran. Mai devreme sau mai târziu, Bezumov va apărea și era destul de sigură că el nu va fi încântat de revedere. Rutherford se uită la ea.

— Hai, să terminăm treaba! Pentru asta am venit.

Și el era îngrijorat, intrară repede, urcând scările, cu capetele plecate. Apoi intrară în gura ca o peșteră. Catherine se uită peste umăr, afară în urmă, peste nisipuri, până în parcare. Mașini veneau și plecau. Nici nu pusese piciorul în tunelul masiv și deja claustrofobia punea stăpânire pe ea, simțind că se sufocă.

Rutherford merse mai înainte, întinse mâna și și-o trecu peste laturile inegale ale pereților.

— Nu da atenție acestui tunel, este o aberație. A fost făcut de muncitorii arabi, nu de constructorii originali ai piramidei, de aceea este puțin inegal. Este numit gaura lui Mamun după califul egiptean care a comandat intrarea.

Își făcură drum în tăcere prin pasajul prost luminat, până când dădură în tunelul principal.

Coridorul descendent ducea în întunericul adâncurilor. În ciuda faptului că becurile fuseseră dispuse la distanțe egale pe tavan, era imposibil de văzut capătul. Coridorul însuși semăna cu interiorul unei gigantice mașinării de oțel. Pereții de piatră erau netezi ca sticla. Priveliștea îi tăie respirația lui Catherine.

„Este pur și simplu extraordinar. Nu poate fi un mormânt. Trebuie să fie vreun soi de mașină. Pare să aibă un scop funcțional.”

Rutherford îi zâmbi.

— M-am gândit că vei fi impresionată. Merge direct în jos vreo sută de

metri la un unghi de exact douăzeci și șase de grade, jumătate din cele cincizeci și două de grade ale înclinației laturilor piramidei. Dar ceea ce este cel mai incredibil este că nu deviază cu mai mult de câțiva milimetri pe tot parcursul drumului în jos. Chiar și azi, o asemenea precizie este aproape imposibil de realizat. Rutherford o ghida din față: Mergem sus spre galerie!

Pe măsură ce înaintau, Catherine se uita în jur, căutând în întuneric. Umbrele lor jucau pe pereți. Auzea fiecare pas, amplificat de tăcerea înconjurătoare, apoi i se păru că aude în spate, în ecou, pașii cuiva. Își zise că nu era nimic și continuă să meargă. Observă că începuse să respire sacadat și încercă să se calmeze. Mai trecu de câteva trepte moderne și ieși în pasajul ascendent. Era o copie mai mică a pasajului descendent. Aceeași perfecțiune de mașină și un unghi imposibil de escaladat, dar de data aceasta mergea în sus. Senzația de claustrofobie crescuse în intensitate. Tavanul era mai mic de un metru și douăzeci de centimetri înălțime și aerul era sufocant. Mai mult pe vine, își continuă ascensiunea.

După câteva minute, pasajul strâmt se deschise deodată într-o cameră mai încăpătoare, lungă de vreo patruzeci și cinci de metri și înaltă de nouă, cu un tavan înclinat și boltit. Rutherford se îndreptă de spate și se întinse ușurat.

— Pfiu, începusem să mă cam panichez acolo.

Catherine își șterse fruntea, fără să spună ceva. Nu voia să-i spună cât de îngrozită se simțise. Avea o senzație din ce în ce mai pregnantă că cineva îi urmărise în interiorul piramidei ca să-și pună în practică planurile cumplite de răzbunare. Încercă să scape de presimțirea aceea apăsătoare că ceva rău urma să se întâmple și se uită la podeaua înclinată din fața lor.

— Ce este *aia*? Arată spre un jgheab care mergea de-a lungul podelei din încăpere. Seamănă cu un fel de canelură pentru o piesă a vreunei mașinării sau ceva de genul acesta. Te rog să nu-mi spui că nu se cunoaște ce este aceasta.

Rutherford nu avea idee. Catherine clătină din cap și începură să urce în galeria măreață.

După ce mai trecură printr-un pasaj, intrară într-o încăpere spațioasă. Rutherford se ridică, frecându-se la șale, și își aranjă rucsacul.

— Așadar, iată-ne în sala regelui!

Catherine ajunse lângă el și fu izbită de natura opresivă a încăperii. Era perfect conștientă de tonele de zidărie care dominau tavanul. De parcă plăcile imense și negricioase de piatră care formau pereții se strângeau în jurul lor.

„Dacă acum ar intra cineva să ne omoare, nimeni n-ar auzi nimic. Nici nu s-ar afla...”

Chipul lui Rutherford lucea de transpirație.

— Ce este asta? Catherine arată către o ladă de piatră de mărimea unui om, care se afla în colțul opus al încăperii.

— Acela este un sarcofag de granit. Este gol. Vino, hai să ne uităm!

Merseră într-acolo și priviră înăuntru. Rutherford, uitându-se în ghid, bolborosi dimensiunile cu voce tare. Apoi, brusc, exclamă:

— Dumnezeu! Măsurile imperiale⁶ pe care le mai folosim și azi în Anglia și America, incii și picioarele, au legătură cu sistemul de măsurători folosit la construcția piramidei și a sarcofagului.

— Ce? Așadar, acesta a fost folosit ca bază pentru sistemul nostru de măsurători?

— Așa se pare! Nu m-am mai gândit până acum la piramidă din punctul acesta de vedere, dar acum am senzația că este sursa tuturor lucrurilor. Sarcofagul trebuie să fi fost aici încă de la început, pentru că este mult prea mare să încapă prin tunelul prin care tocmai am venit noi. Foarte interesant este că bunăoară colțurile *interioare* sunt perfecte. Este inexplicabil cum s-a putut obține așa ceva folosind altceva decât tehnologia modernă. Tone de presiune și burghie de diamant sunt necesare pentru a găuri granitul în această manieră.

Chiar atunci Catherine își dădu seama. Cu o notă distinctă de frică în voce, spuse:

— Stai puțin, care erau măsurile pe care tocmai le-ai citit? Uimit de cererea ei, Rutherford îi studie fața înainte de a se uita din nou în ghid.

— Interiorul este lung de șase virgulă șase picioare și șase inci...

— Da, întrerupse Catherine. Asta am crezut că ai spus. Nu poate fi o coincidență, dat fiind tot ce știm despre mania lor pentru precizie. Lungimea interioară a acestui sarcofag antic din inima celei mai vechi și

⁶ Sistem de unități de măsură (folosit în imperiul) britanic, oficial și astăzi în Marea Britanie și în țările anglofone (n. Tr.)

mai ciudate clădiri din lume este 666 - numărul diavolului.

Chiar atunci becurile pâlpăiră și preț de o clipă încăperea fu scufundată în întineric total. Pulsul lui Catherine o luă razna. Rutherford simți un val de panică pornindu-i din stomac și urcând până în piept.

Apoi luminile pâlpăiră iar și încăperea se luminează. Rutherford arăta de parcă îmbătrânise cu zece ani.

— Bun, nu mai zăbovim aici nicio clipă în plus față de cât e necesar.

Catherine răsuflă ușurată.

— Perfect de acord!

Lumina rămase aprinsă. Rutherford își șterse fruntea cu mâneca și începu din nou să vorbească. Părea foarte agitat.

— Șase șase șase nu este tocmai numărul bestiei.

Catherine, uitându-se în jur la încăperea sinistră ca un cavou, nu pricepu ce voia să spună:

— Cum adică?

— Păi... este mult mai vechi decât creștinismul. Este numărul păgân al soarelui sau al puterii pământeste. Alchimiștii îl asociau cu sulfuzeu. În gematrie, expresia biblică *theos eini epi gaia* - „sunt pe pământ” - are valoarea de șase șase șase. Mai târziu, creștinii care pierduseră legătura cu cunoștințele vechi au căpătat teamă de număr și de puterea sa simbolică.

Rutherford își șterse fruntea înfierbântată cu antebrațul și se uită agitat în jur.

— Dar mai este încă un lucru foarte important. Repede, aici!

Merse spre peretele sudic al camerei regale. Catherine îl urmă, fiindu-i tot timpul teamă că se vor stinge iarăși luminile și dorindu-și să fi adus o lanternă. Rutherford arată către o gaură mică. Aici, acest puț trece direct prin blocurile piramidei. Ca totul în jur, este perfect drept. Își face drum prin zidăria de piatră, la un unghi de exact patruzeci și cinci de grade. Ar fi trebuit scobite mii și mii de blocuri să poată permite puțului să treacă. Și asta încă nu-i tot. Dacă ar fi să extindem puțul în spațiul exterior, la anumite momente se intersectează cu calea meridiană a centurii lui Orion, o zonă sacră a cerului în religia egipteană. La fel și în camera reginei, puțul sudic este aliniat perfect cu traiectoria stelei Sirius, care, de asemenea, era extrem de importantă. Hieroglifa pentru Sirius este alcătuită dintr-o stea, o piramidă și o piatră Benben.

La menționarea lui Sirius, Catherine simți un junghi de parcă fusese

brusc adusă înapoi în timp în amfiteatrul luminos de la Colegiul All Souls, unde ținea o prelegere despre enigma triburilor Dogon. „Cât de departe am ajuns încât aceste chestiuni nu mai sunt jocuri academice amuzante, ci chestiuni de viață și moarte.” Rutherford continuă:

— Și fiecare cameră mai are un alt puț care se aliniază cu o anumită stea. De obicei, când unul este aliniat, celelalte sunt îndreptate către reziduurile cosmice. Însă în aparență toate cele patru puțuri se aliniază corect când dai ceasul stelar înapoi în 2450 î.Hr.

— Mă întreb care o fi fost semnificația lor pentru constructori. Poate că era data la care au reușit în cele din urmă să-și revină după haosul produs de potop? Dar era ceva despre legătura cu Sirius, care o făcu pe Catherine să nu se poată abține să se gândească din nou la Dogon. Șopti: Poate că aducătorii luminii au fost la rândul lor vizitați...

Rutherford nu prea pricepu.

— Poftim? Catherine se opri.

— Aa, nimic! Este ciudat. În orice caz, nu poate fi un accident că puțurile se aliniază cu stelele.

Rutherford se uită agitat la becuri, ca și când se aștepta să se stingă din clipă în clipă.

— Hai să vorbim afară despre asta, nu cred că mai rezist la atâta presiune. Chiar îmi face rău spațiul ăsta!

Catherine porni spre ieșire.

— Sunt categoric de acord. Hai să ieșim de aici!

Ușa avionului secretarului se deschise larg, iar căldura nord-africană îl lovi ca un zid. Aeroportul internațional din Cairo nădușea în soarele arzător. Motoarele aeronavei nu se opriseră încă, zgomotul împiedica orice comunicare. Se simțea o duhoare copleșitoare de combustibil de avion.

Cu o expresie de dezgust pe față, mășălui în jos pe treptele mari și puse piciorul pe pistă, urmat de doi dintre cei mai de încredere bodyguarzi. În acest timp, un camion de patru tone cu o copertină din pânză de cort se opri în cele din urmă la câțiva metri de avion. Un bărbat caucazian bine făcut, în uniformă de camuflaj de deșert, sări din cabina șoferului și merse sprinten până la el. Motoarele mai așteptau puțin înainte de a se opri; trebui să strige ca să poată acoperi zgomotul.

— Domnule, am șase oameni aici. Toți înarmați și gata de plecare, și avem agenți pregătiți peste tot în Cairo. Raportez că țintele au trecut prin vamă acum trei ore și se află acum în Gizeh.

— Și bărbatul în alb? L-ați găsit?

— Nu, domnule, încă nu am reușit să-i luăm urma. Cei de la operațiuni globale spun că este un om de știință rus, fost militar, un om de știință renegat și spion - probabil acesta este și motivul pentru care l-am pierdut. A lucrat cu profesorul Kent, cu vreo doi ani în urmă; a fost mereu preocupat de calotele glaciare.

Secretarul se uită la subordonatul său și, pe un ton răspicat, îi expuse planul.

— Trebuie să avem țintele izolate, abia apoi le putem doborî. Nu vreau să repetăm ceea ce s-a întâmplat în La Paz. Trebuie lucrat discret, dar vreau oameni înarmați și gata de acțiune, la Gizeh. Cât despre rus, a venit vremea să-i închidem gura și lui. Nu putem să ne asumăm niciun risc la nivelul acesta. Distribuie imediat tuturor agenților câte o poză de-a lui și împușcați-l pe loc!

Tăcu și se uită de-a lungul pistei, către clădirile aeroportului, unde siluetele oamenilor se mișcau în căldura copleșitoare. Echinocțiul de primăvară era acum la o distanță de doar câteva ore. Arăta obosit, chiar bătrân. Pentru prima dată, ochii lui trădau o anumită vulnerabilitate:

aproape clipeau.

Se uită la cele două gărzi de corp, le făcuse amândurora o scurtă informare în avion. Erau foarte experimentați și știa că poate conta pe loialitatea lor atunci când va avea de-a face cu senatorul. Ultimul lucru la care acesta s-ar aștepta era interogatoriu din partea unuia dintre ai săi.

Ieșind din pântecele Marii Piramide, Catherine și Rutherford aproape că fură orbiți de soarele strălucitor. Cerul albastru, fără urmă de nori, se întindea în toate direcțiile și chiar și imaginea dezolantă a deșertului gol le oferi un soi de ușurare după spaima intensă și claustrofobia resimțite în pasajele subterane ale piramidei.

Catherine își duse mâna stângă streășină la ochi în timp ce își scutura praful de pe haine cu mâna dreaptă.

— Ah! Aer! Aer proaspăt și soare. Slavă Domnului că suntem afară! N-aș vrea să trebuiască să petrec noaptea aici.

Rutherford își scoase ochelarii de soare din geantă și trase adânc aer în piept.

— Subscriu!

Se întoarse și se uită iarăși spre Marea Piramidă.

— Păi, un lucru e sigur, asta nu a fost construită de un popor primitiv! Și cu siguranță nu a fost doar o încăpere mortuară. De-ar fi fost cu noi și profesorul Kent! El ar fi știut ce e de făcut.

Rutherford aprobă din cap și cu voce hotărâtă spuse:

— Trebuie să continuăm! În cele din urmă, o să ne dăm seama.

Catherine merse către el, își puse brațele pe umerii lui și îl îmbrățișă în tăcere. Rămaseră prinși în îmbrățișare timp de un minut, apoi fata se desprinsă și își aruncă rucsacul pe umăr.

*

*

*

Ocoliră colțul de nord-est al Marii Piramide și imediat le intră în vizor necropola din Gizeh.

— Uite-l!

Rutherford arată către sud-est, în depărtare, spre platoul pietros cu o pantă descendentă lină care cobora până în locul în care se afla sfinxul, așezat pe postamentul construit de oameni. Cu corp de leu și cap de om, era așezat cu labele din față întinse înainte, iar restul trupului i se contopea cu roca solidă din spatele său. Vreme de milenii nenumărate, așteptase acolo răbdător - de multe ori fiind îngropat cu totul în nisipul năvălitor, dar un împărat sau rege, sau guvernator venea și îl dezgropa în

cele din urmă.

— Este cu fața la est, cred, spuse Catherine.

— Da, la est cu fața la soare răsare. De data aceasta, constructorii marchează vârsta astrologică a Leului, care începe în 10970 și se încheie în 8810.

— Asta este extraordinar, se potrivește perfect cu datele lui Von Dechend de încadrare a ultimei ere glaciare. Crezi că marcau data la care a fost distrusă civilizația lor?

Rutherford nici măcar nu îi răspunse. Se apropiau dintr-o parte de sfinxul gigantic. Era înalt de aproape optsprezece metri⁷ și lung de șaptezeci și doi de metri⁸ - cea mai mare sculptură făcută vreodată.

— Și vezi cum a fost afectat de intemperii? Catherine studie găurile mari și crevasele din piatră străveche din care fusese creată bestia. Pe alocuri, semăna cu o uriașă operă în ceară care se topește. Scobituri imense tăiau de sus în jos monumentală operă în piatră.

— Durează efectiv mii și mii de ani să se ajungă la o astfel de eroziune.

— Și ce poate provoca o asemenea eroziune?

— Ploaie, ploaie și iarăși multă ploaie. Sahara este un deșert tânăr. Aici nu a fost așa dintotdeauna. Cândva, a fost totul verde, fertil și plăcut. Și în mod clar a plouat timp de foarte, foarte multă vreme.

— Și cam când se crede că a fost sculptat?

— Ahh, ei, depinde pe cine întrebi.

Merseră până în fața sfinxului și se uitară în sus la chipul lui antic.

— Experții în eroziunea calcarului au ajuns la concluzia că trebuie să fi fost sculptat cu cel puțin nouă mii de ani în urmă - și ăștia sunt conservatorii. Este incredibil, aproape de neconceput de vechi. Și, desigur, după cum știm, istoria clasică spune că tot pe-atunci omenirea purta doar o bucată de pânză în jurul coapselor, folosind unelte din epoca de piatră.

Privind în sus la figura enigmatică a sfinxului, Catherine se gândi la oamenii extraordinari care trebuie să-l fi creat cu atât de multe milenii în urmă.

— OK, spuse ea, așadar, avem o piramidă construită după specificații

⁷ Șaizeci de picioare — în orig. (n. Tr.)

⁸ Două sute patruzeci de picioare — în orig. (n. Tr.)

care la NASA ar putea fi obținute după o muncă incomensurabilă. Piramida însăși pare să facă referire la cunoștințe de astronomie și matematici superioare, dacă îi acorzi măcar un mic studiu, și mai are și puțuri care se aliniază cu stelele în anul 2450 î.Hr. Avem un sfinx care este vechi de cel puțin nouă mii de ani - probabil mult mai vechi - și indică o afinitate certă cu epoca Leului. Și totuși, aceste elemente incontestabile sunt negate cu tărie de întreaga comunitate a istoricilor. Catherine se plimbă încet pe lângă labelle din față ale fiarei ciudate. Și, mai mult, înșiși creatorii hărților care ne-au sugerat să începem această căutare considerau locul acesta ca fiind centrul lumii. Și apoi, avem mituri peste tot în lume care descriu un grup de civilizatori care vin după marele potop să reinstaureze civilizația lor distrusă. De asemenea, aceste mituri conțin, după cum a sugerat profesorul Kent, foarte multă informație tehnică putând fi în legătură cu un cataclism provocat de mișcarea scoarței terestre. Și, în cele din urmă, mulțumită lui Von Dechend, putem data acest cataclism undeva la sfârșitul erei glaciare, în jurul anului 11000 î.Hr. Astfel, au timp să ajungă din Antarctica în Egipt, să înceapă să se reorganizeze și să sculpteze sfinxul.

Rutherford se uită zâmbind la Catherine.

— Și mai este ceva.

Catherine se încruntă, așteptând încordată.

— Ce?

Rutherford se uita la picioarele lui.

— Am uitat să-ți spun despre bărci.

Catherine simți cum o ia cu ameteală.

— Ce bărci? întrebă îngrijorată.

Rutherford se uită în sus, aproape că îi era rușine că trebuia să mai expună încă o enigmă.

— Arheologii au dezgropat din nisipul de lângă piramide niște bărci. Sunt imense, vase cu care se putea traversa oceanul, despre care arheologii marini spun că nu pot fi decât rezultatul unei îndelungate tradiții în construirea ambarcațiunilor.

Catherine își dădu capul pe spate și râse. Mai era încă o cale de investigare pe care voia s-o urmeze.

— Știi ce spuneau vechii egipteni despre propriile lor origini?

— Da. Și într-un fel, propria versiune a egiptenilor despre trecut se potrivește mai bine cu dovezile decât istoria convențională. Adică, dacă suntem dispuși să citim miturile cu ochii deschiși.

— Ce vrei să spui?

— Uite, bunăoară, Osiris este unul dintre zeii egipteni. Neteru, așa cum li se spunea, au venit din propriul lor tărâm natal plin de enigme, exact ca și Quetzalcoatl și adepții lui sau viracochas. Dar dacă neteru este o civilizație mult mai avansată, cu o grămadă de cunoștințe tehnice și religioase, nu prea e de mirare ca locuitorii originari ai Egiptului să-i fi considerat divini.

Catherine era întruchiparea concentrării.

— Așadar, neteru - pe care egiptologii nu îi trec în rândul zeităților mitologice - trebuie să fi fost aducătorii de lumină.

— Cu siguranță așa se pare. Există inscripții hieroglifice despre interiorul piramidei lui Unas de la Saqqara care datează în jurul anului 2400 î.Hr. Sunt interesante pentru că la fel ca și piramidele de la Gizeh apar brusc, de nicăieri.

— Cum adică?

— Păi, anterior apariției lor bruște, nu există nicio scriere primitivă. Nu există hieroglife simple timpurii folosite la numărarea proviziilor sau la marcarea trecerii zilelor, așa cum este cazul cu scrierile timpurii cuneiforme din Babilon; în schimb, trecem direct la hieroglife complexe.

Mai mult chiar, subiectele dezvoltă idei metafizice și teologice abstracte foarte elaborate, completate cu un număr mare de zei și zeițe foarte simbolice. Wallis Budge, care a fost cel mai mare specialist britanic în egiptologie a spus cândva că era pur și simplu inexplicabil ca o civilizație atât de sofisticată să se dezvolte peste noapte. Ca și cum poporul boșiman din Kalahari ar da naștere întregii culturi și religii a evreilor, pe o durată de o sută de ani - construind în același timp cea mai mare clădire din deșertul african.

Catherine se gândea la ce aveau de făcut în continuare.

— Cine este răspunzător de toate aceste situri antice? Adică, cine este cel care în final dă permisiunea de a studia aceste clădiri și de a testa noi teorii? Cine are puterea de a răsturna această opinie clasică eronată?

Rutherford îi studie expresia.

— Doctorul Ahmed Aziz, directorul antichităților egiptene! Poate pune capăt carierei oricărui egiptolog doar cu o întorsătură din condei, refuzându-le permisiunea de a vizita siturile sau chiar de a intra în Egipt. Puterea lui este absolută.

Catherine dădu din cap.

— Bun, cel puțin știm unde se opresc banii! Dacă ar fi să inițiem o acțiune de redare, atunci chiar s-ar putea pune în practică. Dacă va crede că versiunea egiptologilor de astăzi este complet eronată, atunci ar putea accepta această provocare.

Rutherford aruncă o privire înapoi la priveliștea uluitoare a piramidelor.

— Trebuie să ne întrebăm de ce nu a făcut deja lucrul acesta. Trebuie să presupunem că cel puțin știe despre existența unora dintre aceste dovezi. Poate că nu vrea să analizeze dovezile din cauza presiunilor religioase asupra guvernului. Catherine nu-i înțelegea firul logicii.

— De ce ar fi acesta un factor?

Rutherford își scoase ochelarii și își trecu mâna prin păr.

— Eei, fundamentalistii musulmani - care au o mare influență asupra guvernului egiptean - nu sunt cu mult diferiți de fundamentalistii creștini din America sau chiar de evrei. Și ei au propriile viziuni asupra istoriei lumii, un fel de versiune musulmană asupra teoriei creaționiste creștine. Mă îndoiesc că ar vrea, așa deodată, să explice o lume cu totul nouă care o precede pe aceasta... Dar nu știu sigur... doar fac niște speculații.

Catherine simți un sâmbure de adevăr în această ipoteză.

— Cred că ar trebui să plecăm și să aruncăm o privire în jur. Poate chiar reușim să ne vedem cu acest Aziz. Ce știi despre el?

— Foarte puțin. L-am întâlnit o singură dată, cu ani în urmă, deși nu mai știu bine - a ținut un curs la Oxford. Asta a fost cu mult înainte de a fi numit director. Predecesorul lui a murit într-un accident de mașină, parcă. Îmi amintesc că numirea lui Aziz a făcut ceva vâlvă - e foarte tânăr și a studiat în Statele Unite. Merită să încercăm! Cred! Nu e nici urmă de Bezumov până acum, dar mai sunt încă douăsprezece ore până la echinocțiu. Ce-are el de gând nu prea înțeleg - ce poți face cu două milioane de tone de piatră? Rutherford ridică din umeri, apoi hotărî: OK, hai să încercăm la Aziz și să vedem ce are de spus despre toate lucrurile astea care nu se leagă. Mai aruncă o privire la figura inexpresivă a sfinxului și apoi își puse rucsacul pe umăr. Să ne întoarcem la mașină!

Catherine se uită în sus la figura nemuritoare a sculpturii antice și șopti, aproape ca pentru sine:

— O să aflăm răspunsul la ghicitoarea ta, mare sfinx!

Răsucindu-se pe călcâie, îl urmă pe Rutherford în sus pe panta blândă a platoului Gizeh până la mașină.

*

*

*

— *Stop!*

La comanda urlată, șoferul lui Bezumov opri brusc Land Cruiser-ul la marginea parării de la Gizeh. Un nor de praf se ridică în urma vehiculului.

Lui Bezumov nu-i venea a crede. Privi chiorâș la cei doi occidentali pe care-i vedea mergând prin nisip spre parcare, îndepărtându-se de sfinx. Fața îi era o mască extrem de contorsionată de mânie și surprindere. Suspiciunile i se adevereau. Îi urmări apropiindu-se de mașină. Mai întâi, se urcă Donovan și apoi englezul enervant. Bezumov lovi bordul mașinii cu palma.

Instinctiv băgă mâna sub haină și atinse portarmul fixat pe umăr. Pistolul era acolo. „Dar aici nu e locul potrivit...”

Mașina ieși din parcare.

— Șofer, urmărește mașina aceea! N-o pierde nicio clipă din ochi!

Cairo nu e un oraș în care să se conducă ușor. O mulțime de străzi arată exact la fel, indicatoarele rutiere sunt puține și rare, traficul este înfiorător, iar șoferii tratează codul rutier în cel mai bun caz ca pe un set de indicații vagi și, în cel mai rău caz, ca pe un lucru absolut irelevant.

După ce o cotiră greșit de multe ori și după multe claxoane, Rutherford și Catherine traseră în cele din urmă într-o parcare în spatele Departamentului pentru antichități. Rutherford arăta extrem de stresat.

— A fost un coșmar. Am crezut că nu vom mai găsi vreodată locul acesta și am avut senzația că am fost urmăriți, până când mi-am dat seama că până și cel mai hotărât criminal din lume nu ar putea nicicum să facă față acestui trafic.

Sări din mașină și se uită peste drum la clădirea care găzduia Departamentul pentru antichități - continua să aibă o presimțire rea. O întrebă pe Catherine:

— Chiar crezi că merită să încercăm să obținem o întâlnire cu Aziz? Adică ce ne-ar putea spune el dacă ar fi de acord să ne vadă?

Catherine trânti portiera.

— James, modul nostru de abordare a funcționat până acum. Dacă nu iese nimic, putem merge să căutăm un hotel și să ne gândim la un alt plan. Vreau doar să văd ce reacție are!

Un gardian îmbrăcat într-o uniformă maro, care nu-i venea bine, și cu chipiu țuguiat ieși din ghereta de pază și le făcu semn cu mâna către intrarea din spate a clădirii. Catherine și Rutherford se îndreptară către el.

— *Salaam aleikum!* Îi salută bărbatul și le ceru pașapoartele la control. După ce le cercetă, gardianul îi îndemnă să intre pe ușă.

Înăuntru, un coridor sărăcăcios, cu linoleum, mergea drept înainte, ducând - conform semnelui de deasupra - către biroul de recepție. De ambele părți erau uși închise și din loc în loc holuri și mai îndepărtate, care duceau cine știe unde. Uitându-se de-a lungul coridorului principal lugubru și slab luminat, Catherine întoarse privirea spre Rutherford.

— Ce crezi?

Acesta ezită și apoi răspunse:

— Nu știu, cred că ar trebui să mergem direct la biroul de recepție.

După câțiva pași, Rutherford observă un semn în engleză și arabă arătând mai în față pe coridorul întunecat, pe care scria „Către Biroul Directorului și Sala de Conferințe”.

— Ce-ar fi dacă am trece noi de recepție și am sări peste o etapă a birocrăției. Fata aia n-o să facă altceva decât să ne pună să așteptăm la nesfârșit. Dacă prietenul nostru, directorul, vrea să ne vadă, o să ne vadă și așa, și dacă nu vrea atunci o să ne-o spună în față - cu condiția să nu fie ieșit la masă.

— Sau plecat din țară, completă Catherine.

Ușa de la biroul directorului se afla pe la jumătatea holului. Rutherford ridică mâna să bată la ușă și apoi se opri pentru o clipă. Se uită la Catherine.

— OK, acu-e acu'!

Bătu la ușă cu putere.

*

*

*

Așteptarea îi făcea să fie agitați. După vreo treizeci de secunde, ușa fu deschisă de o femeie care purta pe cap obișnuitul vâl musulman. Părea surprinsă să-i vadă pe Catherine și Rutherford pe hol.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta? Vorbea bine englezește, cu un puternic accent egiptean.

Rutherford se uită la Catherine și apoi începu:

— Păi, am venit să-l vedem pe doctorul Aziz. Este la birou? Secretara se uită cu suspiciune la amândoi.

— Aveți stabilită o întâlnire?

Rutherford nu prea știa ce să răspundă, dar, înainte de a apuca să se gândească la ceva, Catherine preluă inițiativa... Pe un ton indignat îi spuse femeii:

— Mă scuzați!... Făcu un pas înaintea lui Rutherford: Da, avem stabilită o întâlnire! Vă rog, îi puteți spune doctorului Aziz că suntem Catherine Donovan și James Rutherford de la Universitatea Oxford, veniți pentru întâlnire? Și, vă rog, ne permiteți să intrăm? Nu-mi place să aștept pe coridor, mai ales după un zbor lung.

Funcționă. Secretara deschise rapid ușa în lături, dezvăluind anticamera spațioasă a biroului lui Aziz. Le făcu semn să intre. Biroul avea ferestre mari, care dădeau într-o grădină egipteană bine întreținută,

și o a doua ușă despre care Catherine bănuia că trebuie să ducă în biroul particular al lui Ahmed Aziz. În încăperea, se aflau două canapele mari din piele verde, străjuite de narghilele decorative, în timp ce privirea lui Catherine scruta încăperea, văzu că în cameră, așezat pe un scaun, mai era cineva - un egiptean scund și slăbuț care ocupa o a doua masă de scris. Îi zâmbi, ochii negri îi scânteiau. Secretara, arătând foarte neliniștită, îi conduse către una dintre canapele.

— Vă rog, luați loc! Domnul Rutherford și domnișoara Donovan, da?

Catherine răspunse trufașă:

— Doctor Rutherford și doctor Donovan, de fapt. Mulțumesc!

Aruncându-le iar o privire îngrijorată, secretara merse înapoi în jurul mesei și se așează. Luă telefonul și formă un număr. Rutherford îi urmărea fiecare mișcare. După ce mormăi gutural ceva în arabă, închise telefonul.

— Doctorul Aziz o să vă primească imediat!

Catherine zâmbi conspirativ spre Rutherford și se așezară amândoi pe una dintre canapelele mari de piele. Un minut mai târziu, ușa către biroul doctorului Aziz se deschise, și acesta ieși.

— Bună ziua! Bine ați venit la Cairo. Vă rog... intrați, intrați!

Catherine și Rutherford păreau amândoi ușor mirați de căldura cu care erau întâmpinați și-l urmară înăuntru. Nu avea cum să fie așa de ușor; era al naibii de dificil să poți să ai o întrevedere cu astfel de oameni într-un timp atât de scurt, oriunde în lume. „Asta e foarte ciudat”, gândi Rutherford. Venise aici așteptându-se la o luptă, în cel mai fericit caz să i se spună să vină a doua zi sau chiar următoarea. Și acum erau poftiți înăuntru, imediat, fără să li se pună nicio întrebare.

*

*

*

Biroul lui Aziz era luxos mobilat cu covoare persane și scaune îmbrăcate în piele. Pereții erau împodobiți cu postere de la Ministerul Egiptean de Turism, cu obiective turistice minunate din țară, iar pe birou avea un presapapier: o reproducere în miniatură, înaltă de vreo doisprezece centimetri, a pietrei Benben.

Aziz le făcu semn să ia loc, se așează la birou și începu să vorbească; avea un accent clar egiptean, dar vorbea englezește fluent. Avea un ton blând și, după părerea lui Catherine, ușor libidinos:

— Păi, scuzele mele! Cred că secretara a uitat să consemneze întâlnirea cu dumneavoastră.

Se tolăni pe scaun, cu o mână prinsă de brațul scaunului, și le zâmbi. Nu părea să se grăbească deloc.

— Doriți cafea? Ceai de mentă?

Rutherford nu înțelegea de ce era așa de prietenos. Catherine se aplecă în față.

— Motivul pentru care suntem aici este că voiam să vă adresăm niște întrebări... niște întrebări referitoare la datarea piramidelor și a sfinxului.

Aziz se aplecă și el în față și își sprijini coatele și antebrațele pe birou, ținând mâinile împreunate.

— Desigur! Știu doar puține lucruri despre acest subiect. Aziz începu să râdă de propria glumă. Rutherford hotărî să treacă la subiect.

— Vrem să știm ce credeți despre dovezile duse de geologi cum că sfinxul este cu mii de ani mai vechi decât s-a crezut inițial.

Chipul lui Aziz se schimbă pentru o clipă. Deodată, deveni serios. Șarmul se topi de pe fața sa. Vocea îi era aproape agresivă.

— Desigur, am mai auzit această teorie fantastică. Geologii noștri au examinat sfinxul și neagă aceste presupuneri. Nu-mi vine să cred că doi profesori de la o instituție de prestigiu cum este Universitatea Oxford ar fi dispuși să dea crezare unor asemenea idei absurde. Sute de ani de învățătură au fost necesari pentru a rezolva cronologia corectă a trecutului nostru egiptean. Sute de ani! Mulți experți de renume din toată lumea au contribuit la această lucrare măreață, inclusiv mulți oameni din țările dumneavoastră. Se uită la ei, cu ochii scăpărând. Insinuările dumneavoastră sunt ridicole și jignitoare, nu doar la adresa mea, ci și la cea a întregii dogmatici a egiptologiei. Sunt uluit!

Catherine nu prea putea să dea crezare ferocității bruște din răspunsul său. Aziz se așeză la loc și îi privi cu răceală, apoi reluă:

— Vă sugerez să mergeți la o bibliotecă undeva - poate înapoi la Oxford - și să faceți niște cercetări adecvate și aprofundate, înainte de a mai deranja din nou pe cineva ca mine. Și - scăzând tonul vocii - v-aș sugera ca de dragul propriei dumneavoastră reputații profesionale să nu mai vorbiți în gura mare asemenea prostii. Durează mulți ani să construiești o reputație academică, și totuși este foarte ușor să o distrugi.

Catherine se uită la Rutherford, care ridică din sprâncene într-un gest de neînțelegere și surpriză și-i făcu un semn din cap - nu ajungeau nicăieri. Tânăra se ridică.

— Vă mulțumim foarte mult, doctore Aziz, a fost o plăcere să vorbim cu dumneavoastră. Suntem doar amatori în acest domeniu, vă rugăm să ne iertați dacă v-am ofensat.

Aziz se ridică în picioare, merse până la ușă și o deschise larg. Păstrase o tăcere autoritară, descurajând adresarea oricărei alte întrebări sau continuarea conversației. Catherine și Rutherford părăsiră biroul privat și intrară din nou în încăperea principală. Aziz strigă, peste umerii lor:

— Poimandres, condu-i, te rog, pe oaspeții noștri afară!

Adresându-se celor doi occidentali pentru ultima oară, Aziz le ură, superficial, drum bun, chipul său fiind lipsit de căldură:

— La revedere, doctore Donovan, doctore Rutherford, a fost o plăcere să vă cunosc pe amândoi!

Bărbatul negricios copt se ridică din spatele biroului și le zâmbi amândurora.

Catherine se uita la ușa biroului lui Aziz, nevenindu-i să creadă. Mina lui inexpresivă încheie salutul de rămas-bun.

— Bună ziua, numele meu este Poimandres, sunt ajutorul doctorului Aziz!

Micuțul copt întinse mâna spre Catherine. Ușor înlemnită, aceasta îi dădu mâna.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Poimandres! Eu sunt Catherine Donovan, și el este James Rutherford.

Rutherford întinse și el mâna să-l salute pe Poimandres.

— Bună, îmi pare bine să vă cunosc! Așadar, dumneavoastră o să vă asigurați că plecăm de aici?

Poimandres îi zâmbi lui Rutherford. Avea un chip osos, onest ca un călugăr ascet.

— Da, ați putea spune și așa. Ați vrea să mă urmați, vă rog?

Rutherford zâmbi. Era ceva nepământesc, aproape eteric la acest bărbat mic și negricios. După atitudinea ostilă și condescendentă a lui Aziz, Poimandres părea să iradieze căldură și calm. Trecu de secretară, care stătea tăcută la birou, și înapoi în coridor. Când intrară pe coridorul lugubru și tăcut, Poimandres închise ușa în urma lor, apoi se uită rapid într-o parte și într-alta pe coridor, de parcă voia să se asigure că era gol.

— Ați venit la doctorul Aziz în legătură cu originile civilizației egiptene?

Catherine se uită rapid la Rutherford, acesta era la fel de nedumerit ca și ea.

— Avem diverse teorii pe care voiam să le verificăm cu el, însă nu prea a avut timp pentru așa ceva.

Poimandres continuă să testeze terenul.

— Doctorul Aziz se află într-o postură foarte dificilă. Nu se bucură de libertatea de a face speculații.

Rutherford era intrigat. De ce le spunea omulețul ăsta așa ceva? Simțind oportunitatea, întrebă:

— Domnule Poimandres, credeți că linia pe care o abordăm noi este rezonabilă?

Foarte încet, ochii negri ai coptului se mutară pe chipul lui Rutherford.

— Doctore Rutherford, asta depinde foarte mult de *motivul* pentru care întrebați.

Catherine spuse:

— Ce vreți să spuneți prin „motivul” pentru care punem aceste întrebări?

— Care este motivul? Căutați gloria academică sau... Făcu o pauză scurtă. Ochii lui negri strălucitori trecură peste chipul ei, încercând să observe vreo altă reacție a minții ei: Sau căutați altceva?

Catherine putu observa în privirea lui sfredelitoare că acesta era un moment critic al căutării lor. Nu înțelegea ce se petrecea, dar știu instinctiv că răspunsul ei la această întrebare ar fi făcut toată diferența. „Ne înțelege. Este de partea noastră.”

Simțea cum Poimandres aștepta. Cu o licărire de moment, văzu cu ochii minții una dintre imaginile des reproduse din textele hieroglifice ale piramelor: era culoarul judecății lui Osiris. În fața lui Osiris, stând pe tronul său strălucitor, este adus sufletul celor de curând decedați. În față, ține în mâini o balanță. Cântărește inima omului punând o pană drept contragreutate - esența ușurimii și a adevărului. Este inima pură? Uitându-se în ochii lui Poimandres, fata se hotărî.

— Noi credem că omenirea este în pericol. Credem că a fost o încercare deliberată de a modifica datele istorice și de a acoperi adevărul asupra trecutului. Cunoștințele civilizației lumii antice sunt în mod voit ascunse și doar aceste cunoștințe ne-ar putea salva. Dacă nu descoperim ce știau anticii, vom pieri așa cum au pierit și ei într-un cataclism natural teribil. Piramidele nu au fost construite de faraoni în 2500 î.Hr., ele sunt monumente ale oamenilor care au supraviețuit marelui potop.

Poimandres își coborî privirea. Răspunse șoptind:

— Vă rog, trebuie să veniți cu mine la Gizah. Dar mai întâi...

Îi conduse printr-o ușă în afara coridorului. Aceasta se deschidea în magazia unui atelier. Printre unelte, recipiente de vopsea și alte materiale erau și câteva haine de lucru egiptene.

— Poftim, puneți-vă aceste jellabe!

Poimandres le dădu câte o robă egipteană, lungă până la glezne. Catherine și Rutherford se uitară unul la altul și apoi își traseră mantiile pe cap. Cu glugile pe cap erau complet de nerecunoscut. Poimandres deschise ușa spre coridor și apoi le făcu din nou semn că este liber.

— Urmați-mă!

Pe cealaltă parte a străzii, vizavi de Departamentul pentru antichități, aștepta o Toyota Land Cruiser albă. Amurgul se lăsă peste Cairo, dar Bezumov rămase la fel de alert ca întotdeauna, așteptând cu răbdare să vadă vreun semn de activitate. Deodată, după ceea ce părea să fi fost ore în șir, o mișcare.

— Acum ce se mai întâmplă?

Așteptarea își cam lăsase amprenta pe Bezumov. Răbdarea îi era pe terminate, de fapt, el era om de acțiune.

Văzu cum un bărbat subțirel îmbrăcat într-o jellaba albă se apropia încetișor de clădire. Era clar că avea o oarecare autoritate după felul în care se prezenta paznicul. Bărbatul trecu mai departe, urmat de alți doi oameni, amândoi purtând haine murdare, cu glugă. Bezumov se uită la șoferul lui: aproape că adormise. Bezumov îl plesni peste braț. Apoi în lumina chioară de la ușa deschisă, Bezumov observă pantofii eleganți pe care Catherine îi purta, abia vizibili de sub robă în timpul mersului. „Ei sunt!”, gândi rusul.

În întuneric, jeepul lui Poimandres trase lângă baza Marii Piramide. Vorbise la telefon cu paznicii de noapte pe drum și li se permise accesul. Trecură de parcare și opriră chiar în sit...

Rutherford și Catherine se uitau unul la celălalt în tăcere, apoi coborâră din mașină. Stelele erau spectaculoase sub cerul curat al Africii de Nord. Catherine închise portiera, se uită în sus la imensa masă a piramidei și apoi la bărbatul copt care îi aștepta răbdător la marginea pasarelei.

Fata șopti încet:

— OK, să vedem ce are de spus! Fii cu ochii în patru după rus.

Poimandres se uită solemn la ei. Șoferul aștepta la un pas de Land Rover. Poimandres înclină capul și apoi începu:

— Construcția la Marea Piramidă a fost o ultimă încercare a civilizației muribunde de a păstra înțelepciunea antică. Se uită atent la fețele lor, apoi adăugă: Dacă nu mă înșel prea mult, deja știți lucrul acesta. De aceea sunteți aici, de aceea ați venit la doctorul Aziz!

Catherine și Rutherford dădură din cap cu prudență.

— Și, de asemenea, aveți dreptate să credeți că lumea este în pericol, continuă el. Nu știu cum de cunoașteți aceste lucruri și nici nu este nevoie să știu. Ați fost aduși la mine pentru că aveți inimile pure. În univers nu există accidente. Este obligația mea să ajut pe oricine caută adevărul. Am să vă dezvălui secretele Marii Piramide pentru a vă ajuta în căutarea voastră. Noi tot am așteptat să veniți, de mult, mult de tot!

Poimandres întoarse fața către piramidă. Era de un galben strălucitor datorită unui reflector situat undeva lângă postul paznicului. Ultimii câțiva turiști plecaseră de mult și un calm misterios pusesese stăpânire pe loc. Dunele de nisip se unduiau întruna, pe mii și mii de kilometri, până ajungeau să se lovească de coasta Atlanticului. Era un peisaj apocaliptic, fantastic de frumos și în același timp ciudat de deprimant: un peisaj lipsit de viață și iubire.

Chipul lui Poimandres era uscățiv, obrazii îi erau supti și chiar și orbitele osoase ale ochilor săi păreau nefiresc de adâncite. Vorbea cu o voce blândă, dar în care se simțea o urmă de nerăbdare.

— Marea Piramidă a fost construită să păstreze vechile cunoștințe, chiar dacă civilizația care a construit-o ar pieri într-o zi, generațiile viitoare tot ar putea să afle adevărul. Cotele acestor dimensiuni conțin toate formulele matematice care guvernează universul. Este o *glyph* - hieroglifă științifică, iar atunci când este analizată de un inițiat dezvăluie secretele vieții. Planul cerului este indicat de poziționarea blocurilor. Este un mesaj menit să fie citit în viitor și în același timp este un acumulator de energie absolut funcțional, capabil să atragă și să conserve o energie incredibilă. Dar mai întâi, înainte de a vă explica aceste secrete, vreau să fiu ferm convins că înțelegeți că au existat lumi și civilizații înaintea celor ale noastre. Cred că vă dați seama de lucrul acesta?

Catherine dădu din cap.

— Da, am văzut prea multe dovezi ca să mai putem crede altceva!

Rutherford își exprimă și el consimțământul.

— Nu există niciun fel de dubiu în ceea ce ne privește! Poimandres se gândi o clipă și apoi începu cu băgare de seamă să le explice.

— Pământul a fost cartografiat în timpul ultimei lumi de către marea civilizație anterioară care ne-a precedat. Dimensiunile sale au fost calculate precis.

Catherine dădu din cap afirmativ, din nou.

— Da, am văzut hărțile lor care făceau legătura dintre clădirile din întreaga lume.

Coptul se uită la ei să vadă dacă îi mai urmăreau firul poveștii.

— Rețeaua globală a sistemului de linii de energii, pe care voi în Anglia o numiți linii ley, este doar o manifestație a lucrării lor. Dezastrul care a distrus civilizația anterioară a fost de o asemenea ferocitate, încât a făcut ca alinierea continentelor să se modifice astfel încât nu a mai putut fi recunoscută, schimbând pentru totdeauna diagrama energiilor solare și terestre, și de aceea modificând aranjamentul liniilor de energie. O mână de bărbați și femei care au supraviețuit dezastrului s-au trezit fără case și fără putere. Întreaga lor civilizație se sprijinise pe cunoașterea și înțelegerea acestor energii. Într-o încercare disperată de a salva lumea lor, au găsit poziția noului centru de energii, aici în platoul Gizeh, și au început să-și reconstruiască civilizația, pornind cu tehnologia lor sacră: Marea Piramidă. Poimandres se întoarse să se uite la piramidă: vârful acesteia strălucea în lumina artificială. Continuă: Imaginați-vă o

minge îmbrăcată în blană sau firele de păr de pe capul unui om. Undeva pe suprafața mingii sau a capului, un singur fir va sta drept, și toate celelalte fire de pe minge se vor alinia cu el. Este același lucru și cu câmpul magnetic al planetei.

Rutherford se gândi la Ivan Bezumov. „Rusul avea dreptate, exact cum bănuise profesorul Kent.”

Poimandres merse mai departe și îi vorbi șoferului în arabă, apoi se întoarse către ei. Reluă: Dar nu suntem în siguranță aici, afară! Trebuie să intrăm în *bir* - acesta este cuvântul arab pentru puț. Doar acolo putem dezvălui secretele piramidei și explica de ce este lumea în pericol. Vă rog urmați-mă!

Prin întuneric, Poimandres îi conduse până la dig care ducea spre est, direct la cea de-a doua piramidă, Piramida lui Khefren, mai jos de sfinx. Ultimii turiști plecau, și paznicii urmau să înceapă rondul de noapte, să se asigure că nimeni nu încerca să se urce pe piramidă.

Urmară calea dată de dig până la sfinx. Cam la jumătatea drumului, în jos, Poimandres se opri. Spuse câteva cuvinte șoferului și apoi le făcu semn lui Catherine și Rutherford să-l urmeze, în timp ce el sărea de pe dig pe nisip. Șoferul rămase unde era. „Probabil că rămâne de pază”, gândi Rutherford.

Îl urmărit pe Poimandres jos pe nisip și, spre surprinderea lor, văzură gura unui tunel care cobora sub blocurile imense de calcar ce formau fundația digului. Cam la jumătate de metru în interiorul tunelului se afla o poartă mare de fier, încuiată. Poimandres căută prin buzunarele de la jellaba și scoase un set de chei mari. Le făcu semn să intre în gura tunelului să se ferească de a fi văzuți de vreun turist sau de vreun paznic în timpul rondului.

Descuie poarta și îi pofți înăuntru, în ceea ce era de fapt o peșteră micuță. Se aplecă și aprinse o lampă electrică firavă. În colțul peșterii, se afla un puț cu o scară de oțel care ducea în jos. Poimandres închise poarta în urma lor.

— O să cobor eu primul, veniți după mine! Și fiți atenți: poate fi foarte alunecos.

Catherine și Rutherford se uitară uluiți unul la celălalt. Voia ca ei să-l urmeze în adâncurile pământului. În timp ce Poimandres dispăru în întuneric, Rutherford trase adânc aer în piept.

— Până în zori mai sunt doar cinci ore, acum nu mai putem da înapoi.

Vrei să treci tu prima?

Catherine își stăpâni nervii, apoi se prinse bine cu mâinile de partea de sus a scării.

— OK. Ne vedem jos, pe fundul puțului.

„Dacă are fund”, se gândi Rutherford în timp ce Catherine dispăru din raza vizuală.

Secretarul și cele două gărzi ale sale săriră din camion în fața hangarului din eliport. Miller se scutură tacticos de praf. Trei bărbați musculoși, caucazieni, purtând ochelari de soare, tricouri negre și puști, păzeau intrarea. Secretarul nu era în apele sale, se simțea vulnerabil în costumul plin de praf.

Apoi se hotărî. Acum ori niciodată. Ridică brațul drept să atingă tocul pistolului din ham și, cu o înclinare rapidă a capului către cele două gărzi, ieși prin gangul îngust dintre ușile de tablă ondulată ale hangarului de la eliport.

Dar, în timp ce ochii i se obișnuiau cu întunericul dinăuntru, își dădu seama că era sortit pieirii. Înainte de a mai putea face alți doi pași în față, simți oțelul rece al țevii unui pistol la tâmplă. Apoi, în secunda următoare, luminile din hangar pâlpăiră și se aprinseră, scoțând la iveală cât de mare fusese greșeala secretarului. În fața sa, stăteau o duzină de bărbați bine înarmați, toți cu armele ațintite.

Secretarul Miller și cele două gărzi ale sale nici măcar nu avură timp să gândească. O voce lătră la ei:

— OK, voi doi, în spate! Întinși pe pământ cu fața la podea, imediat!

Cele două gărzi ale secretarului se uitară cu frică unul la celălalt, apoi făcură așa cum li se ordonase și se întinseră pe jos pe podeaua rece de beton.

Bărbatul care ținea arma ațintită la tâmpla secretarului își puse ușor mâna pe hamul de pe umărul secretarului și-i scoase pistolul, apoi, împungându-l în coaste cu propriul pistol, atacatorul îi făcu semn să meargă înainte în hangar, până la ușa din capăt.

Copleșit de o spaimă îngrozitoare, secretarul Miller începu lungă plimbare. O duzină de elicoptere tăcute erau împrăștiat în spațiul cavernos, făcând umbre ciudate, ca dinozaurii în muzeu.

Merse înainte șovăitor, acompaniat de tropăitul călcâielor care răsunau în hangarul masiv. Nu se auzea altă mișcare, niciun alt sunet. Simți cum inima îi bate mai tare cu fiecare pas pe care-l făcea - era terminat. Ce era de făcut acum? Ce putea să spună?

Prin întuneric, la capătul îndepărtat al hangarului, apărură o geană de

lumină în spatele peretelui și apoi cresc până la dimensiunea perfectă a unei uși dreptunghiulare, albe. Grăbi pasul, dar apoi încetini pe măsură ce se apropia de ea. Lumina de afară era strălucitoare și nu putea vedea nimic - parcă privea într-un univers paralel. Știa că trebuia să treacă prin ușă. Se uită peste umăr la încăperea imensă, aerisită și simți cum un val ciudat de amărăciune pune stăpânire pe el. Și apoi pași, trecând în zona de lumină.

Văzu pista și dunele palide, și acolo, în fața sa, un fel de aparat de zbor. Era negru și cam de aceeași mărime ca un bombardier - dar mai rotund, mai aplatizat -, ca un pește uriaș de pe fundul oceanului, evoluat în mod special pentru a face față presiunii de milioane de tone din adâncuri. Negrul său de catifea părea să absoarbă toată lumina pe suprafața sa - era frumos, cu adevărat frumos. Și totuși, emana o putere înfiorătoare. De sub burta sa, o scară rabatabilă cobora până pe pământ, și la baza ei stătea senatorul Kurtz cu doi alți bărbați. Secretarului îi îngheță sângele în vene. Senatorul Kurtz, cu chipul impasibil ca fațada unei stânci, ridică un pistol cu mâna dreaptă și îl îndreptă spre fruntea secretarului.

Orbit de panică, secretarul Miller se bâlbâi:

— Nu! Vă rog, nu este nevoie de așa ceva!

Însă, fără a clipi, senatorul Kurtz apăsă pe trăgaci. Capul secretarului fu împrăștiat în bucățele, și trupul i se prăbuși ca o păpușă de paie.

Calm, senatorul Kurtz se apropie să inspecteze pagubele. Se uită jos la leșul desfigurat și scutură din cap.

— Odihnește-te în pace, păcătosule! Domnul să te ajute la Judecata de Apoi!

Se răsuci pe călcâie, puse pistolul înapoi în toc și se îndreptă spre aparatul de zbor.

La nouă metri în jos, scara se oprea pe o platformă. Poimandres scoase trei lanterne din haină.

— Pofțiți, luați astea! Mai jos, nu mai este niciun pic de lumină.

Catherine și Rutherford le puseră în buzunare. O a doua scară cobora mai departe, în cealaltă parte a platformei. Mai era încă suficientă lumină să vadă că puțurile erau făcute de mâna omului, și nu doar niște fisuri în piatră.

Rutherford își trecu degetele pe suprafața peretelui. Era umed. „Cât de vechi e puțul acesta?” se întrebă în sinea lui.

Poimandres dispăru de pe marginea platformei în întuneric. Catherine se apucă bine cu mâinile de partea de sus a scării. Rosti în gând o rugăciune plină de disperare. „Doamne, nu ne lăsa blocați aici, te rog!”

După alți nouă metri, scara se termina în colțul unei peșteri subterane făcute de mâna omului.

Poimandres aprinse repede lanterna. Strălucirea ei plăpândă era suficientă doar să dezvăluie proporțiile încăperii. Era de doisprezece metri pe șase și înaltă cam de trei.

În timp ce ochii lui Catherine se obișnuiau cu întunericul, observă deodată două sicrie de granit - câte unul de fiecare parte a peșterii întunecate.

— Astea ce caută aici?

Rutherford veni lângă ea.

— Dumnezeule, sarcofage!

Poimandres arată către colțul încăperii claustrofobice. Mai era o gaură și mai întunecată - un alt *bîr* care cobora și mai mult.

— Încă nu am terminat. Urmați-mă!

Se deplasară în tăcere până la gura neagră a puțului. Poimandres închise lanterna și o băgă în buzunarul hainei și apoi, apucând de scară, plonjă în întunericul negru precum cerneala. Scuturând din cap, Catherine îl urmă. Rutherford, căruia abia îi venea să creadă ce făceau, se mai uită o dată în jurul peșterii înainte de a-i urma în necunoscut.

La doisprezece metri mai jos, Rutherford sări într-o încăpere spațioasă. Catherine deja se uita în jur stupefiată, îndreptând lanterna

într-o parte sau alta. Încăperea, deși era greu să-ți dai seama exact prin întuneric, părea să aibă vreo optsprezece metri pătrați. Tavanul era scund și curgea apă din pereți. Rutherford îndreptă raza plăpândă către centrul încăperii. Acolo desluși ceea ce părea a fi o mică insulă înconjurată de un șanț, lat de vreo trei metri. Pe insulă se vedeau bucăți de piatră împrăștiate, de parcă ar fi făcut parte cândva dintr-o structură ce fusese desfăcută de mult sau vandalizată.

Poimandres îi așteptă să-și revină și apoi le spuse:

— Acesta este fundul! Sau mai exact „un fund”. Platoul Gizeh este plin de tunele și încăperi.

Lui Catherine nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vrei să spui că mai sunt și alte peșteri ca aceasta?

— Catherine, încăperea aceasta nu este nimic. Acolo jos sunt galerii imense. Încăperi gigantice care conțin biblioteci întregi pline de cunoștințe antice. Încăperea principală, cea mai importantă dintre toate, este sala arhivelor, depozitarul tuturor cunoștințelor de dinainte de marele potop.

Rutherford era uluit. Își petrecuse toată viața studiind miturile antice și religioase și încercând să reconstruiască trecutul și iată-i aici, adânc sub suprafața lumii, spunându-li-se că secretele istoriei se aflau chiar acolo.

— Dar, Poimandres, de ce nu deschid oamenii sala arhivelor? Ai văzut-o? Aziz a văzut-o?

Poimandres clătină solemn din cap.

— Nu! Aș putea număra pe degete oamenii cărora le-a fost permis să vadă această încăpere.

Catherine nu putea să înțeleagă.

— Dar de ce nu spuneți lumii? De ce nu spune Aziz întregii lumi?

Poimandres se încruntă.

— Aziz știe doar de această încăpere. Nu știe despre sala arhivelor, căci sunt sigur că dacă ar ști ar încerca să intre acolo și apoi ar sigila-o sau ar distruge-o... Aziz nu vrea să mai descopere nimic sau, mai exact, stăpânii lui nu vor ca nimeni să mai descopere ceva. Le este teamă de piramidă și de secretele pe care aceasta le deține. De fapt, sunt înspăimântați. Ei nu vor ca și alții să știe ce se află jos aici, ei nu vor să riște ca oamenii să pună întrebări despre ea și, cu siguranță, nu vor să se mai efectueze cercetări aici jos.

Rutherford era șocat.

— Dar de ce? Și cine sunt stăpânii lui Aziz?

— Este o organizație numită Corporația. Cei care cred că pot controla Corporația sunt ei înșiși sclavi ai puterii. Ei consideră că prin controlul altor oameni și al lumii din jurul lor vor fi în stare să facă lucruri bune. Pentru a atinge acest scop ei vor subjugă lumea întreagă. Este doar în interesul lor să mențină credința în versiunea clasică a istoriei. Poimandres făcu o pauză și îi privi cu seriozitate: Dacă s-ar afla adevărul, întreaga viziune modernă asupra omenirii ar trebui să se schimbe. Și, mai important, credințele care stau la baza lumii obsedate de progres vor fi dovedite drept ceea ce sunt: periculoase, vor depozeda în scurt timp resursele lumii, lucru care, în mod inevitabil, va duce la un alt cataclism. Dacă s-ar afla adevărul, publicul larg nu va mai putea înghiți mentalitatea „dezvoltare cu orice preț” și avariția și lăcomia care stau în spatele ei, conducându-ne implacabil spre pieire.

Catherine era complet năucită. Se întoarse către Rutherford.

— Această Corporație trebuie să fi fost responsabilă de moartea profesorului Kent și a lui Miguel Flores!

Scutură din cap. Era prea mult ca să poată accepta așa ceva în acest moment. Rutherford își puse mâna pe umărul ei și se întoarse către Poimandres.

— Este încă incredibil cum existența camerelor subterane și a sălii arhivelor nu a ieșit la iveală până acum.

Privirea fixă a coptului venea în contrast cu expresiile șocate de pe fețele celor doi cercetători.

— Tot ceea ce știu este că Aziz și acești oameni cumpliti pentru care lucrează nu vor să descopere adevărul despre antici.

Rutherford era complet nedumerit.

— De ce nu vreți ca oamenii să știe?

— Cunoașterea lăsată pe mâinile celor lipsiți de înțelepciune este un lucru letal, așa cum putem vedea peste tot în lume. Oamenii de azi nu sunt deloc pregătiți pentru o astfel de cunoaștere; nu sunt suficient de înțelepți, ar sfârși doar prin a face rău. Trebuie să așteptăm până când va veni vremea să putem avea încredere în oameni, că nu vor abuza de puterea pe care o aduce cunoașterea. Bărbații din spatele Corporației, nebuni așa cum sunt, sunt normali pentru o eră așa de întunecată ca aceasta în care trăim. Închipuiți-vă ce ar încerca ei să facă dacă ar pune

mâna pe puterea anticilor. Așa că, vedeți voi, este spre binele nostru, al nostru și al lui Aziz să păstrăm tăcerea!

Lui Rutherford nu-i venea să creadă ce-i auzeau urechile. O mare comoară de cunoștințe, adevăratele arhive ale aducătorilor de lumină, era acolo la îndemâna lor, și totuși oamenii care știau despre existența ei erau porniți să se asigure că nu va fi găsită niciodată.

— Dar dacă *va fi* un alt cataclism? Dacă lumea va fi distrusă înainte ca oamenii să fie pregătiți?

— Acesta este un risc pe care trebuie să ni-l asumăm. În cele din urmă, o altă lume se va ridica, exact ca lumea noastră care s-a ridicat după cataclismul marelui potop. Putem doar să sperăm că următoarea lume se va dezvolta mai armonios și că acești viitorii oameni vor fi niște moștenitori mai potriviți ai înțelepciunii antice. Poimandres începu să meargă spre marginea apei. Veniți! Spre insulă.

În întineric, era imposibil să-ți dai seama cât de adâncă era apa neagră și uleioasă, dar Poimandres nu ezită. Ieși din apă și, în loc să se scufunde, continuă să meargă. Din cinci pași ajunse pe insula uscată.

— Pășiți pe unde am pășit eu! îi îndemnă. Este o pasarelă la aproape doi centimetri sub apă, exact pe unde am trecut eu.

Catherine se uită la Rutherford și apoi se duse la marginea apei în dreptul lui Poimandres. Ținându-și respirația, păși cu dreptul.

În timp ce pantoful ei rupea suprafața tensionată a apei, simți prezența liniștitoare a pietrei tari - exact cum spusese Poimandres. Ajunse agitată pe insulă. Rutherford își încleștă dinții și o urmă. Poimandres începuse să aprindă lumânări. Printre blocurile mari de piatră împrăștiate, se afla și un postament de piatră. Puse șase lumânări pe el și apoi se mișcă printre blocuri, echilibrând lumânările pe unde putea, până când megaliții ajunseră punctați parcă de peticele luminoase de la licărirea lumânărilor. Flăcările jucăușe luminau fața sa încordată. Pomeții obrazilor îi erau înalți și osoși. Fruntea era și ea osoasă și puternică. Avea un chip obosit. În lumina slabă, arăta aproape dezintegrat ca o mumie.

— Eu sunt un membru al celei mai vechi biserici creștine: Biserica Coptă Egipteană! Sfântul evanghelist Marcu a ajuns în Alexandria pe coasta egipteană în anul 45 d.Hr. și a început să predice cuvântul lui Iisus. Putem merge înapoi pe firul creștinismului nostru până la el. Dar, fiind un creștin copt, sunt, de asemenea, și un gnostic, un căutător al

gnozei. Gnoza este cuvântul grecesc antic pentru „cunoaștere”. Poimandres făcu o scurtă pauză: Noi, gnosticii, suntem moștenitorii ultimelor rămășițe ale tradiției spirituale care merge înapoi până dincolo de potop. Strămoșii celor care au făcut piramidele, care au venit la Gizeh cu mult timp în urmă, știau că sufletele sunt nemuritoare și știau că noi toți suntem fragmente ale conștiinței universale. Toți suntem unul: toți oamenii, toate plantele, toată materia, tot ce este cuprins în acest continuu spațiu-timp. Noi am moștenit această cunoaștere de la anticii care au trăit înainte de potop și am ascuns-o prin adevărurile lui Iisus Hristos. Adevărul creștinism este pur și simplu o continuare a cunoașterii antice. Sfântul Marcu a fost desigur un gnostic, așa cum erau toți creștinii timpurii. Însă azi, oamenii nu-și dau seama de lucrul acesta. În schimb, iau poveștile din Evanghelie ad literam și citesc alte cărți pretinzând că sunt creștini, precum scrierile Sfântului Pavel. Dar Sfântul Pavel și ceilalți scriitori care au venit după Evanghelie nu erau gnostici și astfel cărțile lor nu cuprind cunoașterea veche încriptată în ele. Creștinismul a fost deturnat de Biserică. S-a construit o clasă a preoților, adevărul a devenit obscur, și cunoașterea mesajului original s-a pierdut. În loc să fie un vehicul pentru adevăr, Biserica a devenit un vehicul pentru putere și represiune. Și, în cele din urmă, în epoca modernă, societatea occidentală s-a lepădat de Biserică. Tot ceea ce mai rămâne este dragostea pentru putere și control, dorința de a ne înrobi unii pe alții și natura.

Poimandres scutură din cap și apoi continuă:

— În ultimii ani, în lume, a apărut alt pericol. A luat naștere o Biserică radicală care predică adevărul literal din Biblie. Această Biserică încearcă să distrugă orice dovadă care contravine poveștilor biblice despre creație, inclusiv dovezile despre ultima lume. Dar, și mai rău, are intenția de a transforma în realitate viziunile înspăimântătoare ale Apocalipsei. Chiar acum, când noi ne aflăm aici, ei lucrează să aducă ultimul Armagedon. Teama noastră este că dacă aceștia se pot infiltra în Corporație, suntem pierduți, pentru că vor avea acces la avuția fără margini și puterea pământească a Corporației. Această Biserică nouă este întruchiparea finală a respingerii vechii cunoașteri, ea caută să distrugă universul material pentru a-i reuni pe adepții săi cu Dumnezeu. Nu înțelege că noi toți suntem Dumnezeu. Bătrânul oftă. Noi, gnosticii, suntem pașnici! Nu putem pune mâna pe arme nici împotriva

dușmanilor noștri, căci a face așa ceva este împotriva vechii cunoașteri și împotriva lui Hristos. Violența duce numai la și mai multă violență, și puterea corupe pe oricine încearcă să se alieze cu ea sau s-o folosească. Așadar, noi nu vom dezvălui niciodată secretele vechii cunoașteri acestor oameni și nici nu le vom spune ce se află sub piramide.

Lui Rutherford abia dacă-i venea să creadă ce aude. Știa despre gnostici și tradiția antică, dar ei se presupunea că dispăruseră cu multă vreme în urmă.

Poimandres îi aduse unde voia.

— După ultimul potop, oamenii care au supraviețuit erau împrăștiați în grupuri izolate peste tot în lume. Omenirea fusese redusă la un număr foarte restrâns, dar nu distrusă. Anticii au venit la Gizeh și în alte câteva locuri de pe glob pentru a încerca să-și refacă lumea printre puținii oameni care supraviețuiseră. Când au ajuns pe aceste locuri, pământul era verde și fertil, și populația a fost receptivă. Anticii au adus agricultura și cunoștințele tehnice și, cel mai important dintre toate, au adus vechea cunoaștere a naturii universale a lui Dumnezeu. Această cunoaștere a supraviețuit mii de ani până când Pitagora, tatăl științei occidentale, a ajuns în Egipt. Când s-a întors în Grecia, a adus și cunoașterea, și astfel s-au pus bazele filosofiei și științei grecești. Curând după aceea, strămoșii noștri, primii creștini gnostici, s-au gândit să aducă această cunoaștere la evrei, și astfel au apărut Evangheliile. Fiul unui dulgher din Nazaret, rodul unei imaculate concepții, a fost reprezentat drept simbol al lui Osiris și Dionisos la evrei.

Rutherford nu se mai putu abține.

— Ce? Vrei să spui că Iisus este doar un simbol al lui Osiris și Dionisos? Vrei să spui că nu a existat?

— Da și nu. A fost o persoană reală, dar a fost, de asemenea, și o reprezentare. Toți sunt reprezentări ale aceleiași idei. Osiris a murit și apoi a înviat, la fel și Dionisos și Iisus. Toți au fost născuți din mame-fecioare. Toți au doisprezece discipoli. Toți sunt născuți sub o stea. Toți sunt oameni buni și sunt dispuși să se lase persecutați... Toți mor pentru păcatele noastre și renasc așa cum sunt... Toți predică același crez: dacă cineva îți greșește, atunci întoarce și celălalt obraz, există doar un singur Dumnezeu. Gnosticii au vrut să aducă adevărul antic la evrei, care slujeau în mod eronat unui zeu tribal. Povestea lui Hristos a fost încercarea lor de a face asta. Noi am vrut să dăm mai departe

cunoașterea antică înainte de a fi distruși noi înșine. Deodată, Poimandres se opri. Dar destul! Avem puțin timp la dispoziție. Trebuie să vă arăt secretele piramidei! Doar prin înțelegerea armoniei numerelor poate fi înțeleasă armonia universului. Dacă știința occidentală vede numerele doar ca pe niște unelte cu ajutorul cărora să exprime cantitatea, civilizația anterioară le vedea ca pe niște componente integrate ale unui puzzle cosmic.

Își împreună mâinile ca pentru rugăciune și continuă:

— O cunoaștere adecvată a numerelor și proporțiilor poate descifra legile esențiale ale universului însuși. Numerele divine sunt acelea care reapar iar și iar în diverse arii ale vieții: pe portativul muzical, în spectrul electromagnetic, în mișcările stelelor. Fiecare efort al civilizației precedente se baza și făcea referire la aceste numere și formule și, evident, exact aceste numere și formule au fost îngropate în textele sacre ale lumii, folosind coduri gematrice.

Catherine simți cum i se face pielea de găină de entuziasm ascultând explicația lui Poimandres.

Acesta vorbi mai departe:

— La fel, fiecare dintre aceste clădiri sacre ale Antichității a fost construită de o asemenea manieră încât dimensiunile ei să fie semnificative din punct de vedere gematric. Chiar și prin model poate comunica proporțiile divine. Arta gematriei nu a fost o invenție grecească - egiptenii o cunoșteau, pentru că fusese păstrată de ei după prăbușirea vechii ordini a lumii.

Poimandres își ridică privirea - părea să exprime răbdare și înțelepciune:

— Există multe uși spre trecut. Ele stau ascunse, fără a fi la îndemână, dacă nu știi ce cauți. Marea Piramidă este una dintre aceste uși, este unul dintre monumentele fizice care ne leagă direct de civilizația care a existat înainte de potop. Pentru a-i înțelege secretele, haideți să începem cu însuși obiectul fizic. Știți dimensiunile Marii Piramide de la Gizeh?

Catherine răspunse repede:

— Da, cred că știm. Se întoarce către Rutherford: James? Da. Lungimea fiecărei laturi la bază este de 755 de picioare, ceea ce înseamnă că perimetrul întregii piramide este de 3 020 de picioare. În înălțime are 480,5 picioare sau 275 de coți egipteni.

— Da, este corect. Aveți cunoștințe despre gematrie? Din nou,

Catherine se uită la Rutherford.

— Da, știm puțin.

Poimandres făcu pauză un minut de parcă încerca să-și dea seama cum să înceapă.

— Păi, 755 - lungimea laturilor la bază - este egală în valoare cu *o petros* — piatra.

Păși în jurul postamentului către ei și continuă cu băgare de seamă, de parcă se temea că explicațiile sale i-ar putea zăpăci dacă îi lua prea repede:

— Iisus a spus că discipolul său Petru era piatra pe care el și-ar construi Biserica - Petros, care înseamnă piatră, este, de asemenea, și numele Petru la greci. Vă amintiți, după cum am spus, noi, gnosticii, nu interpretăm Noul Testament la fel în sens literal ca majoritatea creștinilor, deoarece noi nu am uitat că stă scris în codul gematric: este o cale de a da mai departe vechea cunoaștere prin intermediul unei povești. Povestea este viața, moartea și învierea lui Hristos. Petru, piatra, este vechea cunoaștere a anticilor așa cum este întruchipată de Marea Piramidă de la Gizeh. Iisus își construia noua Biserică pe cunoașterea antică și se află acolo pentru toți cei care știu cum să privească.

Rutherford asculta fascinat. Era o autoritate în materie de mituri și religii, dar simțea că Poimandres îl purta în ape necunoscute și că acesta nu era vreun joc academic. Poimandres era pe punctul de a dezvălui secretele care fuseseră păzite cu strășnicie timp de milenii.

Poimandres își adună gândurile.

— După cum probabil că ați observat, Marii Piramide îi lipsește vârful. Cei cinci coți egipteni din vârful structurii au fost scoși cu multă vreme în urmă, înainte ca puterea vechii cunoașteri să apună pentru totdeauna. Având vârful scos, piramida și-a scurtat înălțimea la ceea ce în prezent măsoară 275 de coți egipteni. Aceasta este la fel cu cinci coți mari, deoarece un cot mare este egal cu 55 de coți egipteni. Evident, aceasta nu este o întâmplare - cinci este numărul creației și regenerării. Simetria pentagonală este cheia vieții. Este chintesența - cele cinci părți care alcătuiesc întregul: pământ, aer, foc, apă plus al cincilea element, scânteia divină care scoate viața din celelalte patru. Cincizeci și cinci este el însuși un număr al piramidei: intrarea în Marea Piramidă este, evident, pe al cincizeci și cincilea rând de zidărie. Catherine și James așteptau, transfigurați de ceea ce spunea Poimandres mai departe:

— Vârful care a fost scos este el însuși o altă piramidă. Înălțimea sa, nu veți fi surprinși să auziți, este de cinci coți egipteni. Doctrina centrală a anticilor, a aducătorilor de lumină după cum îi numiți voi, era: „ca deasupra, și dedesubt”. Aceleași reguli care guvernează creșterea unei singure celule umane guvernează mișcările galaxiilor.

Începu să se dea înapoi înspre postamentul de granit:

— În această clipă, mica piramidă care a fost scoasă de pe Marea Piramidă are ea însăși un vârf. Acel vârf era piatra Benben. Avea un volum de exact cinci inci cubi - putea sta lejer în palmă... Timp de mii și mii de ani, oamenii au făcut speculații despre ce s-ar fi întâmplat cu piatra Benben; cine a scos-o; unde o fi ascunsă; mai exact ce era aceasta și așa mai departe.

Poimandres era acum cu spatele la ei, aplecându-se peste postament.

— Și aceasta... aceasta este piatra Benben!

Se întoarse. În palma mâinii sale întinse se afla o piramidă frumoasă, strălucitoare și aurie, înaltă de câțiva centimetri.

În vârf, avea un cristal, licărind în lumina lumânărilor și acoperind pereții și tavanul peșterii cu un milion de luminițe licăritoare.

Catherine și Rutherford rămaseră amândoi cu gura căscată. Catherine

nu prea putea vedea din ce era făcută.

— Ce e în vârf?

— Este un diamant. Este „grăuntele seminței de muștar” — *kikkos sinapeos* în grecește. Care în gematrie are o valoare de 1 746. Un cerc cu o circumferință de 1 746 are un diametru de 555. Încă o dată ne întoarcem la cinci.

Rutherford rămase mut. Întreaga structură începea să capete sens perfect, divin, numerele păreau să curgă în sus și-n jos în cascade de perfecțiune cosmică.

Poimandres continuă:

— Este, de asemenea, și suma soarelui, 666, și a lunii, 1 080. După cum probabil că știți, alchimiștii au crezut că viața a fost creată din fuziunea sulfului și a mercurului - sulful fiind soarele, și mercurul luna. Totul pe pământ este alimentat de sumă: toată viața, chiar și mișcarea de rotire a pământului, derivă de la câmpul gravitațional al soarelui. Mercurul, scânteia divină, se combină cu sulful pentru a crea viață. Poimandres se uită la ei cu cea mai profundă seriozitate înainte de a puncta: Puterea piramidelor poate fi folosită ca o forță a binelui, dar în mâini rele, devine o forță ce poate provoca un rău incomensurabil. Nimănui care nu a fost corect pregătit și al cărui suflet nu este pe deplin pur nu ar trebui să i se permită să folosească această putere. De aceea vârful piramidei a fost dezmembrat atunci când vechea cunoaștere a început drumul spre declin. Anticii știau că epoca întunecată avea să vină și s-a hotărât scoaterea pietrei Benben și a celor cinci coți din vârful zidăriei, astfel ca nimeni să nu mai poată reporni mașinăria. Rutherford se gândi imediat la Bezumov.

— Deci este o mașinărie!

Coptul se uită la Rutherford, fața lui era gravă ca o mască.

— O, da, piramidă este cea mai măreață mașinărie construită vreodată! Corpul ei este special făcut să acumuleze energia universului. Poziția piramidei înseamnă că energia terestră putea fi strânsă și stocată, și apoi îndreptată spre mai multe locații în jurul lumii. De îndată ce piatra Benben revine în vârful piramidei, mașinăria va porni din nou. Energia de acționare este numită azi câmp magnetic și este încă o forță puțin cunoscută.

Poimandres se întoarce și așează cu grijă piatra Benben pe postament. Părea să genereze propria lumină internă, deși așa ceva, desigur, era

imposibil. Simplitatea și puterea sa imensă o aduse pe Catherine lângă ea.

Coptul vorbi iar:

— În interiorul pământului - chiar în inima sa - există o bucată sferică de fier cam de mărimea lunii. Stă suspendată într-un lichid care fierbe și care la rândul său este înconjurat de un strat de lavă, gros de mii de kilometri, totul cuprins de litosferă. Mingea masivă de fier din mijlocul planetei noastre se învâрте puțin mai repede decât exteriorul globului. Probabil că lucrul acesta ajută la crearea acestei forțe magnetice, nimeni nu știe cu exactitate; cunoașterea s-a pierdut acum. Anticii știau cum să stocheze și să manipuleze aceste forțe. După cum ați văzut, ei puteau crea structuri vaste, puteau tăia în piatră și sculpta materiale care sunt mai dure decât fierul și puteau controla și modifica mișcarea orbitală a planetei.

Catherine se gândea la mesajul secret.

— Poimandres, trebuie să te întreb ceva!

— Desigur!

— Noi căutăm să descoperim ce a provocat ultimul cataclism și, de asemenea, să descoperim cum am putea să evităm ca așa ceva să se întâmple din nou. Acum știm că acest cataclism a fost provocat de faptul că întreaga litosferă s-a mișcat în același timp și a alunecat, și mai știm că lucrul acesta a fost legat de precesiune și de mișcarea orbitală a pământului. Dar tot nu înțelegem pe deplin de ce se va întâmpla asta din nou.

Poimandres dădu ușor din cap. Chipul său înțelept, emanând înțelegere, îi zâmbi:

— Ați bătut cale lungă! Vă pot ajuta eu cu ultimii pași. Aveți dreptate; lumea modernă este avertizată. Ne îndreptăm spre o altă apocalipsă. Cu fiecare an care trece, vechea cunoaștere se diminuează, cei care o înțeleg sunt din ce în ce mai puțini, în timp ce dușmanii își sporesc forțele. Stăpânii Corporației sunt mai puternici ca niciodată. Obsesia lor cu lumea materială, cu subjugarea naturii și înrobirea celorlalți oameni ne împinge peste marginea prăpastiei. Mașinăriile și sistemele lor devorează lumea și în fiecare zi ard din ce în ce mai mult natura. Ei dau foc lumii la modul propriu!

Chipul său era incredibil de trist, aproape ca și cum nu ar mai fi întrezărit nicio speranță.

— În timp ce oamenii răi și-au aprins focurile, calotele glaciare s-au topit. Cu cât alimentează mai mult cumplitul lor furnal de lăcomie, cu atât temperatura din mediu crește, și cu atât mai repede straturile de gheață se topesc.

Catherine dădu din cap încurajator. Simți că era pe punctul de a afla soarta omenirii din gura firavului copt:

— Poziția litosferei frumoasei noastre planete pământ este determinată de distribuirea greutateii pe suprafața ei. Deși pământul e o sferă, greutatea nu este distribuită în mod egal pe suprafața scoarței. În unele regiuni, există teren muntos și pământ uscat, și aici litosfera este groasă și grea. Deasupra Antarcticii se află o pătură de gheață groasă de peste un kilometru, ce cântărește miliarde de tone. Creează o greutate uriașă pe fundul planetei, ceea ce ajută la menținerea în staționare a litosferei. Forțele de centrifugare sunt echilibrate de aceasta și, de asemenea, și de greutatea milioane de tone de gheață de la Polul Nord. A fost nevoie de milenii pentru ca această gheață să se acumuleze și, dacă naturii i s-ar fi permis să-și urmeze cursul, ar fi rămas pe loc până când precesiunea globului ar fi adus Antarctica mai aproape de soare și apoi, în cele din urmă, după alte nenumărate milenii, ar fi început să se topească. Este la fel de exact precum ceasul. Acesta este mesajul secret. Aceasta este ceea ce geniul antic a încercat să ne spună și este unul dintre motivele pentru care au construit rețeaua globală - pentru a putea influența precesiunea și a ne salva de la o soartă inevitabilă. Dar au fost prea puțini la număr. Nu au supraviețuit suficient de mulți propriului cataclism. În timp de câteva generații, au dispărut cu toții, lăsându-ne nouă doar ruinele tehnologiei lor și avertismentul lor secret de avertizare ascuns în mituri.

Catherine era perplexă.

— Dar tot nu înțeleg de ce suntem în pericol azi. Cu siguranță, vor mai trece milenii până ce precesiunea va provoca un alt potop. O fi regulat, dar este un proces foarte lent.

Bătrânul copt se uită la ea solemn.

— Azi, pământul este echilibrat, scoarța este în poziție corectă pentru distribuirea greutateii în momentul de față și există doar foarte puțină mișcare. Dacă totuși gheața se topește și se scurge - așa cum s-a întâmplat la sfârșitul ultimei ere glaciare -, toată această greutate colosală va fi redistribuită în oceane. În final, la fel ca la sfârșitul ultimei

ere glaciare litosfera va fi forțată să se rearanjeze pentru ca pământul să poată continua să se învârtă. În acest moment, va aluneca din nou și va duce la pieire viața așa cum o cunoaștem noi. Evenimentul la care asistăm azi este un început făcut de om pentru acest curs inevitabil. Nu trebuie să așteptăm încheierea procesului lent al precesiunii; noi înșine topim gheața. Anticii nu au prevăzut acest lucru. Ei nici nu ar fi visat că noi singuri și în mod conștient ne vom provoca propria distrugere.

Ochii lui Catherine se făcură cât cepele de *groază*. Avea sens.

— Poimandres, este prea târziu? Mai putem încă opri asta? Dar, înainte ca acesta să poată răspunde, se auzi brusc un zgomot venind dinspre puț. Se auzeau pași mișcându-se cât mai silențios posibil la vale pe treptele scării.

Din întunericul puțului ieși Ivan Bezumov. Li se adresă extrem de disprețuitor:

— Îmi pare rău, vă deranjez?

Costumul lui alb îi dădea un aer fantomatic în umbrele încăperii subterane.

Bezumov își băgă mâna în interiorul hainei și, când o scoase, Catherine văzu că ținea ceva. Inima îi tresări de groază.

— Bezumov, ce-i ăla?

— ăsta, Catherine, este un pistol! Un model Heckler and Koch, să fiu mai exact!

Rusul ridică piedica pistolului cu o ușurință care trăda exercițiu. Catherine, Rutherford și bărbatul copt înghețară pe loc.

— Ce faci? Ai înnebunit? Lasă pistolul!

— Nu, Catherine, nu sunt nebun. Mă tem că pistolul o să rămână. Vreau ca voi toți să vă dați înapoi, departe de piatră... acolo. Vă rog, nu încercați vreo nesăbuintă, cum tot spun ăștia prin filme. Nu veți fi primii oameni pe care să-i împușc, și mă îndoiesc că ați fi ultimii.

Rutherford, foarte alarmat, interveni:

— De ce faci asta, Bezumov?

Ținând revolverul în mâna dreaptă, aproape relaxat, Bezumov își lăsă capul pe spate și râse batjocoritor:

— În sfârșit, o întrebare inteligentă, doctore Rutherford! Mă obosea lipsa dumitale de înțelegere a astronomiei. Hai să-ți spun de ce țin pistolul îndreptat spre tine. A venit timpul ca marii învățați de la Oxford să-și primească lecția. Le făcu semn cu pistolul să se miște și-i mână până în spatele insulei. Fac asta pentru că un instrument științific minunat stă și așteaptă să fie repornit.

Ținându-i în bătaia armei, Bezumov se aplecă și adună câteva pietricele. Înaintă până la marginea apei, apoi împrăstie pietricelele pe suprafața apei. Cele care căzură pe pasarelă rămaseră parțial vizibile. Rusul începu să înainteze către șanț.

— Această mașinărie este cea mai grozavă realizare tehnologică pe care omenirea a creat-o vreodată. O construcție atât de subtilă și

sofisticată, încât poate valorifica propria mișcare a pământului în jurul soarelui și o folosește pentru a proteja planeta. Prin comparație, ideile noastre moderne de producere a energiei sunt incredibil de primitive. Ai dreptate, Catherine, această mașinărie este un monument de precesiune, dar a fost construită și pentru a controla procesul de măcinare din moară. Energiile rotației pământului pot fi stăpânite și folosite!

Acum era la doar câțiva metri de ei. Catherine îi putea vedea bine ochii. Păreau aproape goi, de parcă funcționa pe pilot automat. Îl măcinau gândurile în care era adânc pierdut. Și totuși râdea.

— În sfârșit, am acum piatra Benben, am s-o pun înapoi la locul ei, în vârful Marii Piramide, și curenții invizibili care se mișcă încontinuu în jurul lumii vor fi din nou sub controlul omenirii.

Catherine nu se mai putu abține, nu-i mai păsa de pistol.

— Nu! Bezumov, faci o foarte mare greșală. Anticii au dat jos piatra Benben dintr-un motiv. Habar n-ai ce vrei să faci!

Bezumov o ignoră și înaintă către bărbatul copt.

— Domnule Poimandres, vă mulțumesc foarte mult pentru prelegere; o găsesc foarte interesantă, dar nu a făcut nimic altceva decât să-mi confirme toată munca. Acum, dacă nu vă deranjează, dați-mi, vă rog, piatra! Cu un zâmbet bolnav pe față, rusul mai făcu un pas în față. Unde mai pui că începusem să mă îngrijorez, neștiind dacă o voi găsi la timp.

Poimandres strânse piatra la piept.

— Niciodată! Peste cadavrul meu...

Ridicând mâna dreaptă și ațintind pistolul cu grijă spre pieptul bărbatului copt, rusul răspunse sec:

— M-am gândit eu că așa o să spui. Dacă insiști!

Când pistolul se descărcă în spațiul închis al încăperii, zgomotul fu atât de puternic, încât Catherine crezu că i s-au spart timpanele. Instinctiv, căzu ghemuindu-se și își acoperi capul. Când își recăpătă simțurile și deschise ochii o clipă mai târziu, văzu că Rutherford adoptase o poziție similară - ghemuit pe jumătate, și pe jumătate gata să se năpustească. În colț, trupul lui Poimandres căzuse într-un mod ciudat și nu vedea dacă mai respira sau nu. Fusesse împușcat de la distanță mică, și Catherine se temea că murise. Simți cum o copleșește furia. Cât despre profesor, toată înțelepciunea lui fusesse anihilată cu un singur act de violență nebunească.

Mirosul puternic de cordită îi chinuia nările. Lacrimile i se prelingeau

pe obraji, scrâșni din dinți, încercând să se abțină și să nu urle la maleficul rus.

Când Bezumov vorbi din nou, vocea îi era fermă:

— Voi doi rămâneți exact unde sunteți! Nu doresc să rănesc pe nimeni, dacă nu este nevoie.

Lui Catherine îi țiuiău urechile și se uita la silueta prăbușită a lui Poimandres. Pe podeaua de piatră curgea sânge. De dragul lui Poimandres și al profesorului și al tuturor deținătorilor cunoștințelor străvechi, Catherine simți că trebuia să facă ceva, un ultim efort împotriva nebuniei pe care Bezumov o reprezenta, și mult mai sinistra Corporație.

— Bezumov, ceea ce faci tu este o nebunie, spuse ea, având vocea sugrumată de emoție.

— Prostii! Sunt singura persoană pregătită să pună mâna pe frâiele planetei și să le strunească în siguranță. Doar eu înțeleg marea mașinărie. Dacă nu-mi este permis să-mi împlinesc ambiția, atunci pământul va fi distrus.

Bezumov cântări piatra în mână. Ochii îi străluceau. Vocea îi era foarte serioasă și vorbi aproape în șoaptă:

— Timp de cinci mii de ani, noi am trăit o perioadă liniștită din punctul de vedere al mediului, pe această planetă. Dar lucrul acesta este o aberație. Foarte curând, omenirea va redeveni un loc violent așa cum este în mod normal și va fi ștearsă de pe fața pământului. Îți poți închipui ce se va întâmpla când va erupe un supervulcan? Pentru că în curând unul cu siguranță va erupe. A fost un lucru obișnuit pentru planeta noastră și un lucru este cert: se va întâmpla din nou. Și, când se va întâmpla, luminile se vor stinge. Cenușa și materia dejectate, așa cum s-a mai întâmplat, vor umple cerul de praf, care va acoperi soarele. Recoltele vor fi distruse, civilizația industrială va intra în colaps, haosul va domni. Te îndoiești de acest scenariu viitor? Îmi pui teoriile sub semnul întrebării? Această istorie a trecutului este, de asemenea, și istoria viitorului. Chiar și domnul Poimandres ar fi fost de acord cu mine în privința aceasta. Atât evenimentele din trecut, cât și cele din viitor există. Niciunul nu poate fi modificat sau evitat decât dacă repornesc mașinaria și o strunesc spre siguranță.

Catherine se uita la el îngrozită, predicțiile lui înfiorătoare ar putea fi adevărate, dar tot era nebun de legat. Trebuia oprit.

— Nu este drept. Vei distruge totul!

Dinții lui Bezumov străluciră când îi zâmbi, încrederea de sine era aproape tangibilă.

— N-am de gând să stau aici să mă cert ca oricare biet profesor. Am prea multe de făcut.

Și, cu aceasta, se întoarse trecând înapoi peste șanț. Pluti ca o fantomă pe deasupra puțului înainte să li se mai adreseze o ultimă dată:

— Să nu încercați să mă urmați! Dar, dacă încercați să urcați în urma mea, nu voi ezita să vă împușc. Am să încui trapa de sus. Stați fără griji - n-o să vă sufocați și probabil că veți fi și eliberați mai târziu, înainte să muriți de sete sau foame! La revedere!

Cu o licărire a lanternei dispăru.

Catherine se repezi către Poimandres. Era întins pe spate lângă baldachin. Mâna sa dreaptă strângea cu putere de partea din față a cămășii sale albe pătate de sânge, iar brațul stâng era imobil. Catherine se aplecă și-i atinse obrazul, apoi încercă să-i găsească pulsul.

— James, e încă viu!

Rutherford stătea aplecat asupra lor.

— Trebuie să-l ducem la doctor imediat. Să încerc să ieșim pe sus!

Catherine întoarse capul să se uite la el.

— N-are sens. Ai auzit ce-a spus Bezumov. Rutherford era disperat.

— Ce altceva putem face? Nu putem sta pur și simplu aici în timp ce Poimandres moare, și Bezumov repornește mașinăria.

Catherine se uită la ceas. „Mai este doar o oră până în zori”, gândi ea.

Se ridică, mâinile îi atârnavă inerte pe lângă corp. Scuturând energic din cap, spuse repede:

— OK, du-te și vezi, dar, James, fii atent, te rog! Nu pot să cred că am ajuns până aici doar ca să-i dăm piatra Benben lui Bezumov.

Rutherford se întoarse, merse pleoscăind prin apă și înaintă rapid spre puț și scară. Între timp, Catherine se întoarse către Poimandres. Îngenunche lângă el și cu grijă îi puse capul în poala ei. Îi șopti încet bărbatului copt inconstient:

— Te rog, nu renunța să sperii! Poimandres, rezistă!...

*

*

*

Ivan Bezumov lăsă în urmă scara și ieși în grota de sub pasarelă. După întunericul intens al peșterilor subterane, lumina stelelor ce se infiltra în grotă era o binecuvântare. Chiar și fără lanternă, Bezumov putea recunoaște conturul cadavrului șoferului rășchirat pe jos. Se scutură de praf, apoi închise trapa de oțel a puțului. Puse lacătul greu la loc și îl închise. Păși peste șofer, se strecură pe poartă și o închise în urma sa. Vântul era puternic: se isca o furtună. Nori de nisip începeau să se alerge deasupra platoului Gizeh și în depărtare cerul negru fierbea, și tunete bubuiau peste străvechile întinderi ale deșertului.

În câteva secunde, Bezumov se căznea să urce spre Marea Piramidă -

din răcoarea deșertului, vaietul hienei era singurul sunet care îl aclama.

Rutherford reapăru la baza scării și pleoscăi înapoi prin apă, transpirația i se prelingea în broboane pe frunte. Vorbi gâfâind:

— E încuiat, nu știu ce putem face!

Catherine îi ștergea fruntea lui Poimandres cu o batistă înmuiată în apa rece. I se păru că Poimandres deschise ochii pentru o clipă. Imediat Catherine îl îndemnă:

— Poimandres! Fii puternic! O să te scoatem de aici!

Neajutorată, se uită la Rutherford, care îl privea cu groază pe bărbatul copt muribund. Continuând să-i șteargă fruntea, Catherine îi spuse lui Poimandres cu voce calmă, încercând cu toată puterea să ascundă valurile de emoții care amenințau să o cuprindă cu totul:

— Poimandres, mai există vreo ieșire de-aici? Există vreo ieșire secretă?

Gura acestuia se deschise și se închise cu un efort suprem și rosti:

— În apă!...

Rutherford se lăsă într-un genunchi.

— Unde?

Poimandres scăpă un suspin și apoi vorbi din nou cu o voce aproape de neauzit. Catherine se aplecă în față să-l audă mai bine.

— Există un tunel secret în apă, în spatele platformei. Mergeți pe acolo, înot, o să ieșiți în camerele sacre. Luați-o pe partea dreaptă, duce pe un alt drum. Să nu, orice ați face, să nu intrați în sala arhivelor. Și, dacă apucați să trăiți după ziua de azi, să nu mai spuneți nimănui ce ați văzut. Vă rog, trebuie să promiteți, trebuie!...

Zicând acestea, închise ochii. Rutherford se ridică în picioare. Se uită spre lanterna care se stingea cu repeziciune. Se învârti în jurul platformei din spatele șanțului cu apă. Era lat de trei metri, și în partea îndepărtată se afla piatra din zidul peșterii, ridicându-se către tavan. Apa subterană arăta ca țiteiul - era imposibil să vezi cât de adâncă era sau să se vadă prin ea în adâncuri.

Catherine așeză cu atenție capul bărbatului pe una dintre jellabele făcute sul și se ridică. În acest timp, șopti un jurământ solemn în fața lui:

— Poimandres... îți promit... Rezistă!...

Rutherford măsura la pas încăperea luminând cu lanterna, încercând cu disperare să găsească un unghi la suprafața apei care să indice ce-ar putea fi dedesubt. Catherine ajunse lângă el.

— Poți să vezi ceva?

— Absolut nimic! E fără speranță.

Catherine se uită în urmă la Poimandres și apoi în jos la apă.

— N-avem de ales, trebuie să încercăm sau rămânem blocați aici. Bezumov va reuși, iar Poimandres va muri.

Ținându-l pe James de braț, își scoase pantofii și intră în apă. Era adâncă. Se așează pe marginea șanțului și se lăsă cu luare-aminte în jos. Apa era rece ca gheața și perfect neagră. Se înfioră pe măsură ce apa înghețată o cuprindea în ghearele ei. Respirând greu, înotă ținându-și capul deasupra apei. Se apucă de o margine, se uită la James și luă o gură de aer:

— Vii?

James își scoase pantofii și intră în apa rece ca gheața - de șoc ochii i se făcură cât cepele.

— OK, acum să vedem ce-i acolo!...

Respiră adânc și apoi dispăru sub luciul apei. Totul era negru: Totul era cufundat în tăcere și frig. Se scufundă și un moment mai târziu atinse roca din capătul îndepărtat. Pipăi în jur cu mâinile. Peretele era aspru și cu vâlurele. Aerul din plămâni începea să i se termine. Bâjbâi în jur ca un orb și apoi brusc îl găsi. Sub el, spre dreapta, peretele dispăru și găsi un tunel. Căută în jos. Era larg, lat de vreun metru. Suficient. Se ridică la suprafață și strigă:

— L-am găsit... are dreptate... e acolo! Înotă către Catherine care tremura.

— O să merg primul. Urmează-mă! Dacă rămâi fără aer, Întoarce-te!

Amândoi inspirară și apoi plonjară sub apa înghețată și în împărăția mută a adâncurilor.

*

*

*

Rutherford se îndreptă direct către tunel. Încercând să găsească locul din nou, ezită pentru o clipă înainte de a purcede spre necunoscut. După trei mișcări de braț, încă mai înota. Plămânii începură să simtă efortul. Catherine, o înotătoare excelentă, era chiar în spatele său. Putea simți vârtejul puternic stârnit de picioarele lui. Încercă să rămână calmă. Încă

o mișcare și încă una. Panica începea să se instaleze și apoi brusc, prin apă, Rutherford își putu vedea mâinile în față: era lumină.

Țâșni la suprafață, ușurat, urmat îndeaproape de Catherine. Confuzi, se zbăteau amândoi, încercând să respire, și fără să-și dea seama unde se aflau.

— Ce loc este ăsta? bolborosi Rutherford.

Erau într-un bazin mic, de doar doi metri pătrați. Marginile erau făcute din granit șlefuit. În jurul lor era o cameră micuță - cam dublul bazinului și de un metru și jumătate în înălțime. Două trepte perfect tăiate ieșeau din apă și duceau către o ușă care dădea într-un tunel întunecat. Încăperea avea pereți netezi - perfect netezi - ca interiorul camerei regelui. Erau decorați cu hieroglife, vopsiți cu un fel de substanță aurie care-i făcea să strălucească ușor în întuneric. Până și tavanul micuței încăperi strălucea. Era acoperit de mii de puncte minuscule de lumină. Catherine rămase cu gura căscată de uimire văzând atâta frumusețe.

— Este incredibil! Sunt stele! Uite, este constelația lui Orion deasupra.

Rutherford se ridică pe trepte și apoi o ajută și pe ea. Preț de un minut, rămaseră muți admirând efectele uluitoare ale luminii.

Uluit, Rutherford spuse:

— Aceste hieroglife... nu le-am mai văzut niciodată... nici măcar una... toate sunt simboluri necunoscute. Închipuie-ți ce-ar spunea lumea toată... Închipuie-ți ce-or fi însemnând toate!

Catherine se uita prin ușă către pasajul întunecat.

— Ce crezi că o fi acolo, jos? Amândoi meraseră spre ușă și se uitară prin întunericul pasajului.

— N-am idee. Este absolut incredibil!... Abia de-și putea lua ochii de la pereții nespui de frumoși.

Catherine făcu un pas pe coridor. Nu era așa de întunecat cum părea - și el avea presărate stele pe tavan, luminând calea. Cu inima bătându-i puternic, începu să exploreze coridorul. Rutherford, uitându-se încă o dată la minunata pleiadă de simboluri, se întoarse și o urmă.

În timp ce Bezumov ajunsese la rândul de jos al zidăriei de pe partea sudică a Marii Piramide, primul foc de armă răsună pe platoul Gizeh. Auzea voci purtate de vânt, strigând - nu în limba arabă, ci în engleză. Strânse piatra Benben la piept și cu mâna liberă se ridică pe prima treaptă. Se simțea ca un liliputan în țara uriașilor. Blocurile imense de

granit, de câte zece tone, îi veneau aproape până la gât. Se întoarse cu fața spre deșert, cu spatele lipit de greutatea masivei lucrări în piatră a celui de-al doilea rând. Nu era nimeni în jur - oare la cine strigau? Unde erau?

Deodată, sus, pe cerul nopții, lângă vârful piramidei, o rachetă de semnalizare explodă ca un foc de artificii răspândind o lumină albă fosforescentă.

„Deci, încă nu m-au văzut...”

*

*

*

Se întoarse cu mare băgare de seamă pe treapta îngustă, se pregăti din nou și se ridică pe următorul nivel. Racheta de avertizare, care pentru o clipă luminase partea sudică în timp ce se ridica spre înaltul cerului, fu luată de vânt și dusă cu o viteză uluitoare înspre deșert. Se făcu din nou întuneric.

Cu frenezie, se cățără mai sus, fiecare nivel, un efort imens. Minutele treceau; o altă rachetă de avertizare porni în sus. Se ghemui lipit de rocă, încercând pe cât îi stătea în putință să se facă invizibil. Ajunsesse la jumătatea drumului spre vârf. Jos, priveliștea era amețitoare. Vedeă siluete alergând spre baza piramidei. Cea de-a doua rachetă fusese și ea luată de vântul deșertului, care stârnea nisipul de pe dune și-l ridica formând imense vârtejuri. Oare știau că el era acolo sus? Se întoarse cu fața spre rocă și își continuă ascensiunea. N-avea unde să se ascundă - trebuia să meargă mai departe. Blocurile de granit erau mai mici acum că el ajunsesse mai sus, ceea ce era o mană cerească. Luți pasul. Deodată, spre groaza lui, raza unei lanterne trecu chiar pe deasupra brațului său drept pe care-l ținea întins. Cercetă mai departe vasta dantelărie a piramidei și ca o fantomă galbenă se plimba dintr-o parte în alta - dansul unui cerc de lumină. Îngheță din nou. Nu era departe de vârf. Privind în jos, își putu da seama că erau patru bărbați care stăteau la baza piramidei - pe latura sudică -, iar unul dintre ei avea o lanternă. Disperat, se uită la dreapta și apoi la stânga rândului pe care se afla. Nu era departe de vârf, și colțul fațetelor de sud și de vest era la vreo zece metri, în stânga sa. Lipindu-se și mai tare de rocă, începu să se ducă în lateral de-a lungul marginii de piatră. Lumina lanternei mergea de colo-colo pe suprafața pietrei, de jur împrejurul lui. Mai avea cam doi metri. Și apoi raza se opri exact pe el - găsindu-l în întuneric, luminându-i pieptul și capul ca un înger în noapte.

Imediat focuri de armă, și gloanțele intrau în piatră pe lângă el. Când se izbeau de granit, făceau un zgomot înfiorător. Cu disperare, încercă să ajungă la colț, aproape pierzându-și echilibrul, după care, într-un ultim salt disperat, se trase după colț, pe fațada vestică. Urmăritorii săi începură să alerge pe lângă piramidă. Avea la dispoziție câteva secunde. Se uită în sus: nu mai era mult de mers. Așeză cu grijă piatra Benben pe treapta de deasupra sa, apoi își scoase revolverul și, profitând de experiența în armata sovietică, începu să tragă metodic, foc după foc.

Ținându-se de mână, Catherine și Rutherford merseră pe vârfuri pe coridor, în întunericul misterios. Era imposibil de știut sau bănuț de cât timp era acolo, nedescoperit. Nu exista niciun indiciu cu privire la momentul în care a fost construit, în afară de faptul că execuția sa extraordinară era la paritate din punct de vedere tehnic cu cea din încăperile din interiorul Marii Piramide înseși. Privind, minunându-se, neputând să-și ascundă uluirea, Rutherford șopti cu respirația tăiată:

— Catherine... asta este! Acesta este secretul originii noastre anterioare, rasa umană *a fost* grozavă. Lumea dinainte *chiar* a existat. Acesta este ultimul ei monument!

Catherine, rămasă cu gura căscată, se uită înainte în întuneric.

— Uite! Se întâlnește cu un alt tunel.

La cincisprezece metri mai în față, coridorul ajungea într-o intersecție în forma literei T. Cel de-al doilea coridor era construit din lespezi de granit la fel de bine îmbinate. Spațiile dintre imensele blocuri erau subțiri ca firul de păr, și suprafața pereților - chiar și tavanele presărate cu stele - fuseseră perfect șlefuite.

La dreapta, tunelul cobora și părea să se îngusteze, apoi dispărea în întuneric. La stânga, se ridica ușor, aproape imperceptibil, și apoi la vreo treizeci sau patruzeci de metri era scufundat în strălucirea aurie a unei lumini calde și plăcute. Rutherford dădu drumul mâinii lui Catherine, transfigurat de frumusețea luminii ciudate care părea să-l atragă spre ea.

— Dumnezeule! N-am mai văzut așa ceva... Catherine făcu un pas în urma lui, cu fața luminată de acea strălucire.

— Ce este? Ce-ar putea fi acolo?

Se uitară unul în ochii celuilalt și apoi Catherine îl apucă pe Rutherford de mână și-l strânse.

— Amintește-ți ce-a spus Poimandres, ne-a spus să mergem pe alea din partea dreaptă.

Rutherford se uită la ea, fără să clipească, abia auzind ce spunea.

— Trebuie să vedem, trebuie să mergem să vedem. Nu putem rata o asemenea șansă!

Catherine se simțea sfâșiată în două direcții: lumina aurie o atrăgea

spre ea, dar conștiința îi tot reamintea cuvintele lui Poimandres și promisiunea ei de a face așa cum îi rugase el. Începură să înainteze în jos, pe coridor, lipsiți de puterea de a-și feri fața de lumină și incapabili parcă să se întoarcă.

Pe măsură ce se apropiau de sursa de lumină, coridorul se deschise brusc spre o priveliște neînchipuit de ciudată. În față, dedesubt și deasupra lor era o cameră vastă, de mărimea unei catedrale - lungă de sute de metri. Niciodată, nici în cele mai îndrăznețe visuri nu se așteptaseră să vadă o asemenea imagine, atât de jos, sub pământ. Coridorul îi scosese pe o lespede de granit cam pe la jumătatea uneia dintre laturile camerei, înaltă de optzeci de metri, și ei stăteau pe această stâncă, oripilați de ceea ce vedeau. Sub ei, mai mult de treizeci de piramide se ridicau de la podea, vârfurile lor ajungând la jumătatea distanței până la tavan - fiecare dintre ele îmbrăcată cu un frumos strat de piatră albă, vârfurile lor erau făcute dintr-un fel de metal alb. O lumină albastră diafană juca ritmic între ele, plimbându-se de la una la alta ca limba unei flăcări nepământeste. Întreaga structură emitea un sunet jos, ca un zumzăit și, în timp ce limba lungă de douăzeci de metri a luminii albastre se plimba în jurul încăperii, sărind de pe un vârf pe altul, scotea un zgomot ce semăna cu trosnetul lemnului uscat în foc. Catherine se uita cu groază și fascinație.

— Ce Dumnezeu este locul acesta?

Rutherford, la fel de înspăimântat și în transă din cauza priveliștii ciudate ce se desfășura în fața lor, răspunse:

— N-am nici cea mai vagă idee. Dar cred că suntem în prezența unui fel de tehnologie naturală, mult peste puterile noastre de înțelegere.

Era adevărat: în timp ce Catherine se minuna de priveliștea extraordinară desfășurată în fața lor, nu se putu abține să nu se gândească la faptul că aceasta trebuie să fie inima mașinăriei. Marginea pe care ei stăteau înconjura întreaga încăpere imensă. Din loc în loc, scări din piatră coborau, pe podeaua de sub ei și la distanțe de vreo cincisprezece metri în jurul marginii, alte culoare precum cel pe care veniseră ei dispăreau în interiorul rocii. Lui Rutherford îi ieșiseră ochii din orbite. Se întoarse către Catherine:

— Trebuie să mergem mai departe. Uite!

Cu brațul întins, arătă în jos, în abisul încăperii, în capătul îndepărtat, exact pe partea opusă. Un intrând imens era scăldat în lumină. Lumina

radia din deschizătură, și deasupra întrândului, cu hieroglife ciudate, gigantice și strălucitoare era scris un mesaj antic neinteligibil. Sala arhivelor! Abia își putea stăpâni emoțiile. Trebuie să fie! Știu eu. Doar pe acolo... putem merge pe margine de jur împrejur... haide!

Catherine se uita la el îngrozită.

— Nu, James, mergem înapoi. I-am promis lui Poimandres, și el e pe moarte, chiar în clipa aceasta. Și trebuie să-l oprim pe Bezumov... despre asta vorbea el... aceasta este mașinăria pe care vrea s-o pornească din nou. Și totuși, nu-și dă seama de ceea ce vrea să facă, nu înțelege lucrurile cu care se joacă. Trebuie să-l oprim *acum*!

Rutherford se uită disperat la ea. Arată cu mâna către încăperea extraordinară.

— Dar... nu putem pleca pur și simplu!...

Catherine îi prinse ambele mâini într-ale ei și se uită în ochii lui de parcă încerca să-l aducă înapoi și să rupă vraja. Încetișor, spuse:

— Ne putem întoarce. Tot aici o să fie. Avem treabă de făcut în lumea aceasta; o să ne ocupăm de ultima lume când o să putem. Vino! Trebuie să plecăm înainte de a fi prea târziu!

Rutherford aruncă o privire în urmă la masiva încăpere, ochii lipindu-i-se de întrândul măreț. Scutură din cap și se uită în jos la picioare.

— Dar o vedem într-adevăr, nu-i așa? Nu visăm? Catherine se uită la el și apoi la minunata praveliște din fața lor, îngropată adânc sub platoul Gizeh.

— Nu, nu visăm! Acum știm, a existat o altă civilizație, cu propria tehnologie extraordinară și a dispărut exact așa cum va dispărea și a noastră. Din nou se uită la el. James, nu avem timp de pierdut! Nu avem nevoie de sala arhivelor. Avem toate cunoștințele necesare, nu vezi? Nu mai există secrete. Trebuie să-i oprim pe Bezumov și Corporația și trebuie să schimbăm modul de trai al oamenilor. Este tot ceea ce spunea mereu profesorul Kent. Dar nu vreau ca Poimandres să aibă parte de o moarte singuratică la fel ca profesorul. Vreau să fie salvat, indiferent de ceea ce trebuie să facem. Oameni ca el sunt mult prea puțini pe lume, și avem nevoie de el!

Rutherford asculta în tăcere și apoi, întorcându-se către ea, dădu ușor din cap:

— Ai dreptate, Catherine!

Se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz, apoi, întorcându-se, îl trase după ea, în timp ce se avânta din nou în tunelul prin care veniseră. Refăcură în viteză pașii înapoi pe lângă cotul ce ducea în camera cu bazinul și în jos pe culoarul din dreapta, pe unde le spusese Poimandres să meargă. Cu fiecare pas pe care-l făceau, culoarul devenea și mai întunecat. Începuse să o cotească spre dreapta și în curând se curbă atât de mult încât atunci când se uitară în urmă nu mai putură vedea deschizătura ce dădea în camera imensă. În cele din urmă, după alți cincizeci sau șazeci de metri, lucrătura în piatră se schimbă. Granitul incredibil de bine tăiat și finisat lăsă locul unei pietre dure, neprelucrate, și tavanul deveni mai jos, silindu-i să se aplece. După vreo altă sută de metri, culoarul aproape că se prăbușea și se termina brusc într-o grămadă de moloz și nisip care curgea dintr-o fisură orizontală largă de două picioare. Rutherford se uita cu frică.

— S-a prăbușit! Cum o să mai ieșim acum? Catherine se cățără pe grămada de moloz până la fisură.

— O să ne târâm!

Se săltă și se strecură în gaura din piatră. Îi părea că-și pune capul între fălcile unui leu - se putea prăbuși în orice clipă. Încercând să nu se gândească la așa ceva, începu să se strecoare înainte pe burtă, trăgându-și corpul cu ajutorul brațelor. Îl putea auzi pe Rutherford cățărându-se în urma ei.

După vreo zece metri de muncă titanică, transpirația îi curgea pe frunte, iar drumul era blocat de nisip. Cu frenezie, săpă cu mâinile, furioasă că le astupa ieșirea.

„Acesta nu poate fi sfârșitul. Nu aici, nu acum, te rog!...” Luptă și își săpă drum prin nisip, și deodată îl simți: aerul rece al nopții pe platoul deschis. Puțin nisip fin îi curse pe față, dar putea simți o gură de aer proaspăt pe piele. Săpă cu ferveare ca o cârțiță, folosind mâinile ca pe niște hârlețe. În sfârșit, își scoase fața la aer - și urletul furtunii din jurul ei fu un sunet binecuvântat.

— Am reușit!

Cățărându-se cu disperare, ca o ființă care iese dintr-un ou, ieși din moloz și nisip spre lumea de afară. Obosită, se prăbuși pe o parte. O clipă mai târziu, capul lui Rutherford se îfri în vânt și apoi se zvârcoli până ieși cu totul și i se alătură pe nisipul gol, expuși sub norii aducători de furtună și sub stele... Cerul se lumina la răsărit. Rămaseră întinși

împreună câteva secunde, încercând să-și recapete suflul, până când Rutherford se rostogoli și se uită în jur. Acolo, cam la vreo două sute de metri, era fațada de vest a Marii Piramide, și la bază, în jurul laturii, Rutherford putea vedea clar câteva siluete în mișcare. Înainte să poată înțelege ce li se întâmplase, începură împușcăturile. Instinctiv, amândoi se lipiră de sol.

— Cine este? Trag în noi?

Se mai auzi un tir de foc de răspuns, foc de arme automate.

— Nu. Vine de sus, de pe Marea Piramidă.

Apoi, brusc, o rachetă de avertizare explodează pe cer, lumina ei fosforescentă iluminând nisipul de jos. Rutherford se târî până la marginea dunei pe care erau întinși. Nu-și putea crede ochilor.

— Dumnezeu! Uite! E Bezumov, aproape c-a ajuns în vârf.

Catherine se cățăără și ea să ajungă lângă el și își dădu părul de pe față. Acolo, sus, doar la vreo câteva nivele distanță de vârf, era Bezumov. Mai întâi racheta și apoi fasciculul de la lanternă îi lumina silueta stranie proiectată pe edificiul de piatră. Semăna cu un om care urma să se sinucidă, oscilând pe o clădire - doar că el abia de se mișca acolo sus, urcând ca un crab spre vârf. Gloanțele zburau în granitul de lângă el, dar tacticos, ca un alpinist profesionist, urca pe blocurile de granit, unul câte unul, ridicându-se din ce în ce mai sus.

Aproape fără a gândi, Catherine și Rutherford se ridicară în picioare. Chiar în fața ochilor lor, Bezumov dispărea din raza lor vizuală. Zorii mijeau. Părea că nu mai există cale să-l poată opri. Întreaga lor călătorie fusese oare în zadar?

Cu un ultim efort supraomenesc, Bezumov se ridică în vârful Marii Piramide. Avea vreo șapte metri pe șapte. Vântul îi smulgea hainele și amenința să-l răstoarne de pe margine. În timp ce se târa și se rostogolea să iasă din vizorul țințășilor de jos protejat de milioane de tone de piatră, începu să râdă nebunește.

— Am reușit! Sunt aici! Acum vom vedea, acum lumea va ști că am dreptate.

Se ridică în picioare și ținu piatra Benben în mâini în fața sa, ca un giuvaier neprețuit. Privirea sa sălbatică scruta orizontul să vadă discul orbitor al soarelui răsărind, dar cerul era atât de plin de nori, încât nu se putea vedea nimic. În timp ce se uita, auzi un zgomot teribil care acoperea chiar și urletul vântului. De parcă o mie de motoare cu reacție porniseră în același timp la unison. Confuz, se uită în jur, ținând piatra strâns la piept. Panica îi acoperea fața. Se răsuci în loc; vântul șfichiuitor și întunericul de nepătruns îi sporeau sentimentul de dezorientare. Și atunci văzu: la cel mult zeci metri, un aparat de zbor monstruos și negru îi apără în fața ochilor. Se rotea în jurul lui, ca un soi de insectă neagră și ciudată. Corpul său imens, rotund și aplatizat avea un diametru de vreo douăzeci de metri. În față, două antene ca niște sulite încercau să-l împungă agresiv. Între antene era un parbriz negru, la același nivel cu el. Se uită o dată la el, și apoi se întoarse cu fața la est. Acolo, în mijlocul semiîntunericului, era o primă strălucire de neconfundat a zorilor. Răsucindu-se, Bezumov strigă în noaptea care dispărea:

— Niciodată! Nu mă vei opri vreodată! Ai venit prea târziu!

Își înfipse picioarele în mijlocul vârfului. Sub el se afla întreaga masa fenomenală a piramidei. Își ridică mâinile deasupra capului și întinse piatra Benben spre stelele care se stingeau. Chiar în clipa aceea, furtuna păru să se dezlănțuie. Fulgere de lumină albastră scăpărau printre norii din jur, alergând din toate direcțiile ca un foc sălbatic ceresc.

Catherine și Rutherford, deși stăteau la sute de metri depărtare în deșert, rămaseră înțepeniți în timp ce fulgerele din cer păreau să se grăbească pe boltă, înainte de a se descărca sub formă de blițuri enorme și orbitoare deasupra Marii Piramide. Se auzi o monumentală descărcare

de fulgere și o explozie enormă - de sute de ori mai strălucitoare decât rachetele de avertizare fosforescente care fuseseră trase în aer cu câteva clipe mai devreme. Încercară să se ferească, dar fură trântiți la pământ de forța exploziei. Apoi se auzi o a doua explozie, și mai asurzitoare decât prima. Era aeronava ciudată: părea să fi fost lovită de un fulger și explodase instantaneu. În toate direcțiile erau aruncate fragmente de metal. Catherine se ghemui, și Rutherford o acoperi protector cu trupul său, rugându-se ca niciunul dintre șrapnelele roșii ca focul ce cădeau din cer să nu-i atingă.

Ultimele fărâme de metal căzură pe pământ și apoi se lăsă liniștea. Chiar și vântul părea să se fi potolit, istovit de acea explozie puternică. Catherine se uită printre degete. Piramida stătea semeață în picioare. Noaptea se topea; soarele se înălța. Era dimineața echinocțiului de primăvară, și scena arăta așa cum arăta de zece mii de ani. Grandoarea piramidelor era martorul tăcut al nebuniei oamenilor. Fata se cățără pe dună. Împrăștiate prin deșert erau rămășițele fuzelajului care încă mai ardea. Mai aproape de piramidă, putea să ghicească în lumina zorilor trupurile câtorva bărbați, zăcând întinse pe pământ. Rutherford se târî și el s-o ajungă din urmă. Se holbau la priveliștea ciudat de tăcută, fiind absolut șocați, neștiind ce să spună.

Văzură mașinile poliției egiptene sosind. Polițiști înspăimântați coborau din mașini cu băgare de seamă, împungând prin grămezile de resturi de la baza piramidei. Deodată, Rutherford zări ceva strălucind în nisip, cam la vreo douăzeci de metri în fața lor.

— Ia uite... ce-i aia? Catherine se ridică în picioare.

— Dumnezeu, nu se poate!...

Începu pe jumătate să se târască, pe jumătate să alerge spre ea. Se întoarse și strigă la James:

— Este! Este piatra Benben!

Rutherford veni și el de-a bușilea, și se apropie cu grijă. Era acolo, în aparență neatinsă în vreun fel - suprafața sa aurie perfectă strălucea cald în noapte, iar diamantul sclipind ca o stea. Catherine se aplecă în față să o ia.

— Este incredibil! Cum o fi supraviețuit? Vai! îi dădu drumul de cum o atinse. Arde!

Rutherford rupse mânecile cămășii sale umede și le aruncă să o acopere. Cu delicatețe, o ridică și o înfășură bine.

— Am luat-o! Se uită peste platou înspre pasarelă și intrarea în *bir*. Polițiștii alergau și strigau. Uite acolo jos, spuse el. Trebuie să fi găsit trupul șoferului. Bun! Acum coboară în puț și-l vor găsi pe Poimandres. Cercetă platoul, căutând o cale de scăpare.

Sirenele poliției umpleau aerul cu țipătul lor ascuțit, și o serie de reflectoare, folosite în mod normal la spectacolele de sunet și lumină pentru turiști, se alăturară soarelui care răsărea să lumineze toate cele patru laturi ale piramidei. Rutherford o apucă pe Catherine de mână.

— La dreapta... e cu certitudine singura noastră șansă să scăpăm!

Și cu aceasta, se întoarseră și, orientându-se rapid, porniră spre dune și spre pacea din deșert.

Mai târziu în acea zi, Rutherford se trezi întins pe un pat cu așternuturi proaspete de bumbac într-o cameră de hotel curată și foarte puțin decorată. Lumina soarelui intra pe ferestre, și o briză caldă murmură diafan prin perdele. Afară era un cer albastru fără nori.

Imediat, amintirile aventurii de peste noapte îl năpădiră. Își întoarse capul greu și o văzu pe Catherine întinsă lângă el, dormind buștean. Așadar, nu-și închipuisese toate acestea.

Ochii săi cercetară camera de hotel și se opriră pe cămașa ruptă, care se afla pe scaunul din față. Uitându-se repede la ea și încercând pe cât putea să nu facă zgomot, se dădu jos din pat și luă în mână cămașa și ce se afla în ea. Grijiu, puse legăturica pe pat și o desfăcu grijiu. Chiar acolo, în fața sa, în toată Gloria misterioasă, se afla piatra Benben. În acea clipă, Catherine se întoarse și deschise ochii.

— James! Unde suntem?

Îi zâmbi călduros, se aplecă și o sărută tandru pe buze.

— Suntem în hotelul pe care l-am găsit noaptea trecută, undeva la periferia orașului Cairo. Și nu știu cât e ceasul.

Catherine se uita la piatra Benben.

— Așadar, *chiar* am recuperat-o; n-a fost doar un vis nebun. Și Bezumov...

Rutherford termină propoziția:

— Bezumov s-a dus! La fel și domnii din Corporație, cred. Aeronava ciudată care a explodat într-un milion de bucăți trebuie să fi fost a lor. S-a terminat. Acum suntem în siguranță. Uite! se întoarse către fereastră cu un zâmbet. E o zi frumoasă.

Catherine se ridică într-un cot și se uită la albastrul cerului liniștit.

— Și cu Poimandres cum a rămas? Trebuie să vedem dacă e bine.

Rutherford se ridică în picioare.

— Am să cobor la recepție imediat și o să-i rog să sune la spitalul din Gizeh să vedem dacă este acolo. Cred că ar trebui să-i facem o vizită.

Catherine studie desenele frumoase de pe piatră. O mângâie dragăstos.

— Da... și trebuie să găsim o cale să-i dăm înapoi acest obiect

extraordinar.

Rutherford își puse cămașa, își trase bocancii și se legă la șireturi.

— De ce nu faci un duș să te trezești? Mă întorc în zece minute și apoi putem pleca!

Catherine îi zâmbi. Briza sufla prin ferestre, ridicând perdeaua într-un capăt și lăsând lumina soarelui să-i strălucească pe față.

— James!

El se întoarse, era deja cu mâna pe clanță.

— Da?

Catherine îi zâmbi:

— Mulțumesc pentru tot!

*

*

*

Poimandres stătea întins fără să se miște pe patul de spital. Așternutul proaspăt era tras până sub bărbie. Lumina caldă a soarelui, dătătoare de viață, pătrundea prin storuri. Chipul lui arăta mai mult ca niciodată ca o mască mortuară a unui faraon mort demult. Asistenta trecu de o parte a patului și îi atinse umărul cu blândețe, apoi se aplecă și îi șopti ceva la ureche. Deodată, Poimandres deschise ochii. Pentru o clipă, arătă pierdut, și pupilele îi rătăceau prin cameră, dar, de îndată ce-i văzu pe cei doi vizitatori, zâmbi.

Zâmbetul păru cumva să-i aducă puțină culoare și viață în obraji. Catherine se așează pe un scaun de lângă masă. Rutherford rămase în picioare lângă pat. Asistenta înclină capul în fața lui Catherine și apoi plecă. Catherine se aplecă spre el. Nu prea știa de unde să înceapă. Abia de înțelegea și ea ce se întâmplase.

— Domnule Poimandres, totul este în regulă! Avem piatra Benben, am salvat-o după explozia de azi-noapte. Catherine își luă geanta și o puse în poală. Cum să v-o dăm înapoi?

Se uită în jur prin cameră. Patul lui Poimandres era separat de ceilalți pacienți din jur, printr-o perdea. Nu părea a fi locul potrivit pentru un asemenea artefact important. Poimandres deschise și închise gura. Un zâmbet firav, dar hotărât îi deschise buzele, apoi, adunându-și toate resursele de energie, vorbi:

— Nu contează. Piatra Benben nu este importantă.

Remarcă privirea șocată și surprinsă de pe fețele lor. Tușind slăbit, începu din nou. Își dorea cu disperare să-i facă să înțeleagă. Continuă:

— Nu este nimic. Este un simbol!

Lui Catherine nu-i venea să creadă ce auzea.

— Vreți să spuneți că nu funcționează? Dar am văzut... astă-noapte, ea...

Poimandres tuși din nou.

— Nu... funcționează! Numai că nu trebuie să fie acea piatră neapărat. Benben este o componentă a mașinăriei. Cei care știu cum pot pur și simplu să construiască o alta. Din fericire, aceste tehnici nu sunt prea bine cunoscute.

„Ei, aproape că a meritat să mori pentru așa ceva”, își zise Rutherford.

Poimandres se uită la el.

— Te rog, arunc-o! Asta ar fi cea mai sigură cale.

Rutherford dădu din cap.

Poimandres își umezi buzele uscate și începu să vorbească din nou:

— S-au întâmplat minuni! Am fost foarte aproape de o moarte sigură. Bărbatul în alb a fost oprit. Corporația a fost împiedicată să înțeleagă puterea piramidelor. Câțiva dintre ei au fost omorâți, și pentru moment planurile lor diabolice au fost amânate.

Catherine se încruntă.

— Dar ei tot mai distrug lumea. Și i-am oprit doar pentru o zi. Acum înțelegem că topirea gheții face ca litosfera să se miște, ce putem face?

Rutherford se uită să vadă dacă asistenta era pe undeva prin zonă.

— Poate că putem să ne dăm seama noi înșine cum funcționează mașinăria? Am putea folosi energiile și am putea aduce întreaga lume înapoi de pe marginea prăpastiei. Poate că Bezumov avea idei bune, dar tehnici proaste, spuse el.

Cu o tuse rapidă și uscată, Poimandres îl opri.

— Nu, James! Nimeni nu este pregătit să-i stăpânească puterile. Trebuie să rezistați tentației de a folosi mașinăria sau de a deschide sala arhivelor. Voi deja înțelegeți multe. Dacă încerci să te opui Corporației prin forță, fie te va distruge, fie puterea însăși te va corupe așa cum i-a corupt pe cei care cred că sunt stăpânii Corporației. Există doar o singură cale de a învinge Corporația.

— Care? întrebă Catherine.

— Este simplu. Trebuie să explicați oamenilor adevărul. Și nu-i puteți forța pe oameni să-și schimbe părerile - în cele din urmă veți deveni voi înșivă o nouă Corporație. Țineți minte, adevărul este mai puternic decât

orice forță fizică din univers! Poimandres zâmbi. Intrăm într-o nouă eră. Corporația pare din ce în ce mai puternică, dar aceasta este o greșeală; de asemenea, și noi suntem mai aproape ca niciodată să-i înfrângem. Dacă oamenii ar putea fi determinați să vadă adevărul, și-ar da seama că leacurile moderne ale „dezvoltării” și creșterea economică sunt de fapt ele însele molieme; că duc doar la sclavie. Trebuie doar ca generația viitoare să creadă și să împărtășească această credință și copiilor lor. Apoi vom fi liberi, scăpați în sfârșit din prinsoarea Corporației și vom evita cataclismul ce stă să se abată asupra noastră. Cred că putem. Trebuie! Și dacă nu, atunci specia noastră nu merită să fie salvată. Totul este foarte simplu, vezi, la final. Poimandres se opri să-și tragă sufletul. Acum înțelegeți de ce sala arhivelor nu este importantă, și nicio altă cunoaștere secretă. Trebuie să vrem să renunțăm la a ne dori putere și bogăție, pentru că numai prin aceste dorințe Corporația ne poate controla. Dacă putem întoarce spatele unui asemenea materialism, atunci Corporația și mercenarii ei corupți se vor arăta așa cum sunt: o scurtătură spre pieire. Dar va fi nevoie de un efort foarte mare. Mergeți acum! Întoarceți-vă în țările voastre și răspândiți cuvântul. Prezentul încă le aparține, dar viitorul, viitorul este al nostru...

Cu ultimele cuvinte, Poimandres izbucni într-o criză de tuse uscată. Asistenta se întoarce. Se uită cu asprime la Rutherford și Catherine. Bărbatul copt făcu un ultimă încercare de a vorbi:

— Acum sunteți în siguranță.

Rutherford era îngrijorat.

— Și cum rămâne cu explozia... nu va atrage atenția poliției și presei egiptene? Cum rămâne cu rămășițele aeronavei ciudate...

Adunându-și ultimele puteri, Poimandres spuse:

— Guvernul egiptean va mușamaliza totul. La Gizeh se întâmplă foarte multe lucruri ciudate. N-aveți de ce vă teme. Concentrați-vă pe viitor!

Asistenta veni la patul lui Poimandres și se întoarce către cei doi profesori.

— Acum trebuie să plecați. Domnul Poimandres nu este suficient de întremat pentru conversații îndelungate.

Catherine se ridică în picioare.

— Da, desigur, ne cerem scuze!

Se aplecă astfel ca Poimandres să o poată auzi fără nicio dificultate:

— Vom face așa cum ne-ați cerut. Îi vom avertiza pe oameni și vom

încerca să-i facem să-și schimbe felul de a fi. Vom propovădui adevărul.
Promitem!

În timp ce păseau din spital în lumina soarelui, Catherine își dădu brusc seama că pentru prima dată de câțva timp încoace ieșea într-un loc public fără să se uite instinctiv peste umăr. Era pentru prima dată când se simțea relaxată, din ziua în care aflase de moartea profesorului. Scoase un oftat lung, de mulțumire.

— Așadar, sigur avem o muncă predestinată de acum. Dar mai întâi cred că merităm puțină odihnă. Mergem la aeroport să vedem dacă găsim vreun zbor spre Londra?

Rutherford îi zâmbi.

— Da, cred că am văzut și învățat destule pentru o singură călătorie. E timpul să mergem acasă!

Închise ochii și se bucură de lumina soarelui care-i încălzea pielea. Când îi deschise iar, James dispăruse. Se uită în jur agitată și apoi îl văzu că stătea în cadrul ușii unui magazin ponosit pentru turiști, ceva mai încolo pe trotuar.

— Durează doar un minut, e ceva ce mi-am promis că voi face înainte să plecăm din Egipt, spuse zâmbind.

Catherine se uită la el uluită.

— James! Ce faci?

— Stai așa, nu durează mult!

Rutherford se strecură printre trecătorii de pe trotuar și dispăru în magazinul de suveniruri dărăpănat. Interiorul semăna cu peștera lui Aladdin, plină de mărunțișuri și fleacuri pentru turiști: genți de piele, cămile de pluș, covorașe persane, narghilele și tăvi întregi de bijuterii - inele, coliere și cercei, toate făcute din diverse materiale, unele având gravate simboluri egiptene. Rutherford se uită prin cutiile și tăvițele cu bijuterii. Pe o măsuță, văzu o bucată de burete în care erau prinse câteva duzini de inele. Inelele erau bucle simple de argint cu cleme care țineau în loc pietrele colorate, dar neprețioase. Uitându-se prin tăviță, Rutherford alese un anume inel. Un bărbat în vârstă, evident proprietarul magazinului, veni lângă el din umbrele magazinului, ușor surprins să vadă că avea un client. Rutherford se întoarse spre el și zâmbi.

— Aș vrea să cumpăr acest inel. Proprietarul magazinului mârâi:

— O sută de lire egiptene!

Pe Rutherford nu-l deranjă să plătească mai mult decât făcea.

— S-a făcut, dar aș vrea să scot piatra!

Bătrânul se uită la el și nu pricepu. Rutherford gesticulă cu mâna arătându-i ce dorea. Bătrânul păru nedumerit.

— Scoți piatra? Dar tot o sută de lire. Nu mai ieftin fără piatră.

Rutherford dădu din cap.

— Da, înțeleg. Plătesc la fel, stai liniștit! Uite... ține banii! Bătrânul încuviință din cap și zâmbi, gândind: „Turiști nebuni!” Se duse înapoi în spatele magazinului și mai răscoli cu mâna în niște cutii. Rutherford se uită prin geamul ușii de la magazin. Catherine stătea pe trotuar la soare, urmărindu-i din priviri pe trecători. Inima îi tresălta de bucurie când o vedea.

Bătrânul îi atinse cotul.

— Dă!

Rutherford îi dădu inelul.

Bătrânul avea un clește în mână. Cu îndemânare dezdoi metalul care ținea piatra, apoi întoarse inelul, și piatra îi căzu în palmă. I-o oferă lui Rutherford, care zâmbi și scutură din cap.

— Păstrează-o! Acum uite ce vreau să fac...

Din buzunar, Rutherford scoase piatra Benben. Bijutierul făcu ochii mari, încântat la vederea diamantului din vârful micuței piramide. Rutherford îi arată prin semne că voia ca diamantul să fie scos și prins în montura inelului.

— Ahhh! exclamă bătrânul, înțelegând în sfârșit. Îi zâmbi vesel lui Rutherford, luă piatra Benben și se grăbi să meargă în spatele magazinului, unde scormoni iarăși prin cutiile sale cu scule. După câteva mormăieli și mai multe încercări de a scoate piatra cu diferite instrumente de metal, egipteanul chiui bucuros.

Îi arată lui Rutherford diamantul eliberat, după care se repezi să-l fixeze în inel. O clipă mai târziu, după multe șlefuiuri și finisaje, i-l întinse și exclamă mândru:

— Cadou! Rutherford rânji.

— Exact! Îl plăti, apoi se răsuci pe călcăie, împinse ușa de sticlă și ieși în stradă. Fascinat parcă, bătrânul îl privi din ușă cum se îndepărtează.

Rutherford trase adânc aer în piept, traversă trotuarul și merse țință

spre Catherine care îl aștepta nedumerită.

— Ce-ai făcut cu piatra Benben?

Cu o licărire jucăușă în ochi, Rutherford îi răspunse:

— A, m-am gândit s-o pun la un inel de logodnă!

Fața frumoasă a tinerei se înroși, obrații aprinzându-i-se ca niște bujori. Îi zâmbi într-un fel cu totul nou decât până atunci, luă inelul fără să ezite, și-l puse pe deget și se aruncă într-o îmbrățișare pasională, lăsându-se înfășurată de brațele puternice ale iubitului ei menit în stele.